

BURMESE
CLASSIC
.com

မုခ်းပြိုင်စားပွဲ

တစ်ကြိမ်ပြိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ကောင်ကင်အတွက်
နောက်တစ်ကြိမ်ပြိုင်ကုမ္ပဏီတစ်ကောင်ကင်အတွက်မှာ
သဘာဝ မဟုတ်ဘဲပေးပါရန်သူ
အခု မိုးမပြိုတော့ဘူး
သေမြတ် မိုးစက်တွေ မင်းအတွက်ကျလာမယ်

မုခ်းပြိုင်စားပွဲ

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ ကည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပမာန်ကျသော တာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

- ❖ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ဖိုး အဆိုးမြင်ခါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ နိုင်ငံပုဂံ၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်မက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❖ ပြည်ပွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသဘာဝရေးနှင့် တရား ဥပဒေ စိုးမိုးရေး၊
- ❖ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ❖ ဒီမိုကရေစီ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ❖ ပြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် ကည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ စိုက်ပျိုးရေး၊ အခြေခံ တံမြောင်းဖွင့်လှစ်ရေး၊ ကုန်သွယ်ရေးကိုလည်း အကဲခတ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ ရွေးကောက်ပွားရေးစနစ်၊ စီမံခန့်ခွဲမှု ပြစ်ပေါ်လာရေး။
- ❖ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ❖ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဝန်တီးနိုင်မှုပွင့်လှစ်အားသည့် နိုင်ငံမဟာနှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ❖ တစ်မျိုးသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြှင့်မားရေး။
- ❖ အမျိုးဂုဏ် ကာတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ ပပေပျာတ်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- ❖ ဖျိုးချစ်မိတ်ဖတ် နှင်ဆန်တက်မြတ်ရေး။
- ❖ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြှင့်မားရေး။

ရွှေသမင်

စာပေမှ စိစဉ်တင်ဆက်သည်။

ဒီနိုင်းခ

မျဉ်းပြိုင်ခံစားမှု

ရွှေသမင်စာပေ

အမှတ် (၃၇/ ၃၉)၊ ၄၄ လမ်း။

မိုလ်မာထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း- ၂၉၆၁၁၀

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

မျိုးပြိုင်ခံစားမှု

၁

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၅၅၁၀၆၀၄
- မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၁၅၈၇၁၁၀၈
- အကြိမ် - ပထမအကြိမ်
- ၂၀၀၉-ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ
- အုပ်စု - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၅၀/-
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်ကေခိုင်ဦး (မြ-၀၃၇၆၉)
- ရွှေသမင်စာပေ
- ၃၇/၄၄လမ်း။
- ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊
- ရန်ကုန်တိုင်း။
- အတွင်း/အဖုံးပုံနှိပ်သူ- ဦးဝင်းဗေ (မြ-၀၇၆၅၀)
- စိုးထက်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
- တိုက် (၂၀၆)၊ အခန်း (အေ)
- ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ရင်အုပ်မကွာ သိမ်းဆည်းထားတဲ့
သတိရခြင်းမှတ်တမ်းကို ကိုင်ဆောင်ရင်း
နှစ်ဦးသဘောတူ
မင်းက နေအဖြစ်
ငါက ညအဖြစ်
လက်မှတ် ရေးထိုးဖူးတယ်။

ရွှေသမင်စာပေ

အခန်း (၁)

ငါ ငိုနေတာ သူမသိ သူမသိ။ ရင်ထဲမှာ ငိုလိုက်တာ မေကျော်၊
ငါ့မျက်ရည် နှင်မြင်သွားမှာ သိပ်စိုးရိမ်တာ ...။ မျက်ရည်ဆိုတာ
တကယ်တော့ နှင်နဲ့ မတန်ပါဘူး ...။ ကြေကွဲတမ်းဘာသူအတွက်တော့
မျက်ရည်ဆိုတာ တန်ဖိုးရှိတယ် မေကျော် ...။ နင့်ကို ချစ်မိတဲ့ဒုက္ခက
အဆိပ်ပြင်းလွန်းတဲ့ မြွေတစ်ကောင် ကိုက်ခံရသလောက်ကို ဆိုးဝါးတာ
ငါ့ကိုယ်တိုင် သိနေရပြီလေ ...။

အသိဉာဏ်တွေလည်း ကန့်၊ နှလုံးသားလည်း တစ်စစ်စစ် ကြေ
လို့ ရင်ထဲမှာ ဘာဆိုတာမှမရှိတော့ဘူး ...။

အချစ်ဆိုတာ အဆိပ်လို့ အခါပွါယံသတ်မှတ်လို့ ရသင့်တယ်လို့
အထင်မှားစရာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ...။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး နှင်နဲ့ ပတ်သက်
ခဲ့သမျှ အားလုံး နှလုံးသား အပင်ပန်းခံပြီး မရှေ့ရအောင် မေ့ပစ်ရမယ်၊
မေ့ရမယ့်အဖြစ်လို့လည်း ငါသိနေပြီလေ ...။

သော် ... ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါဟာ ...။

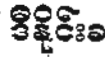
လမ်းမှာတွေ့ရင် မြတ်နိုးတဲ့အကြည့်၊ သံယောဇဉ် မကုန်တဲ့စကားနဲ့
မကြည့်မိ၊ မခေါ်မိစေဖို့ ငါ တောင်းပန်ချင်တာပါ ...။

အမုန်းနဲ့ဇာတ်သိမ်းမှာ လူနှစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီဆိုမှတော့
ရက်စက်စိမ်းကားတဲ့အကြည့်တွေ၊ စိမ်းကားနာကျင်တဲ့စကားတွေက
ပိုအသုံးတည့်မှာပါ ...။

နင် ဘယ်တော့မှလဲ ငါ့ရဲ့ နှလုံးသားရပ်ဝန်းတစ်ဝိုက်ကို မဖြတ်
သန်းမိပါစေနဲ့ဟာ ...။ ဒီစကားအတွက် ဆုတောင်းပြည့်အောင်တော့
ငါ ဆုတောင်းရဦးမယ် မေကျော်ရေ ...။

မင်းစစ်

ကိုကြီးလို့ စကားနှစ်လုံးထဲ ခေါ်လိုက် ...။ သူ ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ စိတ်ဆိုး စိတ်ဆိုး ဒေါသတွေ ဖြစ်နေပါစေ၊ သူ့ကို ငါ ဒီစကားနဲ့ အနိုင်ယူခဲ့တာ သိပ်ကို ကြာခဲ့ပြီ ...။

အခုတော့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းဟာ အစွမ်းအစမရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ရက်စက်မှု၊ စော်ကားမှုတွေရဲ့ အတွန်းအတိုက် အထုအထောင်း က ကိုကြီးရဲ့စိတ်ကို အသွားထက်မြတ်တဲ့ ဓားတစ်စင်း တစ်လက်အဖြစ် ဖန်တီးပေးလိုက်သလိုပါပဲ ...။

အဲဒီ ဓားဦး၊ အဲဒီဓားသွားရဲ့ ချိန်ရွယ်မှုက ငါ့နှလုံးသားတည့် တည့်ကိုလေ ...။

‘နောင်တ’ ဆိုတဲ့စကားမှာ ငါ့ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ ဘယ်လောက် ပါနေပြီလဲ၊ ငါ မှားပြီဟာ ...။

မေကျော်ကျော်နိုင်

ကိုစစ် ရင်ထဲက နှလုံးသားကို အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ‘မေ့လို့မရဘူးဆိုရင်’ ကျွန်မ ဘယ်လို အလျော် အစားပေးရမလဲ ...။

သိပ်သေချာတယ်၊ အဲဒါ အကောင်းဆုံးဆေးဝါး ပြီးတော့ အဲဒါ ဟာ ကိုစစ်ကောင်မလေးပေးတဲ့ ဆိုးဝါးနာကျင်တဲ့ ဒုဏ်ရာတွေကို အေးအေးသက်သာ ဖြတ်ကျော်နိုင်တဲ့ အဓိကအချက်ပဲ၊ သိပ်သေချာ တာပေါ့ ...။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို ‘အချစ်’ ဆိုတာကြီးက ဖျက်ဆီး လိုက်လို့ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်အားနည်းချက်ရှိသူတွေရဲ့ စာရင်းမှတ်တမ်း မှာ ကိုစစ်နာမည်ကို ကျွန်မ မတွေ့ချင်ဘူး၊ ကျွန်မ စိုးရိမ်တာ အဲဒါပဲ။

ရက်စက်ခြင်း ဥပါဒါန် ချစ်ခြင်းအောက်မှာ
 မသမာတဲ့ မြားဦးကို
 သိပ်လှတဲ့ ပန်းဖွင့်ထင်လို့
 ရင်ဖွင့်ကြိုဆိုမိတဲ့ ငါဟာ
 ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ သစ္စာရန်သီချင်းကို
 မျက်လုံးမှိတ်ရင်း ရွတ်ဆိုစောင့်ကြိုမိတယ်။
 အချစ်ရယ် ...
 ချိန်ရွယ်မနေပါနဲ့။
 (ပစ်) ချင်ရင် လေးညှို့ကို လွှတ်လိုက်တော့လေ။

လှပထင်ရှားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ရော ကိုယ့်ကို ကိုယ်
 ယုံကြည်မှုရှိနေတဲ့ စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူ့ရှေ့က အမျိုးသမီးဟာ ရေးသားစု
 တောလုပ်ငန်း သူ့ကို ချိန်ရွယ်ရင်း ...

“ကိုစစ်ကို ကျွန်မ ခတွေ့ဖူးတာ မေကျော်အဖေ အသုဘမှာ
 လေး အဲဒီတုန်းက သက်ဆိုင်သူတွေရဲ့ကိုယ်စား ကိစ္စအဝဝ အားလုံး
 ကိုမိမိတာ ကျွန်မ မြင်နေတွေ့နေရတယ်”

သူ အံ့အားသင့်ရတာအမှန်။

“ကျွန်တော့်ကို ...”

သူမက နှုတ်ခမ်းပါးတွေ တင်းသွားအောင် ပြုံးတယ်။

“ကိုစစ် သတိမထားမိလို့ပါ။ ကိုအောင်ကြီး ကိုစစ်ကို နှုတ်ဆက်
 တော့ ကျွန်မ အနားမှာရှိတယ်။ ကျွန်မတို့ အသိုက်အဝန်းက လုပ်ဖော်
 ကိုင်ဖက်တစ်ယောက် ဆုံးသွားလို့ ကိုအောင်ကြီးနဲ့ အတူတူလို့ခံရ
 ကြတာ”

“ဪ...”

သူ အံ့အားသင့်ရင်း ခေါင်းညိတ်မိသည်။ အေးမြတဲ့ လေအေး စက်တပ်ထားတဲ့အခန်းမှာ ဘာသံမှမကြားအောင် ကိတ်ဆိတ်လွန်းတယ်။

“ဟုတ်တယ် မိကို၊ သူ့အစ်ကို မင်းကျော်ဆိုတာက တာဝန်နဲ့ နယ်ရောက်နေတယ်၊ မန္တလေးက လာတဲ့ သူ့အဒေါ် ဒေါ်လေးခိုင် ရယ်၊ သူ့အစ်မ မိုးမိုးရယ်ပဲ ရှိကြတာ၊ လုပ်ငန်းခွင်အခြေအနေကြောင့် မင်းကျော်က အချိန်မီ ရောက်မလာနိုင်ဘူးလေ၊ သူတို့နဲ့ ကျွန်တော် နဲ့က ငယ်ငယ်ကတည်းက အတူတူ တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေလာခဲ့ ကြတော့ ဒီဈာပနကို ကျွန်တော်ပဲ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်ပေးရတယ်လေ”

“ကိုစစ် အပန်းမကြီးဘူး၊ စိတ်အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြလို့ ရမလား၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုစစ်နဲ့ မေကျော်တို့အကြောင်း ...”

သူ သက်ပြင်းကို ချသည်။ လက်ထဲက စီးကရက်အတိုကို ပြာ ခံခွက်ထဲ ထိုးချေတော့ သူ့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဖြူမိကိုက အေးအေး ဆေးဆေးပဲ ငေးကြည့်နေတယ်။ သူ လေကို တစ်ဝှေ့မိသည်ထင်သည်။

“ကိုစစ် အပြောရခက်နေရင်လဲ မပြောပါနဲ့တော့”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုံးမိရင်း ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဘယ်က စပြောရမလဲ စဉ်းစားနေ တာ”

သူ မျက်နှာကျက်ကို မော့ကြည့်ရင်း ပထမဦးဆုံးစကားကို စတင်မိသည်။

“မေကျော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်ထက် ရှစ်နှစ်ငယ် တယ်၊ သူနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့က တစ်အိမ်ကျော်ပဲ ခြားတာ၊ ကျွန်တော် တို့ နေတာက သာမန်လက်သုပ်လက်စားတွေများတဲ့ ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာပါ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ဈာပနမဖြစ်ခင်ကာလအထိ အချစ်ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာထည့်ဖို့ လုံးလုံးကို မေ့နေတာ၊ မင်းကျော် နယ်ကို မပြောင်းခင် သူ့အိမ်ကို စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာသွားတယ်၊ သူတို့မှာ အမေမရှိတော့ဘူး၊ အဖေက လေဖြတ်နေတယ်၊ မင်းကျော် အောက်က မိုးမိုးဆွေ၊ ကျွန်တော့်အခေါ် မိုးမိုးပေါ့၊ သူကမှ ကျွန်တော် တို့နဲ့ သူငယ်ချင်းလိုပေါင်းတာ၊ ပိုပြီး ရင်းနှီးကြသေးတယ်၊ ရုံးတစ်ရုံးမှာ သာမန်စာရေးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူကလဲ မင်းကျော်တို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ အတူတူပေါင်းသင်းကြတဲ့ မျိုးကိုဆိုတဲ့ သူငယ်ချင်းရဲ့ ချစ်သူပေါ့၊ မိုးမိုး က ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊ မေကျော်က သွက်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ အဲဒီစိတ်က သူ့အတွက် အန္တရာယ်ပဲကိုး၊ မေကျော်က သိပ်လှတယ်၊ သိပ်လှလို့လဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်မှုမှာ မနေချင်တာလဲ ပါမှာပေါ့၊ ဝတ်ချင် စားချင်တယ်၊ ရည်းစားများတယ်၊ ရွပ်တယ်ပေါ့ဗျာ၊ မင်းကျော် ရှ သလောက်ကို သူ့အိမ်ကို ပို့ပို့ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေရဲ့ ဆေးဝါးစရိတ်ရှိတော့ ဘယ်လောက်မလဲ”

သူမက သူ့ကို စကားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“မေကျော် ရုပ်တယ်ဆိုတာ ကိုစစ် တကယ်မသိဘူးလား”

သူ ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးမိရင်း ခေါင်းခါပြသည်။

“ကျွန်တော်လဲ အောင်မြင်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာပန်းချီသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ အခက်အခဲတွေနဲ့ လုံးပန်းနေချိန်လေ၊ အပြင်ထွက် အလုပ်ရှာ နေရတာနဲ့ မေကျော်သတင်းကို မကြားမိတာလဲ ပါတာပေါ့၊ ဪ ဒါနဲ့ ကျွန်တော့်အကြောင်း ပြောပြရဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အဲဒီတုန်းက ဝင်ငွေ မယ်မယ်ရရ မရှိဘူး၊ မဖြစ်စလောက် အသေးအမွှား ဒီဇိုင်းလေး တွေ ရေးနေချိန်ပေါ့”

“ဘာလဲ၊ အမှိုက်မပုံရတို့၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရတို့လား”

သူမရဲ့ အရယ်အရွန်းစကားကြောင့် ..

“မိကိုက ကျွန်တော့်စကားကို မှတ်မိသားပဲ၊ ကျွန်တော် ပြော ပြမယ်၊ ကျွန်တော့်အမေက မုန့်ဟင်းခါးရောင်းတယ်၊ မြို့ထဲမရောက် တဲ့နေ့ဆိုရင် ကျွန်တော့်အမေနဲ့ ဝိုင်းကူရောင်းပေးပါတယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါ ခင်တဲ့သူတွေ အိမ်လာလာအပ်တဲ့ ဆိုင်းဘုတ်တွေတော့ ရေး တယ်လေ၊ ဝင်ငွေက အမြဲပုံမှန်တော့ မရှိဘူးပေါ့၊ သူ့အိမ်နဲ့ ကျွန်တော့် အိမ်အကြားမှာ မောင်နှမတွေလိုဖြစ်နေရင်းနှီးနေတော့ ဟန်ဆောင် မှုမရှိဘူး၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေ နာရေးမတိုင်မီအထိ ညီမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ စိတ်ထဲမှာ ရှိတာ၊ တကယ်အမှန်၊ နောက်

သူ့အဖေအသုဘမှာ ကျွန်တော့်စိတ် ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ပြောင်း သွားလဲမသိဘူး၊ သူ့ကို သနားသွားရာကနေ စတာ ပါမှာပေါ့လေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ တိတ်ဆိတ်သွားတယ်။

မေ့နိုင်ပြီဆိုပေမယ့်လည်း ရင်ထဲမှာ အမာရွတ်တော့ ရှိနေသေး တာပဲ၊ တချို့ကတော့ ပြောကြတယ်။ ဒဏ်ရာရပြီးလို့ အနာမကျက် သေးခင် အဲဒီဒဏ်ရာကို ခဏခဏ ကိုင်ကြည့်တတ်ဘာ လူတွေရဲ့ သဘာဝတဲ့။ ကျွန်တော့်အတိတ်မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။

သုသာန်ထဲက အလောင်းပြင်ထားရာ ခန်းမအတွင်း သူ့မှာ စို
ရွဲနေတဲ့ရွေးကို မသုတ်အားအောင် ပြေးလွှားနေရသည်။ အမွှေးတိုင်
ရနံ့တွေ၊ ခံကြကွဲစရာ ငိုသံတွေကြား သင်္ခါရတရား လေ့လာမမှတ်
သားနိုင်အောင် ခေါင်းတွေ အုံ့ခဲမတတ်။

လွယ်အိတ်ကို စလွယ်သိုင်းလွယ်ရင်း လမ်းထဲက မင်းဇော်
အောင်တို့ လူငယ်အုပ်စုကို ကိစ္စတချို့ လူ့ခွဲမှကြားနေရသည်။

“မင်းဇော်၊ ရော့ ... ဒီပိုက်ဆံ မင်းယူထား၊ ပြီးရင် ကားခတွေ
ရှင်းပေးလိုက်ကွာ၊ လိုမှာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ လိုရင်လဲ မင်း နည်းနည်း
ပါးပါး စိုက်ထားလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် အစ်ကို ရှင်းပေးမယ်၊ ကားက တစ်စီး
ထပ်ငှားရတော့ လေးစီးစာနော်”

ကောင်လေးက သူပေးတဲ့ပိုက်ဆံကို ခါးကြားထဲက ပိုက်ဆံ
အိတ်ခေါက်လေးထဲ ထည့်တော့ ...

“မင်းဇော်၊ သေချာဂရုစိုက်ဦး၊ ကျပျောက်ဦးမယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုစစ်ရာ”

“ဪ ... ဒါနဲ့ မျိုးကိုနဲ့ အောင်မြတ်ဇော်ရော”

“မီးသဂြိုဟ်ဖို့ နာရီလွဲတယ်ဆိုလို့ ရုံးခန်းဆီသွားတယ်”

“ဪ ... အေး အေး၊ မြတ်မင်းဦးနဲ့ ဖိုးကျော်၊ မင်းတို့က
ဒေါ်လေးခိုင်တို့နားမှာနေပြီး ကြီးကြပ်ကူညီပေးလိုက်၊ ဟိုမှာက သူတို့
အပူနဲ့ သူတို့၊ ဘာမှ သိကြ လုပ်တတ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ဟိုနှစ်
ကောင်နောက် လိုက်သွားဦးမယ်”

သူ ပြောပြီးထွက်လာကာ ဘေးချင်းကပ် တခြားအသုဘ လာ
ပို့သူတွေ အုပ်စုကြားမှ ဖြတ်ရသည်။ နာရီကိုကြည့်တော့ တစ်နာရီ
ခန့် ရှိနေပြီ။ မီးသဂြိုဟ်ဖို့ တော်တော်အချိန်နီးကပ်နေပြီလေ။ တစ်
ယောက်ယောက်က သူ့လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့နာမည်ခေါ်
တာကြောင့် သူ လှည့်ကြည့်တော့ ...

“ဟာ ကိုအောင်ကြီး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လာတာလဲ”

“ဒီကောင်လေးကတော့၊ သင်္ချိုင်းလာမှတော့ အသုဘလာဖို့
တာပေါ့”

သူက ရယ်ရင်း ...

“မသိဘူးလေ၊ ခင်ဗျားကို မီးသဂြိုဟ်ဖို့လားလို့”

သူ့စကားကြောင့် မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း ...

“ဒီခွေးကောင်လေးကတော့၊ ဟေ့ကောင် ... အလုပ်အဆင် ပြေလား”

သူက ပြန်ပြောမယ်အလုပ်မှာ ...

“ကိုစစ် ...”

သူ လှည့်ကြည့်တော့ ဖိုးကျော် ဖြစ်နေသည်။

“ဘာလဲ ဖိုးကျော်”

“ကိုမျိုးကြီးက သေစာရင်းနဲ့ ဆရာဝန်လက်မှတ် ပေးလိုက် ပါတဲ့”

“အေး အေး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ မေ့နေတာ”

သူ လွယ်အိတ်ထဲ ပလပ်စတစ်အိတ်နဲ့ထုပ်ထားတဲ့ အထုပ်ကို ဖိုးကျော်ကို ပေးရင်း ...

“ဖိုးကျော်၊ ဒီထဲမှာ အကုန်ပါတယ်၊ သန်းခေါင်စာရင်းမိတ္တူရော၊ မှတ်ပုံတင်မိတ္တူရော”

ဖိုးကျော် ထွက်သွားတော့ ကိုအောင်ကြီးက သူ့လက်မောင်း ကိုပုတ်ရင်း ...

“ခုနထဲက မင်းကိုတွေ့တယ် ကောင်လေးရဲ့ ဘယ်သူ့နာရေးလဲ”

သူက ကိုအောင်ကြီးရဲ့ နောက်မှာ သူတို့ကို လက်ပိုက်ကြည့်နေ တဲ့ အမျိုးသမီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရုံ ကြည့်ပြီး ...

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အမေပါ”

“ခုနကစကား ဆက်စမ်းပါဦး၊ မင်းအလုပ်အတိုင် အခြေအနေ”

“ဒီလိုပါပဲဗျာ”

“ငါလဲ မင်းအတွက် အပ်ထည်လေးရအောင် ကူရှာပေးပါမယ်၊ သိပ်စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ”

သူက ခေါင်းညိတ်မိသည်။

“ကိုစစ်”

အလောသုံးဆယ်ခေါ်ရင်း ဖိုးကျော်က အနီးရောက်လာတော့

“ဘာလဲ ဖိုးကျော်”

“မီးသင်္ဂြိုဟ်တော့မယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ သွားမယ် ကိုအောင်ကြီး၊ တစ်ရက်နှစ်ရက်နေ ကျွန်တော် မြို့ထဲဆင်းလာမှ အစ်ကို့ဆီ ဝင်ခွဲမယ်”

“အေးပါ၊ သွား သွား”

သူ နှုတ်ဆက်ပြီး လူအုပ်ကြားက တိုးထွက်လာခဲ့တယ်။ သူ ရောက်တော့ အခေါင်းကို ပိတ်နေတာနဲ့ ကြုံတယ်။ မင်းနိုင်ကို သူ က ရေအိုးခွဲရန် မှာရသေးသည်။ ကြေးစည်သံနှင့်အတူ မိုးမိုး၏ ငိုသံ ကို ကြားရသည်။

ပူလောင် လောင်မြိုက်တဲ့ တမ်းတခြင်းတွေနဲ့ ဒီနေရာ။ မီး သင်္ဂြိုဟ်စက်ဆီ အခေါင်းကိုရွှေ့လာရင်း ငိုသံတွေက သူ့ရင်ကို လေးလံစေသည်။ ကျန်နေသူနဲ့ ထွက်ခွာသူတို့ရဲ့ အလွမ်းနဲ့နှုတ်ဆက်

သံတွေ၊ ပူလောင်လှတဲ့ နှုတ်ဆက်သီချင်းနဲ့ မီးသပြွယ်စက်ရဲ့ တံခါး အဖွင့်မှာ ပူလောင်တဲ့အတွေ့ကို သူ ရသည့်။

သူ့ ရင်မောစွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟင် ... မျက်ရည်တွေနဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။ မေကျော် ...။ သူ့နှုတ်က ခပ်တိုးတိုး ထွက်သွားတဲ့စကား။ ဟစ်အော်ငိုရှက်မှုလည်း မရှိ။ အခေါင်းကို တွေ့တွေဝေဝေ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ အသက်မဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ကောင်မလေး။

သူမကို ကြည့်ပြီး သူ့ရင်မှာ ဆိုနင့်သွားခဲ့သည်။ အညှီရောင် မျက်လုံးတွေနဲ့ ကောင်မလေး။ မင်း ငိုလိုက်စမ်းပါ။ စိတ်ကို လျှော့ချလိုက်စမ်းပါ။ မင်း ခံစားမှုကို လျှော့ပစ်လိုက်လေ။

“သမီး ငိုလိုက်လေ၊ စိတ်တင်းမထားနဲ့”

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့၊ မျက်ရည်တွေ တသွင်သွပ်စီးကျနေတဲ့ ကောင်မလေးက ခေါင်းခါယမ်းသည်။ ပြီးတော့ သူမ နှုတ်ခမ်းလေးတစ်ချက် လှုပ်ခတ်သွားသည်။

“ဖေဖေ”

ပြုလဲယိုင်ကျသွားတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်လေး မြေပြင်နဲ့မထိခင် သူ လျင်မြန်တဲ့အရှိန်နဲ့ သူမကို ပွေ့ဖက်မိသည်။

“သားစစ်၊ လုပ်ပါဦး၊ သမီး ... သမီးလေး”

ဒေါ်လေးခိုင်ရဲ့ အားကိုးတကြီးခေါ်သံတွေနဲ့ စကားသံတွေ

အောက်မှာ သူ ဝိုင်းအုံလာသော လူအုပ်ကို ...

“ခင်ဗျားတို့ ဝိုင်းမအုံနဲ့လေ၊ လေပေါက်ပိတ်သွားမှာပေါ့”

သူ ပျော့ရွေကျနေသော မေကျော်ကို ပွေ့ချီလိုက်ရင်း ဘေးက မျိုးကို ကိုပြောလိုက်၏။

“မင်း ဒီကက်စွတွေ ကြည့်စိစဉ်လိုက် မျိုးကြီး”

“အေး ... အေး သူငယ်ချင်း၊ ငါ ကြည့်လုပ်လိုက်မယ်၊ ကားရော၊ ဦးအုန်း ... ဦးအုန်း”

လမ်းထဲမှ နာရေးအတွက် စေတနာသက်သက်ဖြင့် အကူအညီပေးတဲ့ တက္ကစီမောင်းတဲ့ ဦးအုန်းက ...

“ငါရှိတယ် မောင်မျိုးရ”

လို့ ပြောပြီး ရပ်ထားတဲ့ ကားရှိရာကို ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားပါတယ်။

သူနဲ့ ဒေါ်လေးခိုင်က ကားရှိရာသို့အသွားမှာ ဦးအုန်းက နောက်ခန်းတံခါးကို အသင့်ဖွင့်ပေးထားသည်။ သူတို့တက်ပြီး သုသာန်ဝင်းထဲကနေ ကားကို အမြန်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ကားမောင်းရင်း ဦးအုန်းက ...

“ဘယ်ကို မောင်းရမလဲ၊ သားစစ်”

“ကျွန်တော်တို့လမ်းထိပ်က သီဂီတိုအိမ်ပဲမောင်း၊ သီဂီ ဒီအချိန်လောက်ဆို ရှိနိုင်တယ်”

ဦးအုန်းက နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သူ
ဘေးက အစိုးရိမ်လွန်နေတဲ့ ဒေါ်လေးထံ ...

“ဒေါ်လေး၊ မေကျော်ကို ရှုဆေးပါရင် နာခေါင်းမှာ တောပေး
ထားလိုက်ပါလား။”

သူ ပြောမှ ဒေါ်လေးက သတိရသွားခဲ့သည်။ လက်မှာကိုင်ထား
သည့် ရှုဆေးဘူးကို မေကျော်နာဖျားမှာ တောထားပေးသည်။
မျက်ရည်မခြောက်သေးခြောက်နဲ့ ကောင်မလေးသည် သောကတွေ
ရင်နှင့်မဆုံအောင် ပွေ့ပိုက်ထားကာ နေလောင်ပန်းတစ်ဖွင့်လို ညှိုး
ငယ်နေသည်။

သူ ပွေ့ပိုက်ထားရာ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာ မျက်ရည်တွေ စွန်း
ပေနေသည်။ ဒီမိတ်တစ်ခုပဲ ထင်ပါရဲ့။ သူမကို တစ်ခွဲခွဲကြည့်ရင်း
စာနာနားလည်မှုနဲ့ သူမရင်ထဲက သောကတွေကို မျှဝေခံစားပေးချင်
လာသည်။

ခက်တော့ ခက်နေပြီထင်ပါရဲ့ ကလေးရယ်။ မင်း မျက်ရည်
တစ်စက်စွန်းကင်းမိလို့ ငါ့ရင်နုနုသံတွေ လှုပ်ရှားအသက်ဝင်လာ
တယ်လို့ ထင်မိတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဒီလိုတွေးမိတာကိုက အပြစ်တစ်
ခုလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထင်မိတယ်။

ကားရပ်သွားမှ အပြင်ကိုးကြည့်တော့ သီဂီတို အိမ်ရှေ့ ရောက်
နေမှန်း သတိရသည်။ ကားတံခါးဖွင့်ကာ မေကျော်ကို ပွေ့ချီလာ

တာကြောင့် သီဂီက အိမ်ပေါ်ကဆင်းပြီး အိမ်ရှေ့တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။

“မင်းစစ်၊ လာ ... ခုတင်ပေါ် တစ်ခါတည်းတင်လိုက်”

သူ သီဂီနောက်ကနေ ဆေးခန်းထဲဝင်ပြီး ခုတင်ပေါ် အသာ
အယာချလိုက်သည်။ သီဂီက ကျွမ်းကျင်ပြီးသား လက်တွေနဲ့ အမြန်
လှုပ်ရှားသည်။ သူ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ သီဂီကို ပြောမိသည်။

“ငိုနေရင်းနဲ့ မေ့လဲသွားလို့ သီဂီ”

သီဂီက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း စတီးညပ်ဖြင့် ဆေးပုလင်းကို ရိုက်
ဖွင့်ကာ ဆေးထိုးအပ်နဲ့ စုပ်ယူသည်။ လက်ထဲက အရက်ပျံဆွတ်
ထားတဲ့ ဂွမ်းစနဲ့ အသာအယာပွတ်ရင်း သူမကို ဆေး စထိုးသည်။

“ပင်ပန်းတာရယ်၊ စိတ်ဖိစီးမှုရယ်ကြောင့် ရှော့ဖြစ်သွားတာပဲ၊
စိတ်မပူပါနဲ့ဟာ၊ ခဏနေရင် သတိရလာမှာပါ”

“မေမေတို့တောင် အသုဘပို့သွားတာ ပြန်မလာကြသေးဘူး
မင်းစစ်ရဲ့၊ ဒေါ်လေး ဘယ်နေ့ကရောက်လဲ”

သူမက ဆေးထိုးပြီး အဝတ်တစ်စုံနဲ့ လက်သုတ်ရင်း မေးသည်။

“ဒေါ်လေးဆုံးပြီး နောက်တစ်နေ့ရောက်လာတာပဲ သီဂီ”

“မင်းကျော်က မရောက်လောက်သေးဘူးပေါ့”

ဒေါ်လေးက မေကျော်နဖူးကို အသာစမ်းရင်း ...

“မနက်ဖြန်ဆို ရောက်လောက်ပါပြီ၊ ရန်ကုန်ရုံးချုပ်ကတော့
ဆုံးပြီးနောက်တစ်နေ့ သူ့ဆီကို လှမ်းအကြောင်းကြားထားတယ်

လေ၊ ခရီးလမ်းခက်ခဲတော့ နောက်ကျတယ်နဲ့ တူပါတယ်ကွယ်”

သူကတော့ လက်ပိုက်ရင်း မေကျော်မျက်နှာ နှိမ်းနှိမ်းလေးကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ သူမရဲ့နှုတ်က ‘ဖေဖေ’ လို့ ခပ်သဲ့သဲ့
ညည်းသံကို ကြားရသည်။

“ဟော ... သတိရပြီနဲ့တူတယ် သီဂီ”

“ဟုတ်တယ်၊ သတိရလာပြီ၊ နင်လဲ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဂရုစိုက်ဦး၊
တော်ကြာ နင်ပါလဲသွားဦးမယ်”

သီဂီစကားကြောင့် ဒေါ်လေးက သူ့ကို အားနာတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့
ကြည့်ပြီး ...

“သီဂီသူငယ်ချင်းကတော့ ဆေးရုံပေါ်ကနေ အခုအချိန်အထိ
အနားမရသေးဘူး၊ သားအမိနှစ်ယောက်စလုံး ပင်ပန်းကြတာ၊ သားစစ်
ရှိလို့လဲ ဒေါ်လေးတို့ နောက်ဆံမတင်းရတာ”

“ရပါတယ်၊ ဒေါ်လေးရယ်၊ ဘာမှစိတ်ထဲမှာ မထားနဲ့”

သူက သတိရလာသော သူမကို ဒေါ်လေးနှင့်အတူ တစ်ဖက်
တစ်ချက် ဝိုင်းထိန်းပေးကာ ခုတင်ပေါ်မှ တွဲကူပေးရသည်။

“မေကျော်၊ ညီမလေး၊ စိတ်ထဲမှာ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့၊ မမတို့
မင်းစစ်တို့လဲ ရှိတာပဲ၊ ညီမလေး သိပ်ပင်ပန်းနေတယ်၊ အနားယူ
လိုက်ဦးနော်”

သီဂီကို သူမ မျက်ရည်တွေနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ ပြီးတော့

မျက်ရည်တွေ ပြည့်လျှံနေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ သူ့ကို အားကိုးတကြီး မော့
ကြည့်ပြီး ဆို့နှင့်ကြေကွဲစရာစကား ဆိုသည်။

“ကိုကြီး၊ ဖေဖေ မရှိတော့ဘူး”

သူမက အားအင်ကုန်ခန်းသလို သူရင်ခွင်ထဲ ပြိုကျသွားတော့
သူ ထိန်းမတ်ပေးရင်း ...

“တိတ်ပါ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်တို့ မင်းတို့လဲ တစ်နေ့ကျရမယ့်
ဒုက္ခလေ၊ စိတ်ကို ဖြေလိုက်ပါနော်၊ ညီမလေး၊ ဒီလောက်ဖြစ်နေရင်
မိုးမိုးက ပိုဆိုးမှာပေါ့၊ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်ကွာ”

တသိမ့်သိမ့်ရှိက်ငိုရင်း မေကျော် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ သီဂီကို
သူ ပိုက်ဆံရှင်းတော့ သီဂီက မယူ။ သူ ဦးအုန်းကို မေကျော်နဲ့
ဒေါ်လေးကို အိမ်ကိုပို့ရန် သေသေချာချာမှာတော့ ကားနောက်
ခန်းအတွင်းမှ မေကျော်က သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ကိုကြီး ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကိုကြီး ဆေးရုံကို တစ်ခေါက်သွားရဦးမယ် ညီမလေးရဲ့”

“နောက်မှသွားပါလား ကိုကြီးရယ်”

အားကိုးတွယ်တာမူတွေပါတဲ့ သူမရဲ့မျက်ဝန်းဟာ သူရင်ကို
လှုပ်ရှားသွားအောင် ဖမ်းစားနိုင်ခဲ့တယ်။ ခက်ပြီ ကလေးရယ် ...။

“အင်းလေ၊ ကိုကြီး အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါမယ်၊ ပြီးတော့မှပဲ မျိုးကို
နဲ့ သွားတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ ခဏနားလိုက်ပါဦး သားစစ်ရယ်”

ငြင်းလို့မရတဲ့ ဆွဲငင်အားတွေကြောင့် သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရ တော့တယ်။

အားလုံးက အစိုးရရန်လွန်ကာ မေကျော်ကို စောင့်ကြည့်နေချိန် မှာ တကယ်တမ်းဖျားနာခဲ့သူက သူ ...။ အအိပ်ပျက်၊ ပင်ပန်းမှုဒဏ် တွေကြောင့် ရက်မလည်မီ အိပ်ရာထဲ သူ လဲလှမတတ်။ ပထမတော့ စိတ်တင်းထားပါသေးသည်။ နောက်တော့ မခံနိုင်တဲ့အဆုံး သူ အိမ် မှာ ခဏအနားယူလိုက်ပါတယ်။ မင်းကျော်လည်း ပြန်ရောက်ပြီဆို တော့ သူ စိတ်ချခဲ့ရသည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ပြောမနာဆိုမနာ ဖြစ်နေသော သိင်္ဂီက သူ့ကို ဆေးလာထိုးရင်း ...

“နင်က သိပ်ခေါင်းမာတဲ့ကောင်ပဲ စစ်ရဲ့၊ ငါ သတိပေးနေတဲ့ ကြားထဲက အခု ဖျားပြီမဟုတ်လား”

“သိင်္ဂီ၊ နင် အဲလို ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်လုပ်နေလို့ အခုထိ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ”

“အမယ်၊ နင်ကျတော့ရော”

“ဟ ... ငါက ယောက်ျားလေး၊ အခုယူ အခုရတယ်”

“အေး ... အဲဒါဆို လမ်းဘေးကဟာပဲ ရမယ်”

အမေက ဝေယျာဝစ္စတွေ စိစဉ်ပေးပြီး သူ့ကို ကိုယ်ပူလာစမ်းသည်။

“သက်သာသွားပါပြီ အမေရယ်”

သူ့ကို ရွေးစို့နေတဲ့ အင်္ကျီကို လဲပေးရင်း ...

“မိခိုင်တို့ကလဲ သားကို အားနာနေတာ၊ မင်းကျော်တောင် ခဏနေရင် မျိုးကိုတို့ကိုခေါ်ပြီး သားဆီလာလိမ့်မယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။ မင်းကျော်နဲ့သူ အေးအေးဆေးဆေး မတွေ့ရသေးပေ။ တအောင့်ကြားတော့ အမေက ဖုန်ပြန်ရက်လည် အတွက် ပြင်ဆင်စရာရှိတာကြောင့် မေကျော်တို့အိမ်ကို ကူးသွား သည်။

သူလည်း ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ဘေးမှ ဂစ်တာကို ကောက်ကိုင်ကာ ရောက်တတ်ရာရာကို တီးခတ်နေမိသည်။

“ငါ့ကောင်ကြီးက ဂစ်တာတောင် တီးနိုင်နေပြီပဲ”

“ဟ ... လူမမာစာတွေနဲ့တူတယ်၊ ပွတာပဲ”

သူ မစားချင်၍ သည်အတိုင်းထားသည့် ကိတ်မုန့်ကို အောင် မြတ်ဇော်နဲ့ မျိုးကို အလှအယက် လှစားကြသည်။

“စားသာစား၊ မင်းတို့မစားလဲ ရွေးကျွေးရမှာ”

ပလုပ်ပလောင်းစားနေရာမှ စားပိုးနှင့်သန့် ဖြစ်သွားပုံရတဲ့ နှစ် ကောင်သား သူ့ကို ဝိုင်းဆဲကြတယ်။ မင်းကျော်ကတော့ တဟား ဟားနဲ့ သူက လက်မနာရီကို ကြည့်ပြီး ...

“တစ်နေကုန် အိပ်ရာထဲ လှဲနေရတာ ပျင်းလားပြီကွာ၊ လက် ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း နေကောင်းတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

သူက ဂျာကင်ကို ကောက်ဝတ်ရင်း နာရီကြည့်မိတော့ ည (၁၀ နာရီ ထိုးခါးနေပြီ။

“အဖျားမရှိတော့ပါဘူးကွာ၊ အားနည်းရုံသက်သက်ပါ”

သူတို့ အိမ်ပြင်ထွက်တော့ လမ်းမမှာ လူရှင်းစပြုနေပြီ။ အိမ်သော့ကို သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ ထည့်သည်။

“မင်းကျော်၊ မင်းမှာ ဆေးလိပ်အပို မပါဘူးလား”

“ဟ ... ဒီလူမမာက ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရော့ ... ရော့တော်ကြာနေ ငါ့ကို သိင်ိ ဆူဆူပူပူ လုပ်လာရင်တော့ ငါ့အပြစ် မဟုတ်ဘူးနော်”

မင်းကျော်က ပြောလည်းပြော၊ သူ့ကို စီးကရက်တစ်လိပ် အိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်ပေးသည်။ လေးယောက်သား လျှောက်လာရင်း မင်းကျော်တို့ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မေကျော်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒေါ်လေးခိုင်၊ အမေတို့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ တွေ့ရသည်။ အမေက အုတ်ခဲတွေကို မီးဖိုလုပ်ရန် စီစဉ်နေရင်း ...

“သားလေး၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

မျိုးကိုက အမေကြားအောင် လှမ်းစသည်။

“မိန်းမပေးစားမလို့ ဒေါ်သွားတာ ဒေါ်လေးရ”

“ကိုကြီးမင်းစစ်၊ နေကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြန် ... အအေး

မိနည်းမယ်”

မေကျော်ရဲ့ ဆူဆူပူပူနဲ့ သူ့အစ်ကိုကို ပြောတာကြောင့် ...

“ဟ .. လူမမာက အပြင်ထွက်မယ်ချည်း လုပ်နေတာကိုး ဒေါ်မေကျော်ရဲ့”

သူ့အစ်ကိုရဲ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့အပြောကြောင့် မေကျော် ဇက်ကို ပုသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ ဆိုင်ရှင်ကိုမြဦးက ‘စောလှချည်လား’ လို့ လှမ်းနောက်တယ်။ ရေနွေးကြမ်းကို အောင်မြတ်ဇော်က ပန်းကန်လုံးထဲ ဖြည့်ရင်း ...

“ဓနစကား ဆက်ရဦးမယ်၊ သိင်ိ မင်းစစ်အပေါ် သိပ်မရိုးသားဘူးလို့ ငါ ထင်တယ်၊ မင်းစစ် ... သူ့အပြောအဆိုတွေ မင်း သတိထားမိလား”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ ငါတို့အားလုံးလဲ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်းစစ်အပေါ် နည်းနည်းပိုချင်နေသလိုပဲ”

သူက ဘာမှမပြော။ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်သည်။ သူ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်မိနစ်ခွဲသောက်နေတော့ မင်းကျော်က မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်တယ်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းအကြောင်း ပြောနေတာကွ”

“အေးလေ၊ ဘာဖြစ်လဲ”

မင်းကျော်က ...

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်း သီဂီကို စိတ်မဝင်စားဘူးလား။ သီဂီကို ကြိုက်နေတဲ့သူတွေ ငါတို့ အထက်တန်းကျောင်းမှာကတည်းက ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတာနော်၊ ချောတယ်၊ လှတယ်၊ ဣန္ဒြေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကွာ ...”

သူ လက်ကျန်လက်ဖက်ရည်ကို မော့သောက်အပြီး သူက ...

“ရင်ထဲကို သူ့အလိုလိုဝင်လာမယ့် အချစ်ဆိုတာမျိုးမှာ ရပ်ချောတာတွေ၊ ချမ်းသာတာတွေ၊ ပညာတတ်ဆရာဝန်ဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်တွေ မပါဘူးကွာ၊ နှလုံးသားမှာ သူ့အလိုလို ဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ခံစားချက်မျိုးကို ငါ တန်ဖိုးထားတယ် မင်းကျော်”

“မင်းက စိတ်ခံစားမှုကို သိပ်ဦးစားပေးလွန်းတယ်ကွာ၊ လူတစ်ယောက်အတွက် အိမ်ထောင်ရေး ဒါမှမဟုတ်ရင် ချစ်သူရည်းစားဆိုပါတော့၊ နှလုံးသားသက်သက်နဲ့ အဲဒီနှစ်ခုထဲက တစ်ခုခုကို ရွေးချယ်မိရင် သက်ဆိုးမရှည်တဲ့ ချစ်ခြင်းတရားတွေ မင်း ကြုံတွေ့လာလိမ့်မယ် မင်းစစ်”

မျိုးကိုက သူ့စကားကို လက်မခံနိုင်တော့။ အဲဒါကြောင့် သူဟာ

“ဟုတ်တယ်၊ ငါက အနုပညာသမားလေ၊ စိတ်ခံစားမှုဆိုပဲ ဦးစားပေးမှာပေါ့၊ မင်းတို့နဲ့ ငါ စိတ်ခံစားမှုခြင်း တူချင်မှ တူမှာ၊ အဲဒီအတွက် ဘာကိုမှ အကြောင်းပြချက်မပေးချင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းစစ်ပြောတာ ငါလက်ခံတယ်၊ လူနှစ်ယောက် တစ်ဘဝလုံး ပေါင်းစည်းဖို့အတွက် အချစ်နဲ့ နားလည်မှုက သိပ်အရေးပါတယ်”

မင်းကျော်က လေးလေးနက်နက် ဝင်ပြောလာတယ်။ မျိုးကိုက သူ့အဖြေအတွက် သိပ်စိတ်တိုင်းမကျနိုင်သေးပဲ ယင်ပါရဲ့။

“အချစ်နဲ့ နားလည်မှု”

မင်းကျော် ခေါင်းညှိတ်တယ်။

“အချစ်ဆိုတာကြီးပဲ အိမ်ထောင်ရေးမှာ ရပ်တည်လို့ မရဘူး၊ နားလည်မှုတွေကို တွဲခေါ်ယူရတယ်၊ ငါဆိုလိုတာကကွာ၊ ဘယ်လောက်ပဲ ချစ်နေချစ်နေ၊ ဝိဝါဒကွဲပြားနေတဲ့ အချက်တွေ အစပြုလာတော့မယ်၊ အဲဒီအတွက် နားလည်ပေးနိုင်ခြင်းဟာ အကောင်းဆုံးဖြေရှင်းနည်းပဲ”

မင်းကျော်စကားကို သူ လက်ခံမိသည်။ ဆွေးနွေးခြင်းခေါင်းစဉ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြောင်းသွားတယ်။ မျိုးကိုနဲ့ မိုးမိုးရဲ့ အနာဂတ်စီမံကိန်းတွေ၊ သူ့ရဲ့ မှုန်ဝါးဝါးအနာဂတ်။ အောင်မြင်ဖော်ရဲ့ ကုမ္ပဏီကိစ္စ၊ မင်းကျော်ရဲ့ အလုပ်ခွင်ထဲက အခက်အခဲ၊ ဒီလိုနဲ့ စကားတွေ ပြောကောင်းနေလိုက်ကြတာ။

နာရီကိုကြည့်တော့ (၁၂) နာရီထိုးနေပြီ။ ဆိုင်ထဲမှာတောင် လူရှင်းနေသည့်အပြင် ချောင်တစ်ချောင်မှာ ဆိုင်ပိုင်ရှင် တို့မြဦးက

ငိုက်နေ၏။ သူတို့လည်း အလွန်အားနာသွားသည်။ ပိုက်ဆံရှင်းပြီး ဆိုင်ကထွက်တော့ မျိုးကွဲက ...

“အိပ်မနေတော့ပါဘူးကွာ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ ကျော်နေပြီ၊ နောက် မကြာခင်ဘဲ အရုဏ်ဆွမ်းအတွက် ချက်ကြပြုတ်ကြတော့မှာပဲ၊ မင်း ပြန်အိပ်တော့လေ မင်းစစ်၊ မင်း နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး”

သူ စီးကရက်ကို ရှိုက်ဖွာရင်း ...

“ငါ တစ်နေကုန် အိပ်နေရတာ၊ အိပ်လို့မပျော်ဘူးကွာ၊ ခဏတော့ လိုက်ခဲ့မယ်”

“ဒီကောင်ကတော့ သိပ်ပေတဲ့ကောင်ပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သိင်္ဂီပြော တာ၊ ခေါင်းကြောမာတဲ့ကောင်လို့”

သူ အမှန်တကယ် အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။

မင်းကျော်တို့အိမ်ရောက်တော့ အောင်မြတ်ဇော်က အိမ်စောင့် ပိုင်းအဖြစ်ထားသော လမ်းထဲက လူငယ်တွေဖြစ်သည့် မြတ်မင်းဦး တို့အုပ်စုနဲ့ ‘ပိုကာသွားဆွဲဦးမယ်ကွာ’ လို့ မျိုးကို ကိုအဖော်ခေါ်ပြီး တက်သွားသည်။

သူနဲ့ မင်းကျော်က အိမ်ရှေ့ထိုင်ခုံလေးမှာထိုင်ရင်း ရောက် တတ်ရာရာ စကားပြောနေကြသည်။ စကားပြောနေရင်း မင်းကျော် တစ်ချက်တစ်ချက် ငိုက်နေတာမြင်တော့ သူ ပြုံးမိရင်း ...

“မင်း ခဏဖြစ်ဖြစ် သွားလဲ့လိုက်ပါလား မင်းကျော်၊ မင်းကြည့်

ရတာ စိတ်မသက်သာလိုက်တာ”

မင်းကျော်က မျက်လုံးတွေကို ပွတ်သပ်ရင်း ...

“အေးကွာ၊ စကားပြောရင်း အိပ်ချင်လာတယ်”

“သွားပါကွာ၊ ငါ့ကို အားမနာနဲ့ ငါလဲ ခဏထိုင်ပြီး ပြန်တော့ မှာ”

ပုဂံကောင်က ခွင့်ပြုချက်ရတော့ ဘယ်လောက်အိပ်ချင်နေမှန်း မသိ။ “အေး ... အေး” လို့ မကြည့်ဘဲပြောကာ တစ်ချိုးတည်း အိမ် ပေါ်တက်သွားသည်။

တစ်ယောက်တည်း လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်တော့ သူ ပို၍ စိတ် တွေ့ အေးချမ်းလာသည်။ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိတော့ အို ... ကြယ်တွေ စုံနေလိုက်တာ ...။

သိပ်လှတဲ့ သန်းခေါင်ယံ ကောင်းကင်ကို မြင်ရဖို့ အိပ်နေလို့ တော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲနော် ...။ လရောင်ရဲ့ အေးမြမြအထိအတွေ့က သူ့ကို လွှမ်းခြုံထားတယ်။ လေပြည်တွေရယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ ညဇွေး ပန်းရနံ့တွေရယ်၊ စိတ်တွေ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာကာ အတွေး တွေ တွေးချင်တိုင်း တွေးနေမိ ...။ (အတွေးထဲမှာ ရုပ်ပုံတစ်ခု) မဟုတ်သေးပါဘူးလေ ...။

“ကိုကြီး”

သူ လန့်ဖျပ်သွားသည်။ မော့ကြည့်တော့ အိပ်ရာနံရံကစ

ကြည်ကြည်လင်လင် ဆံပင်တွေ ဖရိုဖရဲနဲ့ ကောင်မလေး။ အတွေး
ထဲက ရုပ်ပုံလွှာက အခု သက်ရှိထင်ရှား သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေတော့ သူ
အမူအရာပျက်ချင်စရာ။ သူ့ဘေးက ခုံတန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“ကိုကြီးကလဲ၊ နေကောင်းတာလဲ မဟုတ်ဘဲနဲ့နော်၊ တော်ကြာ
ပြန်ဖျားနေပါဦးမယ်”

သူ့အတွက် အစိုးရိမ်လွန်တဲ့ ငြူစူသံလေးဟာ သူ တမ်းတမိ
တဲ့ မျှော်လင့်ချက် တေးသံတစ်ခုဆိုတာ သူ ယုံကြည်နေသည်။

“ကိုယ် ဒီလောက်လဲ ဖျားတာမဟုတ်ပါဘူး ချာတိတ်ရယ်”

သူ ‘ချာတိတ်’ လို့ ချစ်စနိုးခေါ်တော့ ပေကပ်ကပ်မျက်လုံးတွေ
နဲ့ အပြစ်တင်ချင်ဟန်ရှိ၏။

“မေ့ကျော် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တော့မယ် ကိုကြီးရဲ့”

သူက ခပ်တိုးတိုးရယ်တော့ သူမက “ဘာရယ်တာလဲ” လို့
မေး၏။

“ကိုယ့်အသက် နှစ်ဆယ်ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ် ချာတိတ်ရဲ့”

“ခေါ်ပြန်ပြီ၊ ကိုကြီးနော်”

“ဒါနဲ့ မေ့ကျော်၊ အသက်နှစ်ဆယ်မှာ ရည်းစားဘယ်နှယောက်
ရပြီလဲ”

သူမက သူ့ကို ညစ်ကျယ်ကျယ်နိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ စိန်ခေါ်
သလို လက်ချောင်းတွေထောင်၊ ပါးမှာအပ်ရင်း ကောင်းကင်ကိုကြည့်

ကာ ဧည့်စားဟန်ပြု၏။

“ရည်းစားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အတွဲလို့ ခေါ်မလား၊ အဲဒါတွေ
တော့ ရှိတာပေါ့”

“မေ့ကျော်နှလုံးသားက လွယ်လွယ်နဲ့ လက်ခံတတ်သလား”

သူ့အမေးကြောင့် ကောင်မလေး ဝိုင်းတွေသွားသည်။ ပြီးတော့
အကဲစမ်းတဲ့ လေသံနဲ့ ...

“ကိုကြီးကရော”

သူ စီးကရက်တိုကို မြောင်းထဲပစ်ချရင်း ...

“ကိုယ် လတ်တလောမှာတော့ အချစ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်မလာ
သေးပါဘူး”

“မကြာခင် ရှိလာမယ်ပေါ့”

သူမရဲ့ သိချင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းကို သူ ရင်ဆိုင်ကြည့်မိသည်။

“ရှိချင်လဲ ရှိသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ...”

“ဟင် ... ဘာဒါပေမယ့်လဲ၊ ကိုကြီးကောင်မလေးက ဘယ်သူ
လဲ၊ မမသီးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မေ့ကျော်ရယ်၊ ကိုယ်တို့က ရိုးရိုးခင်တဲ့ သူငယ်
ချင်းတွေပါ”

“မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဘယ်သူလဲ၊ ကိုကြီးကရော၊ ဘာလို့ ဖွင့်
မပြောချတာလဲ၊ သူ မချစ်မှာစိုးလို့လား”

ကလေးဆန်ဆန်မေးတတ်တဲ့ ကောင်မလေးကို သူ ဆွဲပွေ့ချင်လေသည်။ လူမှုရေးစည်းကမ်းတွေ၊ ထိန်းချုပ်သင့်တာတွေက ရှေ့မှာ တောင်တန်းကြီးတစ်ခုလို ကာဆီးထားပြန်တာ ဒီကောင်မလေးသိမှာမဟုတ်။

“သူက မလေးနက်ဘူး၊ အရာရာကို ပေါ့ပေါ့လေး တွေးနေတတ်တာ၊ ကိုယ့် ဖွင့်ပြောလိုက်မိလို့ ကိုယ့်ကို လှောင်ပြောင်သရော်လိုက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ကိုယ်ချစ်တာ ရင်ထဲမှာထားလို့ ရနေတာပဲလေ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုချစ်တာ ဖွင့်ပြောဖို့သက်သက်မှ မဟုတ်တာ၊ သူ လဲကျသွားရင် ဖေးကူဖို့၊ သူ ဒုက္ခရောက်ရင် အစွမ်းရှိသလောက် ပေးဆပ်နိုင်ဖို့၊ ဒါလောက်ပဲ”

“ကိုကြီးဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ထဲကိုတော့ ဝင်မကြည့်ပေးဘူး”

“ဘယ်လို”

သူ နားမလည်နိုင်စွာမေးတော့ မေကျော်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မက သတ္တိတွေ ရှိနေပြန်သည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်က သူ ချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြောလာမယ့် စကားတစ်ခွန်းကို ကြားချင်မှာပဲ၊ အဲဒီစကား မကြားရသရွေ့တော့ သူဟာ ဝဋ်ဒုက္ခတစ်ခုလို ခံစားနေရမှာလေ”

သူ ရယ်ချင်စိတ်နဲ့ မျက်ခုံးမြင့်တက်မိသည်။ သူမကတော့

ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ဟန်။ သူ ငေးကြည့်နေတာ မြင်တော့မှ ကောင်မလေးက သူပြောတဲ့ စကားတွေအတွက် အရှက်ပိုသွားကာ စကားလွှဲဟန်နဲ့ ...

“ကိုကြီးကို မေကျော် သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ”

“ဘာကိုလဲ မေကျော်”

သူမက သူ့ကို ခပ်တွေတွေငေးပြီး ...

“ဖေဖေအသုဘတုန်းက ဆေးရုံတင်တဲ့အချိန်ကနေ နာရေးပြီးတဲ့အထိ အစစအရာရာ ကိုကြီး ဦးစီးသွားတာကိုပေါ့”

“ဪ ... ရပါတယ် မေကျော်ရယ်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ကိုကြီးက မေကျော်တွေဖူးတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ အကျိုးအမြတ်ကိစ္စ ရင်ထဲမှာ မထားတတ်ဘူးလေ၊ မေကျော်ကို နားလည်ပေးတယ်၊ မေကျော်ဖေဖေကို မီးသဖြိုဟ်တော့ မေကျော် မေ့လဲသွားတယ်နော်၊ ပြန်သတိရလာတော့ ပထမဦးဆုံး ကိုကြီးကို အရမ်းတွေ့ချင်လာတယ်၊ ကိုကြီးကို မြင်မြင်ချင်း ပိုဝမ်းနည်းသွားတယ်၊ ဘဝဆိုတာ တကယ်တော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ၊ မပြည့်စုံမှုတွေနဲ့ ဖြူပဲနေတာပဲနော်”

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းဟာ မှန်မှိုင်းမှိုင်းဖြစ်လာတယ်။ သူ ဘာကြောင့် မေကျော်ကို သောကတွေ၊ စိတ်ဖိစီးမှုတွေနဲ့ မမြင်ရက်ခဲ့ချင်တာလဲမသိ။

“ဘဝဆိုတာ ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ၊ မသေချာမှုတွေနဲ့ တည်ဆောက်ထားတာလို့ မေကျော် နားလည်ထားရမယ်၊ လူဆိုတာ သတ္တဝါအားလုံးထက် ထူးကဲတဲ့စွမ်းအင်ကို ဖန်တီးပေးထားတာလေ ဖြစ်မလာသေးတာကို ဝမ်းနည်းပူဆွေးနေပြီး ကိုယ်တိုင်မကြိုးစားရင် လူပီသမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သန်းခေါင်ထက် ညဉ့်မနက်တော့ပါဘူး ချာတိတ်ရယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကို လင်းလက်တဲ့ မျက်ဝန်းတစ်စုံနဲ့ စိုက်ကြည့်သည်။ လရောင်အားကိုးနဲ့ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ သူလိုချင်တဲ့အရာကို ရှာဖွေမိသည်။

စက္ကန့်သံတွေ ကြားရမလောက် အချိန်တွေကုန်လွန်သွားတာ သိပ်မြန်လွန်းတယ် ထင်မိပါရဲ့။ သူမက သက်ပြင်းချရင်း မျက်နှာလွှဲသည်။ သူလည်း မတ်တတ်ထရပ်ကာ နှုတ်ဆက်မိသည်။

“ကိုယ်ပြန်ဦးမယ် မေကျော်”

ဈေးသိမ်းချိန် မဟုတ်သေးသဖြင့် သူ့အမေက တော်တော်နှင့် ပြန်ရောက်မလာသေး။ မနက်လေးနာရီမှစ၍ ညနေငါးနာရီကျော်ကျော်အထိ အနီးအနားဈေးမှာ အမေက မုန့်ဟင်းခါး အသုပ်စုံဆိုင်ထွက်တတ်သည်။ ဒီနေ့မှ အမေက ဟင်းချက်ဖို့ အချိန်မမီတာ ဖြစ်မည်ထင်သည်။

ထမင်းအိုးကိုဖွင့်တော့ ထမင်းကြမ်းခဲသေးသေးတစ်တုံးသာ တွေ့သည်။ ကြောင်အိမ်ကိုဖွင့်တော့လည်း ဘာမှမတွေ့။ စားစရာမတွေ့လေ သူ့ဗိုက်က တဂိုဦးဖြစ်လေပဲ။ လက်ထဲမှာ ပိုက်ဆံက တစ်ပြားမှမရှိ။ အမေပေးတဲ့မုန့်ဖိုးကလည်း ကားခနဲသာ ကျေနပ်နေရသည်။

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေတစ်ခွက်သောက်ကာ အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်မှာ ထိုင်နေတုန်း မေကျော်ဝင်လာတာ တွေ့သည်။ ရှေ့မိုးချိုးပြီးစမို့ ထင်သည်။ မခြောက်စာခြောက်ဆံပင်ကို ဖားလှည်းချရင်း

သနပ်ခါးပါးကွက်ကျားလေးနဲ့ ကောင်မလေးသည် သူနဲ့ နီးနီးကပ်
ကပ်လာထိုင်တော့ သနပ်ခါးရနံ့နဲ့ သူမရဲ့ ကိုယ်သင်းနံ့လေးက သူ
ရင်ကို အေးမြသွားတာ ...။ အမှန်တော့ မလိမ်ညာချင်။ (ဟာ ...
ဒါပေမယ့် ဗိုက်ထဲကတော့ ဆာနေတုန်းပဲ။)

“ဟင် ... ကိုကြီးမျက်နှာကလဲ၊ စူပုပ်နေတာပဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ
ဟင်”

“ဗိုက်ဆာလို့”

သူ့ရဲ့ စုံစုအောင်အောင်အသံကြောင့် သူမက ခပ်ခနဲ ရယ်သည်။

သူက ဘုဆတ်ဆတ်လေသံနဲ့ ...

“ဘာရယ်တာလဲ”

သူမက အတောမသတ်နိုင်စွာ ရယ်မောပြီး ...

“ကိုကြီးက ကလေးလေးကျနေတာပဲ၊ ဗိုက်ဆာတာများ ဘာ
လို့ မျက်နှာကြီး စူပုပ်နေတာလဲ”

သူက သူမခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွဆုပ်ကိုင်ရင်း ဖိချတော့ သူမက
ဧကန်ကို ပုသည်။

“ဆာတာပေါ့၊ မေကျော်ရ၊ မြို့ထဲမှာကတည်းက ဆာနေတာ၊
အိမ်ရောက်ရင်တော့ ဗိုက်ပြည့်အောင်တီးမယ်ဆိုပြီး အားခဲလာတာ၊
အိမ်ရောက်တော့ ဘာမှမရှိတော့ဘူး၊ အမေပေးတဲ့ ဗိုက်ဆံကလဲ
လမ်းစရိတ်နဲ့တင် ကုန်နေတာ”

သူ့စကားကြောင့် သူမမျက်နှာ ညှိုးသွားသည်။

“အင်းနော်၊ မေကျော်တို့ဘဝကလဲ ဘယ်တော့များမှ အေးအေး
ချမ်းချမ်း နေရမလဲတော့ မသိဘူး၊ အဆင်မပြေတာက နေ့စဉ် ရက်
ဆက်ပဲ”

သူ့အပူ သူမကိုပါ ကူးစက်စေခဲ့ပြီလား မသိခဲ့။ သူ့ကြောင့် သူမ
ပါ စိတ်ညစ်စေရမှာကို မလိုလား။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ မေကျော်ရ၊ ဒီလိုပေါ့”

မရေမရာနှစ်သိမ့်တော့ မေကျော်က ...

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကိုကြီးဗိုက်ဆာနေတာ၊ မေကျော်မှာ
လဲ ကိုကိုက ပြန်သွားတော့ မုန့်ဖိုးလဲ မရတော့ဘူး၊ မမကလဲ အိမ်
စရိတ် ... ဟာ ... သိပြီ”

သူမက ညည်းညူနေရင်းက မျက်နှာဝင်းပသွားသည်။ သူ့လက်
ကို ဆွဲရင်း ...

“လာ ... ကိုကြီး၊ မေကျော်တို့အိမ် သွားမယ်”

“ဘာလဲ၊ ထမင်းနဲ့ဟင်း ရှိလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူမက ငြင်းပြီး ကမန်းကတန်း ဆွဲခေါ်တော့ သူ ဘာမှန်းမသိ
ရဘဲ ပါသွားခဲ့သည်။ သူမက သူ့လက်ကိုဆွဲပြီး ရှေ့က ခပ်မြန်မြန်
သွားတာမြင်တော့ လမ်းမှာ မေကျော်သူငယ်ချင်း ဝေလွန်းက ...

“ဟဲ့ မေကျော်၊ ကိုကြီးမင်းစစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ဆွဲသွားတာလဲ”

စပ်စပ်စုစုမေးတဲ့ ဝေဝေကို သူမက စကားတစ်ခွန်းပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက် မိန်းမယောင်ဆောင်နေတာ သွားကြည့်မလို့ဟ”

သူမက ပြောပြီးထွက်သွားပေမယ့် ဝေဝေက ပေကပ်ကပ် စဉ်းစားရင်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အဲဒီမေကျော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက အဲလို ဂျစ်ကန်ကန်။

ဝေဝေကတော့ နားထင်ကိုကုတ်ရင်း ပါးစပ်ကလဲ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်နေရင်း ကျန်ခဲ့တယ်။

“အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကနေ မိန်းမ ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ မိန်းမတစ်ယောက် ... အမျိုးသမီး”

သူတို့ ခြံဝန်းလေးထဲရောက်တော့ အိမ်ပေါ်တက်၊ ဓားတစ်ချောင်းယူကာ အိမ်နောက်ဘက် ကွက်လပ်ဆီသွားပြီး မြေပေါ်ပေါက်နေတဲ့ အရွက်ဖားဖားနဲ့ ကန်စွန်းပင်တွေပေါ် ထိုင်ပြီး ...

“ရော့ ကိုကြီး”

သူမ ဓားကိုလှမ်းပေးတဲ့အထိ နားမလည် ...။

“ဒီဓားက ဘာလုပ်ဖို့လဲ မေကျော်”

သူမက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ထိုင်ချပြီး မြေပြင်ကို တူးသည်။ တဖြည်းဖြည်းပေါ်လာတဲ့ သစ်ဥကို မြင်တော့ ...

“ဟင် ကန်စွန်းဥတွေ”

သူ အံ့အားသင့်သွားတယ်။ မေကျော်လက်ကဓားကို လက်ပြောင်းယူရင်း ဟိုနေရာ တူးလိုက်၊ ဒီနေရာ တူးလိုက်နဲ့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်မိကာ ဗိုက်ဆာတာကို မေ့နေသည်။

မိုးမိုး ရုံးကပြန်လာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး တဟားဟားရယ်ပါတယ်။

“မင်းစစ်၊ နင်လဲ ငါ့ညီမနဲ့ပေါင်းပြီး ပေါတောတော ဖြစ်နေတာလား”

သူ့အစ်မစကားကြောင့် မေကျော်က နှုတ်ခမ်းစူးပြီး ...

“မမနော်၊ ငါ ကိုကြီး ဗိုက်ဆာတယ်ဆိုလို့ ကန်စွန်းဥ မီးဖုတ်ကျွေးမလို့ဟ”

သူက သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ပြုံးမိတယ်။ တူးပြီးသား ကန်စွန်းဥတွေကို မိုးမိုးက မီးဖုတ်ပြီး ဆားထည့်ထားတဲ့ ဆီခွက်လေးကိုင်ကာ ယူလာတယ်။ သူ ပထဝီပလောင်း အငမ်းမရစားသလို မေကျော်ကလည်း စားတယ်။ စားနေရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ရယ်မိကြတော့ ...

မိုးမိုးက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ခေါင်းညှိတ်ကာ

ကြည့်နေ၏။ သူ မလုံမလဲဖြစ်မိတာ အမှန်ပင်။

ညရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း မျိုးကိုနဲ့ အောင်
မြတ်ဇော်ကို ပြောပြတော့ သူတို့ကရယ်ကြရင်း မျိုးကိုက သူ့ကို
စကားတစ်ခွန်းကို ရုတ်တရက် စပြောတယ်။

“မင်းကို ငါမေးချင်တယ်၊ မင်း အမှန်အတိုင်းဖြေမလား”

“ဘာကိုလဲ”

“ငါမေးတာကို ဖြေစမ်းပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။ အောင်မြတ်ဇော်ကတော့ သူတို့နှစ်
ယောက်ကိုသာ ကြည့်နေသည်။

“မင်း မေကျော်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်နေပြီလား”

“ဟာ ...”

သူ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး သောက်လက်စရေခွေး သီးမတတ်။

“ဟုတ်တယ် မင်းစစ်၊ မျိုးကို မေးတဲ့မေးခွန်းကို ငါလဲ မေးချင်
နေတာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ မျက်လုံးတွေက မရိုးသားဘူး။ အသုဘ
ကိစ္စပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ မင်းတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
ဗိုခင်တွယ်လာတယ်၊ ပိုသံယောဇဉ်ကြီးလာကြတာ ငါတို့ သိနေကြ
တယ်၊ အထူးသဖြင့် မိုးမိုးပေါ့”

သူ အံ့အားသင့်သွားသည်။

“မိုးမိုး သိနေတယ်၊ ဟုတ်လား မျိုးကို”

မျိုးကိုက ပြုံးစရာနဲ့ ခေါင်းညိတ်၏။

“သိတာပေါ့ မင်းစစ်ရာ၊ မင်းတို့မျက်လုံးတွေက ဒီလောက်
အဓိပ္ပာယ်ပေါ်နေမှတော့”

သူ ခုံရွှေကာ အလောတကြီး ...။

“မိုးမိုး ဘာပြောလဲ၊ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“မင်းကလဲ စိတ်ပူနေပြန်ပြီ၊ မိုးမိုးဆိုတာက မင်းနဲ့က ငယ်ပေါင်း
မင်းအကြောင်းလဲ သိနေတာ၊ မိုးမိုးက ပြောတယ်ကွ၊ အသက်အရွယ်
ကွာတာကလွဲရင် မင်းက လူအေးလူကောင်းပါတဲ့၊ သူ့သီမကို ထိန်း
သိမ်းဖျောင်းဖျနိုင်သူက မင်းပဲတဲ့၊ မင်းတို့ကိစ္စကို သူ ဝင်မပါချင်ဘူး
တဲ့လေ၊ မေကျော်လို လူမျိုးက မင်းနဲ့မှ သင့်တော်မယ် တဲ့၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ”

“မင်းက ခပ်အေးအေး ရောင့်ရဲကျေနပ်နိုင်တယ်၊ မေကျော်က
ဒီထက်မြင့်မားတဲ့ အနာဂတ်ကို မျှော်မှန်းတယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို သူ့စိတ်
ထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုဖြစ်သွားမှာ စိုးရိမ်နေတယ်”

သူ မျိုးကို စကားအဆုံးမှာ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်မိသည်။

“မေကျော်ဘက်က မင်းဖွင့်ပြောရင် အခြေအနေ ကောင်းနိုင်
တယ်၊ မင်း ဘာလို့ ဖွင့်မပြောတာလဲ မင်းစစ်”

သူ ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“မင်းမသိပါဘူး မျိုးကိုရာ”

သို့အငြင်းစကားကြောင့် သူတို့စကားတွေကို နားထောင်ရုံ သက်သက် ငြိမ်နေတဲ့ အောင်မြတ်ဇော်က ...

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းစစ်ရာ၊ ဖွင့်ပြောစရာရှိတာ ဖွင့်ပြောလိုက်ပေါ့”

“ဖွင့်ပြောလိုက်တာ ခဏလေးပါ၊ ငါ မေကျော်သမီးတွေ ကြားရတယ်၊ ကျောင်းမှာလဲ ရည်းစားရှိတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ သူ ငါ့အပေါ် ခဏတာ သဘောထားတာလား၊ ငါ သိချင်တယ်၊ နောက်ဆုံးအချက်က ...”

သူ စကားရပ်သွားတော့ မျိုးကိုက ...

“နောက်ဆုံးအချက်၊ ဘာနောက်ဆုံးအချက်လဲ”

“မင်းတို့ မေ့နေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ ငါ မင်းကျော်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ”

“ဟာ ... မင်းက မိုးပြိုမှာကို ကြောက်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ မိုးပြိုမှာထက် နှလုံးသားပြိုလဲသွားမှာ ပိုကြောက်နေတယ် မျိုးကို၊ ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီတစ်ယောက်တည်းသာ ချစ်ဖူးတာပါ၊ အဲဒီအချစ်အတွက် လက်ရှိအခြေအနေကို ငါ စိုးရိမ်မိတာ ဆန်းသလား”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ မင်းကျော်ကလဲ ဒီလောက်အတ္တကြီးတဲ့လူလဲ မဟုတ်ပါဘူး”

“မင်း ထင်လို့ပါ မျိုးကိုရာ၊ မိုးမိုးနဲ့မင်းက သက်တူရယ်တူ၊ မေကျော်နဲ့ ငါနဲ့က အသက်အရမ်းကွာတယ်လေကွာ၊ သူ့ညီမကို မင်းကျော်က သိပ်ချစ်တာ၊ ငါသာ ဖွင့်ပြောလိုက်ရင် အခြေအနေတွေ တင်းမာလာလိမ့်မယ်”

“မင်းဟာကလဲကွာ”

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြည့်လျှံနေသည်။ ချစ်သူကို ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားတော့ ဖွင့်ပြောချင်တာပေါ့ ...။

သူကလေးကစားစရာ ဂျယ်လီတစ်မျိုး ကြော်ငြာဒီဇိုင်းအတွက် အလုပ်ကိစ္စဆွေးနွေးအပြီး အနော်ရထာလမ်း ဖရေစာဘက် လျှောက်လာခဲ့သည်။ အမေ့အတွက် သူ တစ်ခုခုဝယ်ဖို့ စတိုးဆိုင်တွေဘက် လျှောက်လာပြီး ဘာဝယ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေရာမှ ပါတိတ်လုံချည် တစ်ထည် ဝယ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အဲဒါနဲ့ နီးစပ်ရာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုကို ဝင်တော့ သူမကို သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

သိပ်လှတဲ့ အနက်ရောင်အင်္ကျီတစ်ထည်ကို ငေးမောနေသော သူမကို သူ ခေတ္တခဏ ရုပ်ကြည့်နေမိသည်။ သူ့ သက်ပြင်းချရင်း သူမအနားသို့ ရပ်မိကာ ...

“ဒေါ်မေကျော်”

သူ့ရဲ့ ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံကြောင့် ...

“ဟယ် ... ကိုကြီးမင်းစစ်”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဒီလိုပါပဲ”

သူမမျက်လုံးတွေထဲမှာ အင်္ကျီလေးအပေါ် မက်မောနေတဲ့ အရိပ်အယောင်ကို သူတွေ့နေရဆဲ။

“မေကျော်၊ အချိန်ရမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကို ပါတိတ်တစ်ထည် လောက် ရွေးပေးပါလား”

“ဘာလဲ၊ ကိုကြီးဝတ်ဖို့လား”

“ဒီကောင်မလေးကတော့ ...၊ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ့အတွက်ပါ”

“လာ ... ကိုကြီး၊ ပါတိတ်တွေက ဟိုဘက်မှာ”

သူမ ခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ သူ လိုက်သွားခဲ့သည်။ လူကြီး ကြိုက်အဆင်ကို သူမက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရွေးချယ်ရင်း သူ့ကို လှည့်ပြလိုက်၊ ဈေးမေးလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

သူက နောက်မှခပ်ခွာခွာရပ်ကာ သူမရဲ့လှုပ်ရှားမှုကို ကြည့်နေမိသည်။ အကြိုက်ဆုံးတစ်ထည်ကို ရွေးပြီးတော့ ကောင်တာမှာ ငွေရှင်းသည်။

သူမနှင့်အတူ ဆိုင်မှထွက်လာပြီး လမ်းမပေါ် ရောက်မှ ...

“မေကျော်၊ ခဏစောင့်နေပါ၊ ခဏလေး”

သူမက အိတ်ကို သူ့ဆီကလှမ်းယူပြီး ပလက်ဖောင်းအစပ်၌ ရပ်နေခဲ့သည်။ သူ ဆိုင်ထဲကို တစ်ခေါက်ဝင်ပြီး မေကျော် နုနုက ငေးမောနေသော အင်္ကျီလေးကို အရောင်းစာရေးမအားဖြုတ်ယူ

ခိုင်းလိုက်သည်။ ငွေရှင်းပြီး သူ မေကျော်ဆီကို လျှောက်လာခဲ့သည်။
အနားသို့ ရောက်တော့ ...

“ရော”

သူမက သူပေးတဲ့အိတ်ကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“ဖွင့်ကြည့်လေ”

သူမက ဇေဝေဝါနဲ့ အိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ...

“ဟင် ... ဒါ ခုနက မေကျော် ...”

အံ့ဩမင်သက်သွားတဲ့ စကားဟာ အဆုံးမသတ်နိုင်ခဲ့။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီး ဒီနေ့ ကြော်ငြာဒီခိုင်းတစ်ခုရလို့ မေကျော်
ကို ဝယ်ပေးတာ”

သူမက ပျော်ရွှင်သွားပေမယ့် ...

“မဟုတ်တာ ကိုကြီးရယ်၊ မေကျော် လိုချင်တယ်ဆိုပေမယ့်
ကိုကြီးပိုက်ဆံတွေ နုမြောစရာ ကိုကြီးရယ် ...”

“ကဲပါ ... သွားရအောင်၊ လမ်းမကြီးမှာ”

သူစကားကြောင့် မေကျော်က သူနှင့်အတူ လျှောက်လာ၏။

“ကိုကြီး အမှန်အတိုင်းပြောပြမယ်၊ မေကျော်နဲ့ အမေ့ကို ဝယ်
ပေးလိုက်တော့ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ နှစ်ထောင်သုံးထောင်လောက်
ကျန်သေးတယ်၊ အဲဒီလောက်ဆို ကိုယ့်အတွက် လုံလောက်ပြီ၊

လက်ဖက်ရည်ဖိုးနဲ့ လမ်းစရိတ်ပဲကုန်တာ၊ မေကျော်နဲ့အမေ့အတွက်
ဝယ်ပေးလိုက်ရလို့ ကိုယ်ကျေနပ်တယ်၊ တစ်ခုခုအသုံးချလိုက်ရတာ
ဆုံးရှုံးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရှိတဲ့အချိန်မို့ ဝယ်ပေးနိုင်တာလေ၊ နောက်
တစ်ခု ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“လာမယ့် ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရက်နေ့ဆိုရင် ကိုကြီးအသက် (၂၈)
နှစ် ပြည့်ပြီလေ၊ အဲဒီအတွက် မွေးနေ့ရှင်ရဲ့ လက်ဆောင်”

“ဟယ် ... တကယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်တော့ သူမက ...

“မေကျော်က ဖန်နဝါရီ (၁) ရက်နေ့ဆို (၂၀) ပြည့်ပြီ ကိုကြီးရဲ့”

သူ တကယ်ကို အံ့ဩသွားရသည်။

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်နဲ့ မေကျော် ဒီဇင်ဘာ ၃၁ ရဲ့ သန်းခေါင်ယံ
ဆယ့်နှစ်နာရီဟာ မွေးနေ့နှစ်ခုရဲ့ ဆုံစည်းချိန်ပေါ့၊ မထင်မှတ်တဲ့
အံ့ဩစရာ အချိန်တိုလေးပဲ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မေကျော်ကို မြင်တွေ့ခွင့်
ရရင် သိပ်ကောင်းမှာ”

သူရဲ့ တစ်ယောက်တည်းရေရွတ်မိသလို စကားကြောင့် သူမ
က သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမလည်း အိပ်မက်ထဲမှာ
ရေရွတ်သလို ...

“မေကျော်ကို တွေ့ချင်တယ်”

သူ ပြန်မပြောမိခဲ့။ ပြန်ပြောဖို့လည်း နှုတ်က တစ်ခုခု ထိန်းချုပ်
ခံထားရသလိုလို ...။

“ဘာအတွက်လဲ ကိုကြီး”

“အဲဒီညဟာ နှစ်သစ်ကူးညတစ်ည ဖြစ်နေတယ်နော်၊ ကိုယ်လဲ
စဉ်းစားလို့မရဘူး၊ ကိုယ်သိတာ မေကျော်ကို မြင်ချင်တာပဲ စိတ်ထဲမှာ
ရှိနေတယ်”

သူမက တစ်ခုခုနားလည်နေသလို ပြုံးသည်။ သူ သူမအပြုံးကို
မမြင်သလို နေမိသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ မေကျော် ည (၁၂) နာရီတိတိမှာ အိမ်ရှေ့ကို
ထွက်လာခဲ့မယ်၊ ခဏပဲနော် ကိုကြီး”

သူ အံ့သြရတာအမှန်ပင် ...။

“မေကျော် တကယ်ပြောနေတာလား”

သူမက အပြုံးမျက်နှာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

မင်းကို သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ မင်းကို စိတ်လည်း ဆိုးမိ
ပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ သိလား။ ငါ့ရင်ခုန်သံတွေကို ပရမ်းပတာ
ဖြစ်အောင် လုပ်တဲ့အတွက်လေ။

အနာဂတ်ကို ကြိုတင်ကြစည်ဖို့ စိတ်ကူးသစ်တွေ မင်းအပြုံး
က စတာလား ကောင်မလေးရေ ...။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်သောက်ပြီး ခေါင်းအော့မှာ အဝေးက
တရွေ့ရွေ့လှမ်းလာတဲ့ အရိပ်ကလေးကို သူ မြင်တွေ့ခဲ့သည်။ အောင်
မြတ်ဇော်က ...

“ဟေ့ကောင်၊ ဟိုက လာနေတာ မေကျော်မဟုတ်လား”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကြည့်ရတာ ပြဿနာဖြစ်နေတာနဲ့ တူတယ်”

သူ ထပ်မံခေါင်းညိတ်သည်။

အနောက်တိုင်း ရက် (၁) သီချင်းဆိုသူတွေရဲ့စတိုင်လို ခေါင်း
တလှုပ်လှုပ်၊ လက်တက်ားကားနဲ့ တောင်းဘီဗွဉ်ဝတ်ထားသော ချာ
တိတ်သည် မေကျော်ကို ကြည့်ရင်း နောက်ပြန်လမ်းလျှောက်ကာ
စကားပြောလိုပြောနဲ့ ကြည့်ရသူတောင် အဆင်မချောခဲ့။ သူမက
ကြာရှည်သည်းမခံနိုင်ပုံနှင့် လမ်းလျှောက်နေရာမှ ရပ်သွားကာ
ပေါ်လက်ထောက်ရင်း ခေါ်နဲ့မောနဲ့ ပြန်ပြောနေတာ တွေ့ရသည်။

“မင်း ဧကန်တော့ ငါ သွားလိုက်ဦးမယ်”

သူ တားဆီးဖို့မရခင်မှာ အောင်မြတ်ဇော်က ဆိုင်ထဲကထွက် သွားပြီး သူ့ကို လှမ်းပြောသွားသည်။

“ငါ့လက်ဖက်ရည်ဖိုး မင်းရှင်းလိုက်၊ အဲဒီအတွက် အကျိုးကျေးဇူး ရစေမယ်”

“ဟာ ... ဒီကောင်”

သူ ခေါင်းကိုကုတ်ရင်း အောင်မြတ်ဇော် ဘာဝင်ရှုပ်ဦးမလဲလို့ စိုးရိမ်နေရပြန်သည်။

အောင်မြတ်ဇော် မေကျော်အနီးသို့ရောက်တော့ မေကျော် ဝမ်းသာသွားပုံ ရသည်။ မေကျော်နဲ့ အောင်မြတ်ဇော် ခြေဟန်လက် ဟန်နဲ့ စကားပြောလိုက်၊ အောင်မြတ်ဇော်က သူ့ကို လက်ညှိုးထိုးလိုက် နှင့် ဟိုရက် (ပိ) ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ အပြိုင်ပေါ့။

လှည့်ကြည့်နေရတဲ့သူတောင့် စိုးတထိတ်ထိတ်နဲ့ တစ်ခါ တစ်ခါ ရက် (ပိ) ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း ခေါင်းတခါခါနဲ့ ဝင်ပြောတာ တွေ့ရသည်။ ဧကန်တော့ အောင်မြတ်ဇော်က လမ်းထဲချိုးဝင်သွားပြီး မေကျော် က ဈေးခြင်းတောင်းကိုဆွဲကာ သူ့ထံ တည့်တည့်မတ်မတ် လျှောက် လာသည်။ မေကျော်နဲ့အတူ မရှိကောင်ကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ ...။

ဆိုင်ထဲဝင်လာတော့ သူ့ဘေးကနဲ့ကို အလိုက်သင့် ဆွဲယူပေး လိုက်သည်။ သူမက သူနဲ့အတူ ဘေးချင်းကပ် ဝင်ထိုင်လိုက်သလို

ရှုသိုးသိုးနဲ့ ဟိုသကောင့်သားကလည်း သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ကိုကြီးက မေကျော်ကိုမြင်ရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့မလာတာလဲ၊ အခု ဒီကောင်က ရည်းစားစကား လိုက်ပြောတာခံရတာ ဘယ်လောက် စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလဲ”

သူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ဟို ... လေ”

သူ ဘာစကားစရာမှန်း မသိနိုင်ခဲ့။ ဟိုသကောင့်သားကတော့ ...

“မေကျော်၊ နင် အရစ်ရည်မနေနဲ့၊ နင် ရှင်းမယ်ဆိုတာသာ ရှင်း”

ဘာကို ရည်ရွယ်ပြောမှန်း မသိတဲ့စကားကို သူ နားလည်လို့ကို မရနိုင်ခဲ့။ စားပွဲထိုးလေးက သူ စောစောက ကြိုမှာထားတဲ့ လက် ဖက်ရည်ကို သူ့ဆီလာချတော့ သူ မေကျော်ရှေ့ ထိုးပေးမိသည်။ ထို အခါမှ မေကျော်မျက်နှာ ကြည်လင်လာသည်။ ဘယ်လိုလဲဆိုတဲ့ မေးခွန်းနဲ့ သူ့ဘေးက ချာတိတ်ကို ကြည့်သည်။

ထိုချာတိတ်က သူ့ကို မဆီမဆိုင် မကြေမလည်မျက်နှာနဲ့ ဘု ကြည့် ကြည့်သည်။ သူမက အနိုင်ရတဲ့မျက်နှာနဲ့ ...

“ကိုကြီး၊ သူက မေကျော်တို့နဲ့ မေ့တာတစ်ခုတည်း၊ နေထက် နိုင် တဲ့၊ သူငယ်ချင်းစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

သူ လက်ကမ်းပေးတော့ ချာတိတ်က လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ဖို့

နေနေသာသာ၊ သူ့လက်ကို ကျွန်တော့်လက်နဲ့ထိရင် အက်ဆစ်နဲ့ ထိမှာစိုးသလို အိတ်ကပ်ထဲ အတင်းထိုးထည့်နေသည်။ သူ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ...။ မေကျော်ကိုကြည့်တော့ ရယ်ချင်နေဟန်ရှိ၏။

“ကဲ ... ကိုကြီးရေ၊ သူက မေကျော်ကို ကျောင်းမှာ စကားလိုက်ပြောတာ အားမရလို့ ဒီအထိ ကုန်းတတန် ရေတတန် သက်စွန့်ဆံဖျား ရည်းစားစကား လိုက်ပြောရတာတဲ့၊ မေကျော်က မေကျော်ရည်းစား ဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေတယ်၊ နင်ပြန်တော့လို့ ပြောတာ သူက မယုံဘူးလေ၊ ကိုအောင်မြတ်စော်က ဟိုမှာ ကိုကြီးထိုင်နေတယ် ဆိုတော့လဲ သူက လက်မခံဘူး၊ အဲဒါနဲ့ ကိုကြီးဆီ ခေါ်လာပေးတာ၊ ကဲ ... ရှင်းပြီလား”

သူ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ ယောင်အအဖြစ်နေတော့ မေကျော်က မျက်မှောင်တွန့်သည်။

“ကိုယ် ...”

အထစ်ထစ်ဖြစ်ချင်နေသော သူ့ကို သူမက ခူးနဲ့ မသိမသာ တိုက်သည်။ သူ့ကို အကဲခတ်နေတဲ့ချာတိတ်ကြောင့် သူ ချောင်းတစ်ချက်ရှင်းရင်း ရင်ကိုကော့သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ် မေကျော်ချစ်သူပဲ”

ရုတ်တရက် သတ္တိတွေရှိပြီး ခပ်မြန်မြန်ပြောချလိုက်တဲ့ သူ

စကားကြောင့် ချာတိတ်က မယုံကြည်သလို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ပွဲစားတစ်ယောက်လို ကြည့်ရင်း အလျော့အတင်းလေသံနဲ့ ...

“ကျိန်းသေပါတယ်နော်”

“ဟဲ့ ... ငါ့ရည်းစားပါဆိုနေမှ တွေ့ရလူကို ကောက်စွဲလို့ ရမလား”

သူမစကားကြောင့် ချာတိတ်က မယုံချင်ယုံချင်ဟန်နဲ့ မပြောမဆို ထဲထွက်သွားသည်။ ချာတိတ်ထွက်သွားတော့မှ လက်ဖက်ရည်ကို မှုတ်သောက်ရင်း သူမက တစ်စခန်းထဲတော့သည်။

“ကိုကြီးက တကယ်ပဲ”

“ဘာကိုလဲ”

သူမက နှုတ်ခမ်းလေးကို ချွန်ထွက်အောင်စွဲရင်း မျက်စောင်းထိုးသည်။

“ဘာ ... ဘာကိုလဲ လဲ၊ ဟိုကောင်က လျင်လိုက်တာမှ မှုတ်နေတာပဲ၊ သူ့မှာက အယောင်ယောင်အမှားမှားနဲ့ အဲဒီကောင်သာ ကြာကြာနေရင် လိမ်တာတွေ ပေါ်တော့မယ်”

ဒီကောင်မလေးကို သူ ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်း စချင်နောက်ချင်လာမိတယ်။

“ဒီချာတိတ်က ယုံပါ့မလား၊ ကြာရင် သိသွားမှာပေါ့၊ နောက်တစ်ခါ သူနဲ့တွေ့လို့ ကိုယ့်ကို စစ်လားဆေးလားလုပ်ရင် အယ်လို

ပြန်ဖြေရမလဲ မေကျော်၊ သင်ပေးထားဦး”

သူစကားကြောင့် သူမက မျက်စောင်းထိုးပြီး ဆွဲခြင်းကို ကောက်
ကိုင်လိုက်သည်။ သူ ပိုက်ဆံကို လက်ဖက်ရည်ခွက်အောက်မှာ ဖိထားရင်း

“ဒီမှာ ပိုက်ဆံထားခဲ့တယ်ဟေ့”

လို့ အော်ပြောနေကာ သူမနဲ့အတူ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဒီလိုကျတော့ ကိုကြီးက မအတော့ပါလား၊ သိပ်လည်တာပဲ”

သူက တဟားဟားအော်ရယ်တော့ မျက်ဆံအညိုရောင်နဲ့ မိန်း
ကလေးက သူမရဲ့ အအောင်မြင်ဆုံး လက်နက်ဖြစ်တဲ့ မျက်စောင်း
တစ်ခုနဲ့ ထုံးစံအတိုင်း သူရင်ကို အခါခါပစ်ပေါက်ဆဲ။

“ပြောဦးလေ ... ကလေးမ”

“ဟာကွာ၊ ကိုကြီး ဖြေချင်သလိုဖြေလိုက်”

သူ စပ်ရယ်မိသည်။ သူမ အိမ်ထဲမဝင်ခင် သူ လှမ်းပြောလိုက်
သည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့အတိုင်း ဖြေလိုက်မှာနော်၊ ဘယ်လိုလဲ”

သူမက သူ့ကို မကြည့်တော့ဘဲ ခေါင်းညိတ်ကာ တစ်ချိုးတည်း
လစ်ပြေးတော့၏။

သူ ဆွဲပေးထားတဲ့ ကုမ္ပဏီ (L.O.G.O) အမှတ်တံဆိပ်ကို ကြည့်
နေတဲ့ ကိုကျော်ကျော်ဦးကို ငေးရင်း မနေ့က မေကျော်ပြောသည့်
စကားကို သတိရသည်။ သူမ အလုပ်လုပ်ချင်သည် ဘဲ့။ သူ ကို
ကျော်ကျော်ဦးကို တွေ့တုန်း အကူအညီတောင်းလိုက်ရင် ကောင်း
မလား။

ရုံးခန်းတံခါးဖွင့်ကာ ကုမ္ပဏီစာရေးမတစ်ယောက်က ဖိုင်တစ်
ခုကို လာချပေးသည်။ ကိုကျော်ကျော်ဦးက လက်မှတ်ထိုးပေးတော့
စာရေးမလေး ဖိုင်ကိုယူကာ ပြန်ထွက်သွားသည်။ ကိုကျော်ကျော်ဦးက
ပုံကို ပြန်ကြည့်ရင်း ...

“ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ်တို့ဘော့စ်က သိပ်ကြိုက်မှာ သေချာ
တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာလုံး (T) ကို ငှက်ပျံနေတဲ့ပုံစံဆွဲထားတာ စာတယ်
အမှတ်အသား ဖြစ်သွားတာပဲ”

သူ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ စဉ်းစားနေခဲ့တာကို ကိုကျော်ကျော်ဦးက သတိထားမိပုံရသည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့ စကားကြောင့် သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“အစ်ကိုကို ကျွန်တော် အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့”

“ဒါများကွာ၊ ပြော ... မင်းမှာ ဘာအခက်အခဲရှိလို့လဲ”

ကိုကျော်ကျော်ဦးကို ဟိုးယခင်ကတည်းက ရင်းနှီးနေပေမယ့် သူ အကူအညီမတောင်းဖူးခဲ့။ သို့ပေမယ့်...

“ကျွန်တော် အစ်ကိုဆီက အလုပ်တစ်ခုရောလောက် တောင်းချင်လို့”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကျော်ကျော်ဦး မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။

“ဟင် ... မင်း ဒီခိုင်နာအလုပ်က တဖြည်းဖြည်း အောင်မြင်လာပြီပဲဟာ”

အလောတကြီးနိုင်သွားတဲ့ သူ့စကားကြောင့် ...

“ကျွန်တော့်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ ဟို ... ကျွန်တော့်အသိ”

သူ့ရဲ့ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်စကားကြောင့် ကိုကျော်ကျော်ဦးက ပြုံးပါသည်။

“ကိုယ်သဘောပေါက်ပြီ အလုပ်လိုချင်တာ မင်းကောင်မလေးလား”

ကိုကျော်ကျော်ဦးစကားကြောင့် သူ ရှက်ရယ်ရယ်ရင်း ...

“ကောင်မလေးတော့ မဖြစ်သေးပါဘူး အစ်ကိုရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်တော့လဲ ကိုယ် အကူအညီပေးရတာပေါ့၊ ဒီမှာက လူလိုတာတော့ မဟုတ်ဘူးပေါ့နော်၊ ဒါပေမယ့် မင်းကိစ္စဆိုတော့ ငါ ကြည့်စိစဉ်ပေးပါ့မယ်၊ သူ ကျောင်းပြီးပြီလား၊ ဘာမေဂျာနယ်လဲ”

“ကျောင်းကတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဘွဲ့တော့ မယူရသေးဘူး၊ E.C.O နဲ့ပဲ အစ်ကို”

“အိုကေ၊ အဆင်ပြေပါတယ်၊ ကုမ္ပဏီဖွင့်ရက် မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန် ခေါ်ခဲ့လေ”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ် နောက်မှီထိုင်လိုက်ရင်း ..

“ရပါတယ်ကွာ၊ ပြောနေရမယ့်သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့လုပ်ပိုင်ခွင့်ထဲက ပေးနိုင်တဲ့ အကူအညီပေးရတာပဲ၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူ ကိုကျော်ကျော်ဦးနဲ့ စကားအနည်းငယ်ပြောပြီး ဒီဒိုင်းခ လက်ကျန်ငွေ ရှင်းယူကာ ပြန်လာခဲ့သည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူ သူမကိုယ်စား ပျော်ရွှင်ကျေနပ်နေခဲ့သည်။ သူမသာ သိခဲ့ရင်တော့ ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲ။ အခါတိုင်းဆို ဘားကုတ်တဲ့ ဒဏ်က ဒီကနေ ဒုက္ခတစ်ခုလို့ သူမတွေ့မိတော့၊ သူ့ခြေတောက်ပေါ်

ခရီးသည်အချင်းချင်း တက်နင်းမိပြန်တော့လည်း ဖြစ်နေကျဒေါသက မဖြစ်ခဲ့။ တာ့ကြောင့်လဲဆိုတော့ သူမကို ပြောပြချင်သည့်စိတ်က သူ့ရင်ထဲမှာ ဆန္ဒစောနေလို့ပဲဖြစ်သည်။

လမ်းထဲဝင်လာတော့ လမ်းထိပ်အုတ်ခုံမှာ ထိုင်နေသော မိုးကျော်တို့အုပ်စုက ...

“ကိုသားစစ်၊ မျက်နှာကြီးက ပြုံးလို့ပါလား၊ အလုပ်အဆင်ပြေလာတာနဲ့တူတယ်”

သူက လက်လှမ်းပြရင်း ‘ဒီလိုပေါ့ကွာ’ လို့ မရေမရာ ပြန်နောက်ခဲ့သည်။

သူ အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ သူမတို့ ခြံဝန်းလေးထဲဝင်လာတော့ အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်မှာ မိုးမိုးနဲ့သူမ စိတ်အေးလက်အေး စကားပြောဆိုနေကြတာ တွေ့သည်။

သူမက အရင်ဦးဆုံး သူ့ကိုမြင်ကာ ..

“ဟာ ... အတော်ပဲ၊ ကိုကြီးတောင် မြို့ထဲက ပြန်လာပြီ၊ ဒီမှာ ကိုကို့ဆီက ကိုကြီးအတွက် စာရောက်နေတယ်”

သူမက အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ဖာကို သွားယူတယ်။

“ဒီကောင် ထူးထူးဆန်းဆန်းပါလားဟ”

မိုးမိုးက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ငါတို့ဆီ တစ်စောင်၊ နင့်ဆီတစ်စောင်၊ ငါတို့စာ

ထဲမှာတော့ ငါးလပိုင်းလောက်ဆို ကိုကို ဒီကို ပြန်ပြောင်းလာရတော့မယ်တဲ့”

“ဟာ ... တကယ်လား”

သူမက ပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ မေကျော်က စာအိတ်ကို သူ့ဆီ လှမ်းပေးရင်း ...

“ညီမတွေအတွက်တော့ စာက တစ်စောင်တည်း။ သူ့သူငယ်ချင်းကျတော့ တစ်စောင်သပ်သပ် ရေးတယ်၊ ပြန်ရောက်မှ ပြောရမယ်”

သူ့စာအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း ...

“ကဲ ... စိတ်ကောက်တော်မမူပါနဲ့ ဒေါ်မေကျော်ရယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

“ဘာလဲ၊ ရည်းစားစကားလား”

မိုးမိုးက လှမ်းနောက်လိုက်တာကြောင့် သူက ‘ဟာ လိုညည်းရင်း ရှက်သွားမိသည်။ ဒါကို မေကျော်က ...

“အမယ်၊ သူကများ ရှက်နေရသေးတယ် မမရေ”

“ကဲ ... လိုရင်းမရောက်တော့ဘူး၊ ဒေါ်မေကျော် ... ခင်ဗျား အလုပ်ရပြီဆိုတာ ကျုပ် မောမောပန်းပန်းနဲ့ လာပြောရတာနော်”

“တကယ်”

သူမက ချက်ချင်းပျော်မြူးသွားပြီး သူ့အစ်မဘေးမှာ ဝင်ထိုင်ကာ

“မမ၊ မေကျော် အလုပ်ရပြီတဲ့”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ် မင်းစစ်”

သူက စာအိတ်နဲ့ ယပ်ခတ်ရင်း ...

“ဟ ... ငါ ဘာလို့လိမ့်ပြောရမှာလဲ၊ ငါနဲ့ ခင်နေတဲ့ မန်နေဂျာ ကိုကျော်ကျော်ဦး ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အခု သူတို့ကုမ္ပဏီ (Logo) ဒီ ဇိုင်းကိုဆွဲပေးရင်း ဒီနေ့ပဲ ငါပြောလိုက်တာ၊ သူက ကြိုက်တဲ့အချိန် မေကျော်ကို ခေါ်လာခဲ့ပါတဲ့”

သူစကားအဆုံးမှာ မိုးမိုးက ...

“ဘာကုမ္ပဏီလဲ မင်းစစ်”

“ပြင်သစ်ကနေ တံဆိပ်အသစ်နဲ့ ဝင်လာတဲ့ အလှပြင်ပစ္စည်း တွေဟာ သူတို့ကုမ္ပဏီမှာမည်က (Turm) ထရန်တဲ့၊ အဲဒီမှာ သင့် တော်တဲ့ နေရာတစ်ခုခု ရမယ်တဲ့”

“ဝမ်းသာစရာပဲဟယ်၊ မေကျော် ... မင်းစစ်ကို ကျေးဇူးတင် စကားလေးဘာလေး ပြောလိုက်လေ၊ ငါ ထမင်းပွဲသွားပြင်ရန်ကိုဦး မယ်၊ နင် ထမင်းစားသွားပါလား မင်းစစ်”

“မစားတော့ပါဘူးဟာ၊ ငါ အိမ်ရောက်မှပဲ စားတော့မယ်”

မိုးမိုးက သူ့ကျောပိုးအိတ်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ...

“လုပ်မနေနဲ့ ငစစ်၊ ဒေါ်လေးကို ငါ သွားပြောလိုက်မယ်၊ ဒေါ် လေးဆိုမှာ မုန်လာချဉ် တည်ထားတာ သွားတောင်းရင်း ငါ ဝင်ပြော လိုက်ပါ့မယ်၊ မေကျော် ... နင်ပဲ ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက်”

မိုးမိုးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့အိတ်ကို ယူရင်း ထွက်သွားသည်။ မေကျော်က သူ့အစ်မရဲ့နောက်ကျောကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ကိုကြီးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ပြောရမှာတောင် လုံလောက် တဲ့စကား ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မေကျော်ဘဝမှာ ကိုကြီးကျေးဇူးတွေ သိပ်များနေပြီလေ”

သူ ခြံဘေးနားက ကန်စွန်းကြီးပင်တွေဆီ အကြည့်ရောက်မိ သည်။

“မလိုပါဘူး မေကျော်၊ ကျေးဇူးအတင်ခံချင်လို့ ကိုယ်လုပ်ပေး တာမှ မဟုတ်တာ၊ သွားရင်းလာရင်းနဲ့ ပြောပေးရတာ အပန်းမကြီး ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီကိစ္စလုပ်ပေးလိုက်လို့ ကိုယ့်အပေါ် ကျေးဇူးတင် လိုက်တာကို ကိုယ်မလိုချင်ဘူး၊ မေကျော်မဟုတ်လဲ ဒီပြင်လူတစ် ယောက်ဆိုရင်လဲ ကိုယ် ကူညီမှာပဲ၊ ဖိုးကျော်ကိုလဲ ကိုယ် အလုပ် ပြောပေးဖူးပါတယ်၊ လူတစ်ယောက် အခက်အခဲဖြစ်ရင် တစ်ယောက် က ကူညီပေးရမှာ မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်လေ”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သူ့ကိုကြည့်ရင်း ပြုံးပါသည်။

“ကိုကြီးက လူတစ်ဖက်သား စိတ်ချမ်းသာအောင် သိပ်ပြော တတ်တာပဲ”

“မဟုတ်ဘူး”

သူ့စကားကို သူမက နားမလည်။

“မဟုတ်ဘူး ဟုတ်လား”

“မေကျော် စိတ်ချမ်းသာတာ၊ ပျော်ရွှင်တာကို မြင်ချင်တာ”

သူမက ခေါင်းငုံ့သွားပါသည်။

ခက်တော့ ခက်ပြီ ကလေးရယ်။ ငါ့ရင်ခုန်သံတွေ သိပ်
လှုပ်ရှားလွန်းလို့လေ ...။

“.....”

တဟားဟား ဝိုင်းရယ်ကြသည်။

“ပေးစမ်းပါဦး၊ အဲဒီစာ”

မျိုးကိုက သူ့အဖြစ်သူသိကာ ရယ်ရင်း စာကို လှမ်းတောင်း
သည်။ သူက အိတ်ကပ်ထဲက စာခေါက်ကို ထုတ်ပေးသည်။ အောင်
မြတ်ဇော်က သိချင်ဟန်နဲ့ သူ့ကို မေးသည်။

“ဘယ်လိုရေးထားလို့လဲ ငစစ်”

သူက ရယ်ချင်ဟန်နဲ့ ...

“ဒီမသာ ... ငါနဲ့မေကျော် အကြောင်းကို ဟိုကောင်ဆီ စာလှမ်း
ရေးတယ်လေ၊ ပထမတော့ ဒီကောင်စာအစမှာ ငါ့ကိုဆဲတာ မိုးမွန်
နေတာပဲ၊ နောက်တော့ ဒီကောင်က ငါနဲ့ဆို စိတ်ချပါတယ်တဲ့၊ သူ့ညီမ
ကိုလဲ ကြပ်ကြပ်မတ်မတ် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလို့ ရေးထားတာပေါ့”

မျိုးကိုက စာကိုဖတ်ပြီးတော့ ...

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ငါ့ကိုတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမှာလေ၊ မင်း လိုသာဆို စဉ်းစားတွေဝေနေတာနဲ့ လိုရင်းရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမင်းရေ ... ကိုယ်တို့ဝိုင်းကို စီးကရက်တစ်ပွဲ ချပော့”

“ဟေ့ကောင်၊ ငါက မေကျော်ကိုမှ ဖွင့်မပြောရသေးတာဟ”

အောင်မြတ်ဇော်က ‘ငတုံး’ လို့ သူ့ကို ထောပနာပြုသည်။ လာ ချပေးသော စီးကရက်ဘူးထဲက တစ်လိပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူ မီးထည့် ပြီး မျိုးကိုက အထိုင်မှာ ...

“ပြောစရာရှိတာ ပြောတော့လေ၊ မင်း ဘာစဉ်းစားနေတာလဲ၊ မင်းကျော်ဘက်ကလဲ မီးစိမ်းပြလိုက်ပြီဟာ၊ မိုးမိုးဆိုလဲ လုံးဝ အိုကေ နေတာပဲ၊ မင်း ဘာတွေဝေနေတာလဲ”

“စိတ်ချပါ၊ မနက်ဖြန်ည ဆယ့်နှစ်နာရီမှာ သူ့ကို ဖွင့်ပြောမှာ”

မျိုးကိုရော၊ အောင်မြတ်ဇော်ပါ သူ့စကားကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားကြသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မဟုတ်တရုတ်တော့ မလုပ်နဲ့နော်”

“ဪ ... မင်းတို့က ငါသိက္ခာကို မယုံဘူးပေါ့၊ မနက်ဖြန် ငါ မွေးနေ့၊ သန်ဘက်ခါ သူမွေးနေ့၊ အဲဒါကြောင့် ညဆယ့်နှစ်နာရီမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖွင့်ပြောချင်လို့ကွ”

သူ့စကားကြောင့် မျိုးကိုက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း...

“ရူးပါကွာ”

“ဪ ... မင်းတို့က ငါ့ကို အဲဒီလိုပြောတယ်၊ ရတယ် သူငယ် ချင်း၊ မနက်ဖြန် နယူးရီးယားညမှာ ငါမွေးနေ့လဲဖြစ်တာကြောင့် မင်း တို့ကို ဒီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ အရက်ဝိုင်းတည်ပေးဖို့ ကိုမြဦးနဲ့ စီစဉ် ထားတာ ဖျက်လိုက်တော့မယ်”

“ဟာကွာ၊ သူငယ်ချင်းကလဲ၊ ဒါလေးနောက်တာ စိတ်ဆိုးသလား”

“အေးလေ၊ ချစ်လို့ ကျီစယ်တာများ”

သူက ရယ်ရင်း

“.....၊ မျက်နှာက အမျိုးမျိုး”

ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားပါတယ်။

ကလေးရေ ...။

မနက်ဖြန်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မှာ အပြာရောင်သွေးစက်တွေ
စိုလူးနေတာ မင်းလာကြည့်စမ်း ...။ အနှစ်ငါးတောင်မှာ တစ်ခါမသေ
ခြင်းအတွက် မီးပုံထဲခုန်ဆင်းတဲ့ ဖီးနစ်ငှက်တစ်ကောင် အချစ်ဆိုတာနဲ့
ယောင်ဆောင်ပြီး ငါ့ရင်မှာ ပုန်းခိုနေတာ နှင် တွေးရောတွေးမိရဲ့လား
ဟင် ...။

အသက်ရှိကလည်း အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ်တော့ သူ ဆိုချင်မှာပဲ။
လမ်းဘေးမှာ အိပ်နေတဲ့ တေလေတစ်ယောက်လည်း သူ့ရင်ထဲက
အချစ်အတွက် သူ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားခွင့်ရှိတာပဲ။

တချို့က ပြောကြတယ်။ 'အချစ်' ဆိုတာ ဘာကောင်မှီလို့လဲတဲ့ ...။

အဲဒီလို ပြောကြသူတွေပဲ အသည်းကွဲပြီး မူးရစ်ရီဝေနေလိုက်
ကြတာကွာ ...။ မင်းနဲ့ငါကတော့ ချစ်သူတို့ရဲ့ အနာဂတ်အတွက်
မျက်ရည်အိတ်ကို မျက်ဝန်းထဲက ထုတ်ပြလိုက်ဖို့ သိပ်ကို ကျိန်းသေ

ကြမှာပါ ...။ တာ့ကြောင့်လဲ သိလား ...။ ပင်လယ်ဆီသွားနေတဲ့
မြစ်ဆိုတာ ရေစီးတော့ ကောင်းမှာပါလေ ...။ မကြာခင် မင်းဆီက
အိပ်မက်နဲ့အတူ ငါ ရောက်လာရမယ့်လူပါ ကလေးရယ် ...။

အိပ်မက်တွေ နေမင်းကို မျှော်နေကြတယ် ...။

သန်းခေါင်ယံနှင်းနဲ့အလင်း မသဲကွဲပေမယ့် နှင်းတွေရဲ့နောက်
မှာ လမင်းကတော့ သာနေမှာ ကျိန်းသေသိနေပါတယ် ...။

နှလုံးသားကို အခါခါဆန်းစစ်ရင်း လုံလောက်အောင် ရှာဖွေလို့
ရလာတဲ့ အဖြေက ...

'ချစ်တယ်' တဲ့ ...။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်ပါကွာ”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ မသောက်ချင်ဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် သားစစ်ရာ၊ နည်းနည်းပါးပါးတော့ သောက်လိုက်ပါကွာ၊ မင်းက ဘာအရေးကြီးနေလို့လဲ”

“အိမ်ခဏပြန်စရာ ရှိလို့ပါ အစ်ကိုရာ၊ ပြန်လာမှ သောက်မယ်”

အောင်မြင်စေကာ နည်းနည်းသွားသောက်လိုက်လို့ ကိုမြဦး မကြားအောင် ကပ်ပြောတော့ သူက ခပ်တိုးတိုးပြန်ပြောရသည်။

“ငါ သူ့ဆီ အရက်သောက်ပြီး မသွားချင်ဘူး၊ ဒီစကားတစ်ခွန်း အတွက် အရောင်မဆိုးပါရစေနဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ညကြီးမင်းကြီး သွားရမှာ မင်းလဲသိသားနဲ့”

“အေးလေ၊ ဟုတ်တော့လဲ ဟုတ်ပါတယ်”

လမ်းပေါ်မှာ ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုနေတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ကားတွေ

ပေါ်မှာ ဟက်ပီးနယူးရီးယားသံတွေ၊ ရယ်သံတွေ၊ အော်ဟစ်သံတွေ ကို ဆိုင်ထဲက သူတို့ငေးကြည့်ရင်း သူတို့ပါ ပျော်ရွှင်လာသလိုလို။

လက်က နာရီကိုကြည့်တော့ (၁၂) နာရီထိုးရန် ဆယ်ငါးမိနစ် သာ လိုတော့သည်။

“ငါ လစ်မယ် မျိုးကြီး”

မျိုးကိုက သူ့လက်က နာရီကိုကြည့်ရင်း ‘အေး’ လို့ပြောကာ သူတို့ပါ လိုက်ရမလား မေးသည်။

“ရပါတယ်ကွာ၊ မလိုက်နဲ့တော့”

“ဘယ်ကိုသွားဦးမလို့လဲ သားစစ်ရ”

ကိုမြဦးရဲ့ အမေးကို သူ ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ‘ပြန်လာခဲ့မယ်’ လို့ ပြောပြီး လစ်ထွက်ခဲ့သည်။ ဒါတောင် မျိုးကိုတို့ကို မေးနေတာ သူ ထွက်လာတဲ့အထိ ကြားနေရသည်။ ဟိုကောင်တွေ မလိမ့်တပတ် နှင့် ကြည့်ပြောထားကြမှာကိုတော့ သူ ယုံသည်။

လေတစ်ချက်အဝှေ့မှာ ဂျာကင်ကို ထိုးဖောက်ပြီး အေးသွားပါသည်။ လမ်းပေါ်မှာ သူ တစ်ယောက်တည်း။ သူမကောရော တကယ် ထွက်လာမှာလား။ ခြေလှမ်းက တစ်ခါတစ်ခါ နှေးသွားလိုက်၊ ပြီးရင် မြန်လာလိုက်နဲ့ စိတ်ရဲ့အတွင်းပိုင်း အနေအထားမကျခဲ့။

သူမ၏အိမ် ခြံစည်းရိုးအစပ်နဲ့ နီးလာတော့ ခင်မှောင်မေ့ခင် ခြံဝင်းလေးအရှေ့ကို သူ ရောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမပေါ်က ဆယ်

နှစ်နာရီ သံချောင်းခေါက်သံတွေ၊ ဟက်ပီးနယူးရီးယားအော်သံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရပြန်သည်။ မျက်ဝန်းကို မှိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်တော့ သူမက ရှိမနေ။ ရင်ထဲမှာ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဆုံးရှုံးခြင်းတွေက လှိုင်းအတက်အကျလို ...။

သူ တွေဝေခြင်း၊ အံ့သြခြင်း၊ တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ ညသန်း ခေါင်ယံမှာ ခံစားချက် အကျိုးအကြေတွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်နှင့် ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေမိသည်။

ပြီးတော့ ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ လှည့်အထွက် ...

“ကိုကြီး”

“ဟင်”

သူ အမြဲတောင့်တနေခဲ့တဲ့ သန်းခေါင်ယံနက်သမီးရဲ့ ခေါ်သံ။ သူ တထိတ်ထိတ်ရင်ခုန်သံနဲ့ အံ့အားသင့်စွာ လှည့်ကြည့်မိသည်။

ညထဲမှာ မလင်းတလင်းလရိပ်အလင်းနဲ့ မြင်တွေ့ခွင့်ရခဲ့သည်။ သူမသည် ခြံဝင်းအစပ်မှာ ရပ်နေတဲ့ သူ့ဆီ လျှောက်လာသည်။ သူ ကလည်း ခြံဝင်းအစပ်သို့ လျှောက်လာတော့ ခြံဝင်းတံခါးအလယ်မှာ ဆုံမိကြသည်။

ပကတိ ဘာမှလိမ်းခြယ်မထားဘဲ ဆောင်းနှင့်အတူ နုပျို လန်းဆန်းနေတဲ့ သန်းခေါင်ယံ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ရဲ့ ရင်ခုန်သံ မျက်ဝန်းတွေ။

“မင်္ဂလာပါ ကိုကြီး၊ ဟက်ပီးဘတ်ဒေး”

ပြီးတော့ ခြံဝင်းတံခါးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး မျက်ဝန်းလေးမှိတ်ကာ မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းကို စဆိုသည်။ တိုးတိုးလေး ရွတ်ဆိုပျံ့လွင့် နေတဲ့ သူမရဲ့သီချင်းသံဟာ သူ့ရင်ကို ငြိမ်းချမ်းရေးမြစ်တစ်စင်း ဖြစ်စေသည်။

မျှော်လင့်မထားသော ပျော်ရွှင်မှုဟာ အလစ်အငိုက် ဝင်လာခဲ့ သည်။ သူ မျှော်လင့်မထားသော အချိန်တစ်ခုမှာ နီးနီးကပ်ကပ် မျက်နှာလေးကို သူ တစ်မိမိမ့်ငေးကြည့်နေမိသည်။ သီချင်းဆုံးျား တော့ ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်ဝန်းဖွင့်လာတော့ သူနဲ့သူမ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံတွေ့ ငေးမောမိကြသည်။

တိတ်ဆိတ်တဲ့ အသံ ...။ ကာလတစ်ခုကို မေ့လျော့နိုင်ကြတဲ့ အထိ သူတို့ရင်ခုန်သံကို သူတို့ပြန်ကြားရလောက်အောင် မိန်းမော နေမိကြသည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို သူက စတင်ဖြုတ်လိုက်သည်။ တကယ် တိုးတိုးလေး ပြောမိတယ် ...။

“မေကျော်”

သူမက ရီဝေရွန်းလဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။

“မင်းကို သိပ်ချစ်တယ် မေကျော်”

သူ့စကားအဆုံးမှာ သူမ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်လာသလို အပြည့်

ဖြည်း ပြုံးလာသည်။ နောက် သူမက ခြံဝင်းထဲမှာ ပေါက်နေတဲ့ ကန်
စွန်းကြီးပင်တွေရှိရာသို့ လျှောက်ကာ ကန်စွန်းကြီးရွက်နှစ်ရွက်ကို
အသာစူးယူလာခဲ့သည်။

ပြီးတော့ သူလက်ထဲကို တစ်ရွက်ထည့်ပေးရင်း သူလက်အစုံ
ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရွှန်းလဲ့ရီဝေတဲ့ မျက်ဝန်းပိုင်ရှင်
မိန်းကလေးက ...

“စွယ်တော်ရွက်တွေလို ဒီကန်စွန်းကြီးရွက်တွေက မလှပကြဘူး
ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့် သူ့မှာ မေကျော်နဲ့ ကိုကြီးတို့လို မြေပြင်ပေါ်က
ဘဝတွေနဲ့ သိပ်ကိုတူကြတယ်၊ ပြီးတော့ အားအင်တွေရှိတယ်၊ ကိုကြီး
ကို မေကျော် အားလဲကိုးတယ်၊ ချစ်လဲ သိပ်ချစ်တယ်၊ အဲဒါ မေကျော်
ရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပဲ”

ရင်ကို တိုက်ခတ်လာတဲ့ နူးညံ့တဲ့လှိုင်းတွေ အဆင့်ဆင့် ဖြတ်
သန်းသွားသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ကြည်နူးငြိမ်းချမ်းစွာ ငေးမော
မိကြသည်။

သူက သူမရဲ့ နဖူးဆံစပ် ဆံကေသာကို ခပ်ဖွဖွ ငုံ့နမ်းမိသည်။
သူမက သူ့ကို မျက်ဝန်းပင့်မော့ကြည့်ပြီး ...

“ကိုကြီး ပြန်တော့နော်၊ ပတ်ဝန်းကျင်မြင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ သူမရဲ့လက်ဖဝါးကို
မလွှတ်ချင်လွှတ်ချင် လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ သူ နှုတ်ဆက်စရာ မလို။

သူတို့ခွဲသွားကြတာမှ မဟုတ်တာနော်။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်တော့ သူ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူ့ကို ငေး
ကြည့်နေဆဲ သူမ။ နှင်းငွေ့လေပြည်က သူတို့နှစ်ဦးရဲ့ ချစ်ခြင်းတရား
ကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေပုံ ရပါရဲ့။ ပိုပြီး ကျလာလိုက်တာ ...။

လက်ထဲကို ငုံ့ကြည့်တော့ ကန်စွန်းကြီးရွက်တစ်ရွက် ...။

ကမ္ဘာဦးခေတ်ထဲက
 အဲဒီသီချင်း အဲဒီကဗျာ
 အများအခေါ်တော့ 'ရုတ်တယ်' ပေါ့ ...။
 နောင်နှစ်တွေ ကြာလာတော့
 သိပ္ပံခေတ်နဲ့ ခေတ်သစ်ကမ္ဘာမှာလည်း
 အဲဒီရှေးဟောင်းသီချင်း ရှေးဟောင်းကဗျာ ...။
 မာယာရဲ့ လက်ထဲမှာ အမိခံဖို့
 ထောင်ချောက်ထဲက အစာက နည်းလွန်းပါတယ်ကွယ် ...။
 (ရှေး မာယာချည်တိုင်ကဗျာများမှ ...)

အခန်း (၂)

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်က ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲ၊ နေထူးနေမြတ်တွေမှာ
 အဖေနဲ့အတူ လိုက်ကြည့်ဖူးတယ်။ အဲဒီမှာ မြန်မာ့ရိုးရာ အားကစား
 နည်းတွေ အစုံအလင်။ ပြိုင်ပွဲသဘောမျိုး ရပ်ကွက်တွေ၊ မြို့နယ်တွေ
 က ကျင်းပပေးတယ်လေ။ ထုတ်ဆီးတိုး၊ ဘောလုံးကန်၊ ကြက်တောင်
 ရိုက် အများကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မမြင်ဖူး၊ မသိဖူးတဲ့ ကစား
 နည်းပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။

ပရိသတ်က ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ။ ပြိုင်ပွဲဝင်မယ့်လူနှစ်ယောက်က
 ရေထဲကို ထိုးကျနေတဲ့ သစ်ကိုင်းကို ခြေချိတ်တွယ်ထားကြတယ်။
 ဒိုင်လုပ်သူက အချက်ပေးခရာကို စတင်လိုက်တာနဲ့ လက်ထဲမှာ ကိုင်
 ထားတဲ့ အဝတ်အိတ်နဲ့ ပြိုင်ဘက်ကို ရေထဲကျသွားအောင် ခိုက်ရ
 တာပဲ။

ကျွန်တော်က 'အဲဒါဘာလဲ ဖေဖေ' လို့ မေးကြည့်တော့ ဖေဖေက သူ့လုံချည်ကို ဆွဲကိုင်ထားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ချီပြီးတော့ 'ခေါင်းအုံးရိုက်ပွဲ' လို့ ခေါ်တယ်လို့ ပြောပြတယ်။

ဒါနဲ့ ပြိုင်ပွဲအပြီးမှာ နောက်ပြိုင်ပွဲတစ်ခုကို ထပ်တွေ့တယ်။ တစ်ဖက် ငါးယောက်စီ အုပ်စုနှစ်စုခွဲပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို ရေနံချေးတွေသုတ်၊ ချောဆီတွေသုတ်ပြီး တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှာ ကြက်တွေထည့်တဲ့ အဝကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ကြက်ခြင်းတွေကို ဂိုးတိုင်တွေလို ထားတယ်လေ။ ပြီးတော့ အလယ်မှာ ဆီချေးသုတ်ထားတဲ့ အုန်းသီးကိုချပြီး တစ်ဖက်ကြက်ခြင်းအပေါက်ထဲကို အလှူအယက် ထည့်ကြရတယ်။ အုန်းသီးကချော၊ လူကချောနဲ့ မရရအောင် ခဲရာခဲဆစ် အလှူအယက် ထည့်ရတဲ့ပွဲပေါ့။

အခု ကျွန်တော့်အဖြစ်က အဲဒီလိုပဲလေ။ ပြိုင်ဘက်က ကျွန်တော်အစွဲဆိုတဲ့ ဘဝထဲကျသွားအောင် အလဲအကွဲ ရိုက်နေတယ်။ ကိုယ်အနိုင်ရဖို့ တစ်ဖက်သားကို ထုထောင်းရတာ သဘာဝမကျဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

ဘဝမှာ ကိုယ့်အောင်မြင်မှုအတွက် ကျန်တစ်ဖက်သား စတေးနင်းချေခံရတာ အများကြီးပါ။

ကျွန်တော် လဲကျသွားအောင် အဓိကရိုက်နှက်ဖို့ လက်နက်က အချစ်ဆိုတာ သူတို့သိခဲ့တယ်။

အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်တော် အလဲအကွဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရတာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ...။

မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာတွေကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖမ်းယူပွေ့ဖက်လိုက်၊ လွတ်သွားလိုက်နဲ့ လုံးချာဂယက်ရိုက်နေတဲ့ လောကကြီးထဲမှာ အနေကြာလာတော့ 'အလိုက်အထိုက်' ဆိုတဲ့စကားကို သိလာတယ်။ သဘောပေါက်လာတယ်။ နားလည်လာတယ်။ အဲဒီအတွက် ရင်းလိုက်ရတာက ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံး ကန့်လန့်ဖြတ် အရှုံးရာတွေနဲ့လေ ...။

နွေမိုးဆောင်းဆိုတဲ့ သုံးဥတုခရီးတွေကို တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
ဘဝတူဆိုတဲ့ လေးနက်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ အတူတူလျှောက်ခဲ့ကြတယ်။
ကျွန်တော့်ရဲ့ချစ်သူဟာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးတဲ့ သစ်ရွက်ခြောက်
ကလေးနဲ့ သိပ်တူသလို

တစ်ခါတစ်ရံ နှင်းပွင့်လေးလို အေးမြငြိမ်းချမ်းတယ်။ (ဒါပေမယ့်
အလိုရမ္မက်ဆိုတဲ့ နေမင်းနဲ့ မတွေ့ခင်ကာလအထိပေါ့)

နားလည်တူညီမှုနဲ့ လက်တွဲခဲ့တဲ့ ချစ်သူ။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြင်နာယုယတဲ့ ချစ်ခြင်းရဲ့
နိဒါန်းတွေအောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်ကလေးက သူငယ်ချင်း
မိတ်ဆွေတွေကတောင် အားကျမိသတဲ့လေ။

ပြဿနာမရှိတဲ့ ခရီးလမ်းမှာ တစ်ခါတစ်လေ ချောမွေ့လွန်းလို့
ကြာလာတော့ သူမက ပြဿနာအဆင်မပြေမှုတောင် လိုချင်တယ်

တဲ့။ အစ်ကိုက ညီမကိုချစ်သလို ညီမက အစ်ကိုကို ချစ်သလိုမျိုး
ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေနဲ့ သံယောဇဉ်လွင်ပြင်မှာ သူမကို ထွေးပိုက်ထား
ရင်း မနက်ဖြန်ဆိုတာကို ကြိုတွေးခဲ့ဖူးတယ်။

ချစ်သူရည်းစားထက် မြင့်မားတဲ့ (၅၂၈) ဆိုတဲ့ ထောင်ချောက်
ထဲက သံယောဇဉ်တွေကိုလည်း သူနဲ့ကျွန်တော် တစ်ယောက်ကို
တစ်ယောက် တစ်ရစ်ပြီးတစ်ရစ် ပတ်ထားရင်း မခွဲခွာနိုင်တဲ့ အိပ်
မက်တွေ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်။

သီဂီနှင့် သဝန်တိုတတ်သော သူမက တစ်ခါတစ်ရံ ကျွန်တော် ချောတာကို ခံယူချင်၍ လုပ်ကြံဖန်တီး စိတ်ကောက်တတ်ပါသည်။

“ကိုကြီးကို မမသီဂီက ဟိုတစ်နေ့က မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ ငရုတ် သီးမှုန့်တစ်စွန်း ခပ်ထည့်ပေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ညစ်ကျယ်ကျယ်၊ ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့ ဂျူလီယာရောဘတ်ရဲ့ ခပ် ကျယ်ကျယ်နှုတ်ခမ်းမျိုးတွေနဲ့ ကောင်မလေးက ...

“အဲဒီမမသီဂီက သူ့ရည်းစားမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာလို့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ထည့်ပေးရတာလဲ၊ ကိုကြီးကလဲ မမသီဂီကို ကြိုက်နေတာနဲ့ တူပါ တယ်”

သူ မျက်ခုံးပင့်သွားရသည်။

“ဟ ... ဘာဆိုလို့ ကိုယ့်ကို အသားလွတ်ကြီး ရန်လုပ်နေရ

တာလဲ၊ နေစမ်းပါဦး။ ငရုတ်သီးမှုန့်ဘူးနဲ့ ကိုယ် ဝေးနေလို့ ငရုတ်သီး မှုန့်ကို သီဂီက စေတနာနဲ့ လှမ်းယူပေးတာ မေကျော်၊ စိတ်ဆိုး လောက်တဲ့ ပြစ်ချက်တော့ မဟုတ်ဘူးထင်တယ်နော်”

သူမက သူ့ကို ခပ်ပါးပါးနှုတ်ခမ်းတွေ တင်းသွားအောင် မဲ့ပြရင်း

“ကိုကြီး ဘာသိလို့လဲ၊ မမသီဂီက ဆရာဝန်သာဆိုပေမယ့် ငရုတ်သီးမှုန့်ကို အလွန်အကျွံစားတာလေ”

“အင်းလေ၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

“စကားပုံရှိတယ်လေ၊ ကိုယ် အစားကောင်းစားနေရင် ချစ်ဦး သူ့ကို သတိရတတ်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်ပါပြီ”

သူမက ရယ်ချင်ပုံနဲ့ ...

“ငရုတ်သီးမှုန့်စားတဲ့အချိန်မှာ ဪ ... သီဂီ ထည့်ပေးတာ လားဆိုပြီး တစ်ခါ သတိရမယ်”

သူ ရယ်ချင်လာသည်။

“နောက်တစ်ခါ စားပြီးလို့ အိမ်သာဝင်တဲ့အခါ တစ်ခါ သတိရ မှာပေါ့၊ မလွန်လွန်းဘူးလား”

သူ တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း သူမခေါင်းကိုထုတော့ ဇက်ကို ခုရင်း သူမပါ ရယ်သည်။ ပြီးတော့ ...

“မရဘူးကွာ၊ ဒီမှာ စိတ်ကောက်ပြီ”

ချက်ချင်းကြီး အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားသော သူမကို သူ အံ့သြရပြန်သည်။

“စိတ်ကောက်ပါပြီဆို ချော့တော့”

အချော့ခံချင်တဲ့ ကောင်မလေးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ ဆွဲဖက်ပွေ့လိုက်ချင်တဲ့စိတ်က အသည်းတယားယား။ သူ လက်ထောက်ကာ ငေးကြည့်နေတော့ သူမ ကျုံးအော်ပါတယ်။

“ကို ... ကြီး”

“ဗျာ ...”

သူ ခေါင်းကုတ်ရင်း ချော့လှေ့ချော့ထမရှိတော့ အခက်တွေ့ရပြန်သည်။

“ကဲ ... စချော့မယ်၊ ရယ်ဒီ ... အဟမ်း”

သူ့အပြောကြောင့် စိတ်ဆိုးသူက မျက်စောင်းကို ဟန်လုပ်ထိုးသည်။

“ကိုယ် အချစ်ဆိုတာကို ရင်ထဲမှာ မထားဖူးဘူး၊ မေကျော်နဲ့ တွေ့မှ ကိုယ်ချစ်တတ်လာတာပါ။ အချစ်ဆိုတာကို ခံစားပြီးမှ ချစ်တယ်ဆိုတာ တစ်မျိုးပဲနော်၊ စကားနဲ့ ပြီးပြည့်စုံအောင် ပြောလို့မရဘူး မေကျော်”

သူ သူမကို မသိမသာကြည့်တော့ သူ့စကားကို အာရုံစိုက်နေမှန်း သိလိုက်သည်။

“မေကျော်အဖေ ရက်လည်ဟဲ့နေကဆို မေကျော်ရဲ့ အိပ်ရာ၊ မျက်နှာလေးကို ကြည့်ပြီး အပြစ်ကင်းစင်လိုက်တာဆိုပြီး ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှူးမိတယ်၊ ဒါပေမယ့် မေကျော်ပါးစပ်မှာ သွားရည်တွေလား မသိဘူး၊ မျက်လုံးထောင့်မှာလဲ မျက်ချေးတွေက ပေနေသေးတယ်”

ဟုတ်တိပတ်တိနဲ့ အစပျိုးပြီးမှ ပုံစံပြောင်းလာသော သူ့စကားကို သူမက နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်ကို ကိုက်ပြီး စိုက်ကြည့်သည်။

“မေကျော် ဆယ်နှစ်သမီးလောက်က ထင်တယ်၊ ထဘီဝတ်ချင်လို့ မိုးမိုးထဘီဝတ်လာတာ ကိုယ်တို့အိမ်ရှေ့ရောက်မှ ထဘီစနင်းမိပြီး ... ဟာ့ ... ဟေ့ ... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာ သူ့လက်မောင်းကို ဖက်ကိုက်ပါတော့တယ်။ ပြီးတော့ ကျောကို တဘုန်းဘုန်းနဲ့ ထုတယ်။ သူက သူမလက်သီးဆုပ်တွေကို ဖမ်းချုပ်ပြီး သူမကိုကြည့်ပြီး ရယ်မိပါတယ်။

“ကိုကြီးကို မခေါ်တော့ဘူး၊ တော်တော်ညစ်စုံတယ်”

သူက သူမကို ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့လိုက်တော့ သူမက သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ မှိန်းနေရင်း ခုနကဲ့ကဲ့အရာကို သူ့လက်ချောင်းထိပ်လေးနဲ့ စမ်းမိပြီး ...

“ဟယ် ... မေကျော်ကိုက်တာ တော်တော်ဆိုးသွားပြီနဲ့ တူတယ်၊ လက်မှာ သွားရာတောင် ကျန်ခဲ့တယ်၊ တော်တော်နာသွားလား ကိုကြီး”

သူမက သူလက်ဖျံကို စမ်းကြည့်ပြီး 'ဥဲဖွ' လို့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ထိ ပါတယ်။ ပြီးတော့ ...

“မေကျော်နဲ့ ကိုကြီးကလဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နား လည်လွန်းတော့လဲ ရန်ဖြစ်တာမရှိ၊ စိတ်ဆိုးတာမရှိနဲ့၊ တစ်ခါတစ် လေ သူများတွေလို အချောခံချင်၊ စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်ချင်တာပေါ့”

သူမရဲ့ ဆံနွယ်စတွေကို ဆော့ကစားပွတ်သပ်ရင်း ...

“နားလည်မှုဆိုတာ သမီးရည်းစားတိုင်းမှာ မရှိဘူး ကလေးရဲ့”

သူမက သူရင်ခွင်မှ ခွာကာ ...

“သမီးရည်းစားဆိုတာ ဘာလဲ ကိုကြီး၊ သမီးပြီးတော့ ရည်းစား၊ ဘာမှန်းကို မသိဘူး”

“ခေါင်းမစားစမ်းပါနဲ့ မေကျော်ရယ်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက သဘောကျကာ ရယ်ပါသည်။

ကျေနပ်စရာ အတိပြီးတဲ့ ချစ်သူတို့ရဲ့ အိပ်မက်ကို အပိုင်စား လက်ခံသိမ်းပိုက်ရင်း အချစ်ဆိုတာ မြင့်မြတ်သော သံယောဇဉ်လို့ သူတို့ သိလာတယ်။

သူမ ကုမ္ပဏီမှာ စတင်အလုပ်လုပ်တော့ သူ မြို့ထဲရောက်တဲ့ နေ့တွေမှာ ညနေစောင်း သူမတို့ကုမ္ပဏီရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ် စောင့်ရင်း သူနဲ့သူမ အပြန်လမ်းတွေမှာ တစ်နေ့တာရဲ့ဝေးကွာမှု တွေကို အတိုးချ နှစ်သိမ့်ကြည့်နူးခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းတော့ ...

နောက်ဆုံး ဂုဏ်ဖဲတစ်ချပ်ရှိနေတဲ့ ကံကြမ္မာကို သူတို့ အထင် သေးမိတာ ပါမယ်ထင်ပါရဲ့လေ ...။

သူနဲ့လည်း မခေါ်ဘဲနဲ့

အဲဒီကံကြမ္မာဆိုးတွေက ရောက်ရောက်လာတာ

သူ့အစား ငါ ရှက်တယ် ...။

(ငွေ၏ ဖြစ်ပြီးသမျှ ကဗျာမှ)

“ဘာမှ အရေးမကြီးတဲ့ ထမင်းစားပွဲအတွက် နင်နဲ့ ဘုရားသွား
ဖို့ ရှိန်းထားတဲ့ကိစ္စ ဖျက်လိုက်တာကို နင် ဘာမှမပြောဘူး ဟုတ်
လား ငစစ်”

သူ တရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားတဲ့ ကားရဲ့နောက်ပိုင်းကို ငေး
ကြည့်နေမိဆဲ။ သူ ဘာပြောခွင့်ရှိမှာလဲ။ ဒါ သူမရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်
တစ်ခုပဲလေ။

မိုးမိုးက မပြောချင်ရင် ခပ်မဆိတ်နေပေမယ့် ပြောခွင့်ရပြီဆိုရင်
တစ်ဖက်သားကို နှင့်နေအောင် ပြောတတ်သည်။

“နင်က မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချစ်ပဲချစ်တတ်တာ၊ ဆွဲဆောင်
အားက နှင့် တော်တော်လိုသေးတယ် ငစစ်၊ အခု ဟိုမှာကြည့်၊ ဒရိုင်ဘာ
နဲ့ လာခေါ်ခိုင်းတာ၊ နင်တို့ သွားခါနီး လာခါနီးမှ ငါ တားချင်ပါတယ်၊
ဒါပေမယ့် နင်ကိုယ်တိုင်က အေးစက်စက်ဖြစ်နေမှတော့ ငါ ဘာပြော

လို့ရမှာလဲ”

အနားက ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချတော့ သူ့ကို စာနာသနားသလို မိုးမိုးကြည့်နေတာ တွေ့သည်။ ဆံပင်ထဲကို လက် ချောင်းထည့်ပြီး ဆံပင်တွေကို နောက်လှန်ကာ သပ်တင်မိသည်။

“ငါ တားလိုက်လို့ သူ့အလုပ်ထိခိုက်သွားမှာ ငါ စိုးရိမ်တယ်”

မိုးမိုးက ချဉ်ပေါင်ရွက်ကို ခြွေနေရာမှ ရပ်ရင်း ...

“အလုပ်ထိခိုက်သွားမှာမိုးလို့ ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

သူ့စကားကို သဘောကျသလို၊ ခံပြင်းသလို ရယ်မောတဲ့ မိုးမိုး ကို သူ ငေးမိသည်။

“အလုပ်ပိတ်ရက်မှာ မိုက်ထဲကို အစာဖြည့်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တာဟာ အလုပ်လား။ နင် သတိထားမိရဲ့လား။ အေး .. နင့်ကို ငါပြောချင်နေ တာ ကြာပြီ။ မေကျော် အရင်ပုံစံ မရှိတော့ဘူး။ နေဦး ငါပြောမယ် နင်နဲ့ရည်းစားဖြစ်တာ သုံးလမကြာသေးပါဘူး။ သူ့ရဲ့ဘော့စ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို နင် မြင်ဖူးလား”

သူ ခေါင်းခါပြမိသည်။ မိုးမိုးက သူ့အိမ်အတွင်းကို လက်ညှိုး ညွှန်ပြရင်း ...

“အဲဒီအိမ်ထဲမှာ တီဗီ၊ စီဒီ၊ အမိုးတန်ဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေ ရှိတယ် ပြီးတော့ မေကျော်ကို ဘော့စ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူး (စက္ကတေရီ) အဖြစ် သုံးတယ်။ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ကွန်ပျူတာ၊ အိုး ... သင်တန်းမျိုးစုံ

ကို အဲဒီသုံးလအတွင်းမှာပဲ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တက်ခိုင်းတာလဲ။ ရှိတယ်၊ အဲဒီသူဌေးက ပြောတယ်။ မေကျော်က တော်လို့တဲ့၊ သူ ဘာတွေ လုပ် ပြလို့ ကော်နေရတာလဲ၊ မေကျော်ရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ ပျက်စီးအောင်၊ ယိုင်နဲ့သွားအောင် အဲဒီဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေက ငါးစာတွေပဲ ဆိုတာ နင့်ရဲ့ မိန်းကလေးက မသိဘူးလား မင်းစစ်”

သူ ငိုငိုတွေသွားသည်။ သူ့ရင်တွေ တင်းကျပ်နေသည်။ ဟုတ် တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က သူ့မတို့ကုမ္ပဏီသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ရုံးဆင်းချိန်လည်း ဖြစ်သောကြောင့် သူ ကုမ္ပဏီရဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကားမှတ်တိုင်က ရပ်စောင့်နေမိသည်။

နာရီအချိန်စွန်းသည်အထိ သူမ ထွက်မလာ။ ကုမ္ပဏီယူနီ ဖောင်းဝတ်စုံနဲ့ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်သွားကြတာ သူမရဲ့ အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ခဲ့ရ။

ထိုအချိန်မှာ ကုမ္ပဏီရှေ့က ကားတစ်စီးပေါ်ကို တက်သွားတဲ့ ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့် စတိုင်ကျကျနဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို သူမနဲ့အတူ တွေ့လိုက် ရသည်။ သူတို့စီးနင်းလာတဲ့ ကားလေးက သူ့ရှေ့မှာ အရှိန်လျှော့၍ တစ်ဖက်သို့ကွေ့ငြိန် အချက်ပြသည်။

သူမက ကားနောက်ခန်းမှာ တစ်စွန်းတစ်စ ရယ်မောနေတာ သူ တွေ့ရသည်။ သူ့ရင်မှာ အပြောရခက်တဲ့ ခံစားမှုတစ်ခုဟာ ချိန်နှင့် ရင်မောစွာ ...။

www.burmeseclassic.com

သူမ ရယ်မောစကားပြောနေရင်းက သူမက တဖြည်းဖြည်း
ခေါင်းလှည့်လာသည်။ ပထမ ရယ်မောခြင်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။
ဒုတိယ အံ့သြခြင်း၊ နောက်တော့ ပျက်ယွင်းသွားတဲ့ မျက်နှာအမူအရာ၊
နောက်တော့ သူမကစ၍ ခေါင်းကိုင့်ချရင်း နောက်ပြန်လှည့်ထွက်
လာမိသည်။

အိမ်အပြန်လမ်းဟာ အဖော်တစ်ယောက် ဆုံးရှုံးသူအတွက်
တော့ အရွက်တွေကြွေနေတဲ့ သစ်ပင်အိန္ဒြေ သိပ်တူတယ်။ နောက်
တစ်ရာသီ ရှင်သန်ခွင့်အတွက် မျှော်လင့်ချက်ဆိုတာ မစဉ်းစားရဲသူ
လို့ ...။

သူ့ဘဝအတွက် သူမက သစ်ရွက်ကြွေလေး တစ်ခုလေး။
သူမရင်ထဲက အချစ်ဆိုတာကို ငွေစက္ကူတွေက အရောင်
ပြောင်းမောင်းထုတ်လိုက်တာကို သူ စိုးရိမ်နေခဲ့သည်။

သူ မသိချင်တဲ့ မတွေးရဲတဲ့ စိုးရိမ်စရာကောင်းတဲ့ အနာဂတ်က
သူ မျှော်လင့်မထားတာထက်တောင် ပိုစောရောက်နေခဲ့သည်။

ကန်စွန်းကြီးရွက်တွေကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း အိပ်မက်ညတစ်ညကို
သူမ လွယ်လွယ်နဲ့တော့ မမေ့နိုင်ကောင်းပါဘူးလို့ ...။

မဝံ့မရဲမျှော်လင့်ချက်နဲ့ အားကိုးမိတာ သူမ သိစေချင်သည်။

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ လရောင်က မိုးရိပ်နဲ့ မလွတ်
မကင်း။

လေနအေးအေးမှာ စံပယ်ရနံ့တွေ ကပ်ပါလာခြင်းခံရပေမယ့်
သူမိတ်က အလိုမကျမှုတွေနဲ့ နောက်ကျိပ်စွပ်ထွေးနေတာ သေချာ
ပြီလေ။ ဘာကြောင့်လဲ။ အချစ်ဆိုတာရဲ့ အရှိန်အခတ်ကြောင့်လား။

တကယ်တော့ အချစ်ဆိုတာကို အပြစ်မဖို့သင့်ပါဘူး။ ဂစ်တာ
ကို ရင်ဝယ်ပိုက်ထားရင်း ဘယ်လောက်ကြာကြာ ငေးငိုင်နေမှန်း
တောင် မသိနိုင်ခဲ့။

ခေါင်းကို အကြိမ်ကြိမ်မိရင်း အလွမ်းနဲ့ စိတ်မရှင်းလင်းတဲ့
ရင်ခွင်ဟာ အပူအမောတွေနဲ့ မီးတောင်တစ်ခုကို မျှီချထားရသလို။
ဂစ်တာကြိုးတွေကို လက်ဖျားလေးတွေနဲ့ တို့ထိကစားမိရင်း ဂစ်တာ
လေးက သူ့အရှင်သခင်ရဲ့ စိတ်နှလုံးမသာယာမှုကို သိနေလိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်။

မီးသေနပြီဖြစ်တဲ့ ဆေးလိပ်ကို ပါးစပ်မှဆွတ်ကာ ဘေးမှာ အသာအယာ ချထားမိသည်။ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာတဲ့ သူမပုံရိပ်တွေ၊ မြင်ကွင်းအပိုင်းအစတွေ၊ ဘာမှ ရေရေရာရာမရှိတဲ့ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး အတွေးတွေ ...။ (ငါ ခဏနားချင်ပြီ ကောင်မလေး ရယ်၊ မင်း ငါ့ကို စာနာပါဦးနော် ...။)

ဂစ်တာကို တို့ထိကစားမိရင်းမှ မရည်ရွယ်ဘဲ တေးရေး ဆွန် ကျဲအိုရဲ့ သီချင်းလေးကို တီးခတ်ပြီးမှ သတိပြုမိခဲ့သည်။ သီချင်း နာမည်ကို သတိရတော့ သူ့အဖွဲ့ကို ထိမှန်သွားတာတော့ မလိမ် ညာချင်ဘူး။ ဘာတဲ့ ... 'ပြဒါးတစ်လမ်း သံတစ်လမ်း' တဲ့။

xxx ရည်မှန်းချက် မတူနိုင်ကြတဲ့ xxx မင်းဘဝနဲ့ကိုယ့်ဘဝဟာ ဝေးကြလေပြီပေါ့ အချစ်ရယ် xxx (မင်းလုပ်သွားတဲ့ လုပ်ရပ်သဘော တွေ စဉ်းစားလို့မရနိုင်၊ သဘောလည်း မပေါက်နိုင်၊ ငါ့မှာ အခက်တွေ့ ပြီ၊ မင်းရွေးသွားတဲ့ မင်းရဲ့လမ်းတွေ လိုက်လျှောက်လို့ မရနိုင်၊ မင်းနဲ့ငါရဲ့သဘောဟာ မတူပါလား)

ရုန်းကန်ကူးခတ်ခဲ့ကြတဲ့ ကန္တာရလမ်းကို အတူတူဖြတ်ကျော် ခဲ့ကြတဲ့ (ဘဝတူလက်တွဲဖော်) ဆိုတဲ့စကားကို နှင် မေ့နိုင်ပြီလား မေ့ကျော် ...။ အေးစက်တဲ့ ထမင်းကြမ်းခဲကို တစ်ပန်းကန်ထဲ တစ် ယောက်တစ်ဆုပ် ခွံကျွေးဖူးတဲ့ အတိတ်ကို နှင် လွယ်လွယ်နဲ့ မေ့ နိုင်ခဲ့ပြီလား ...။ နှင့်ဦးတည်ရာဟာ ငါ့ကိုထားခဲ့ပြီးမှ သွားလို့ရမယ်

နှင့် ထင်ခဲ့ပြီလား ...။ နှင့်နှလုံးသားကို ငွေစက္ကူတွေနဲ့ ပြုပြင်မွမ်းမံ ခဲ့ပြီလား ...။ နှင့် ငါ့ကိုနှင်းဖြတ်ပြီးမှ သွားလို့ရမယ်ဆိုရင် ငါ ကျာ ခင်းပေးလိုက်မှာပေါ့ ...။ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ...။

ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာကို မေ့သွားတဲ့ သူ့ရဲ့အဖြစ်။ လေပြည်ဆို တာတွေရဲ့ အထိအတွေ့ကို သူ သတိမပြုမိတော့။

ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတဲ့ပုံရိပ်နဲ့ သူ့နှုတ်က ဒဏ်ရာရသူတစ်ယောက် ရဲ့ ညည်းသံလို သီချင်းစာသားတွေ ...။

xxx အမြင်ချင်းလည်း မတူနိုင်ကြတဲ့ မင်းဘဝနဲ့ကိုယ့်ဘဝဟာ ဝေးကြလေပြီပေါ့ အချစ်ရယ် xxx

တစ်ခါက နှင်းစိုလူးနေတဲ့ သူမရဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်း သံလေး ...။ မြေပြင်ပေါ်မှာ မြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်း လိုချင်တပ် မက်မှုတွေ နည်းခဲ့တဲ့ မျက်ဝန်းလေး ...။ ကန်စွန်းပင်ခြေရင်းမှာ ပျော်ရွှင်ရယ်မောခဲ့တဲ့ ပုံရိပ် ...။

အခုတော့ အဲဒီချစ်သူလေးက သူ့ကမ္ဘာဆီကနေ ဘာကြောင့် ပျောက်ဆုံးသွားရတာလဲဟင် ...။

xxx မင်းမှန်းထားတဲ့ မင်းရဲ့ပန်းတိုင် လက်တွဲလို့မရနိုင် xxx မင်းနဲ့ငါရဲ့ပန်းတိုင် မတူပါလား၊ မင်းလျှောက်မယ့်လမ်းမှာ ဆွေးမြည့် ပျက်စီးနေတဲ့ ကြိုးတံတားတစ်ခုလို မင်းအမြင်မှာ ငါ့ကို ထင်နေခဲ့ ပြီလား၊ မင်း အစွမ်းကုန်ပွင့်လန်းချင်ပေမယ့် မြေဩဇာမကောင်းတဲ့

www.burmeseclassic.com

ခပ်ညံ့ညံ့မြေသားလို့ မင်း ငါ့ကို စွပ်စွဲချင်ပြီလား ချစ်သူ xxx မင်း မှန်းထားတဲ့ သူဌေးရဲ့စည်းစိမ် မှန်းဆလို့မရနိုင် xxx ပေးလည်း မပေးနိုင်၊ ငါ့မှာ အခက်တွေ့ပြီ xxx

ငါ့ချစ်ခြင်းက မင်းအတွက် အဆိပ်မဖြစ်စေရပါဘူး မေကျော်။
ငါ့မေတ္တာတရားက မင်းအတွက် အန္တရာယ်မဖြစ်စေရပါဘူး လို့ ငါ ပြောပါရစေ ...။

ရင်ထဲမှာ အားအင်ကုန်ခမ်းသွားတဲ့ အဖြစ်လို သီချင်းဆုံးသွား တော့ သူ့စန္ဒာကိုယ်ထဲက ရင်ဘတ်တစ်နေရာမှာ မောဟိုက်နှမ်းချို နေ၏။

မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ထားရင်း ရင်းနှီးနေကျ ရနံ့တစ်ခုကို သတိပြု မိသည်။ သူ့နှုတ်က ခပ်တိုးတိုး လွင့်ထွက်သွားသည်။

“မေ ... ကျော်”
ပြီးတော့ သူ့အသံမဆုံးခင် သူ့ပခုံးပေါ် မှီနဲ့ လာတဲ့ အထိအတွေ့။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိတော့ ရီဝေဝေမျက်ရည်ပေါ်မကင်းတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ကောင်မလေး။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ရဲ့ ခပ်မြဲမြဲ ဓားသွားကလေး။

သံယောဇဉ်ချည်တိုင်မှာ ရုန်းမထွက်နိုင်တဲ့ သောကလူသား။ သူ့ရဲ့အခြေအနေ ဘယ်သူကမှ သနားမည်မထင်ပါ။ သူ သူမကို အကြောင်းမဲ့ ကြည့်နေမိသည်။ ကုမ္မဏီက သူ့ဆီ တန်းလာတာ ထင်ပါရဲ့။ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံတောင် မလဲရသေးတဲ့ မိန်းကလေးက

“ကိုကြီး”

သူမဆီက အဖျားခတ်တုန်ခါနေတဲ့ ခပ်သဲ့သဲ့လေသံဟာ သူ့ရင် ကို မွန်းကြပ်စေတာ အမှန်ပင်။ ဝဋ်ကြွေးအသစ်တွေက ဝဋ်ကြွေး အဟောင်းအပေါ် ထပ်ဖုံးထားသလား ထင်မှတ်ရအောင် များနေခဲ့ ပြီ။

“မေကျော်ကို မမုန်းပါနဲ့ ကိုကြီးရယ်၊ မေကျော် တောင်းပန် ပါတယ်၊ မေကျော်လေ သူနဲ့မလိုက်ချင်ဘဲ လိုက်သွားရတာပါ”

သူ့နှုတ်က အာစေးမိသလို၊ ပြီးတော့ ငှုငှုငိုင်ငိုင် သူ့ရဲ့အဖြစ် ကြောင့် ...

“မေကျော်ကို စကားပြန်ပြောပါဦး ကိုကြီးရယ်၊ အဲဒီလိုကြီး စကားမပြောဘဲနဲ့တော့ မနေပါနဲ့၊ မေကျော် မနေတတ်လို့ပါ”

သူမက ပြောရင်း လိမ့်ဆင်းလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို သူ့ပခုံး မှာ မျက်နှာကိုအပ်လိုက်ရင်း ရှိုက်သံကို စတင်ဖွင့်ဆို၏။ သူ့ရင်အုံဟာ မျက်ရည်တွေ စတင်ထိတွေ့နေရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဘာ ကြောင့် ပျော့ညံ့သွားရတာလဲ။

“မေကျော်ရယ်”

ဂစ်တာကို ဘေးမှာအသာချကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူမ ကို ထွေးပွေ့မိသည်။ သူမရဲ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ချော့မြူမိတော့ ရင်ခွင်ထဲက မျက်ရည်မခမ်းခြောက်သေးတဲ့ ကောင်မလေးက...

“ကိုကြီး၊ မေကျော်ကို စိတ်ဆိုးပြေပါတော့နော်၊ နောက် ဒီလို မဖြစ်အောင် မေကျော် ဆင်ခြင်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပါတယ်”

သူ့မေးဖျားကို လက်ညှိုးနှံ့ထောက်ကာ သူမက ခေါင်းမော့ ကြည့်ရင်းပြောတော့ ...

“နင်ဟာ တကယ် တတ်လဲတတ်နိုင်တဲ့ ကလေးမပဲ မေကျော်”

သူ့စကားကြောင့် သူမက ရယ်မောပါသည်။

အချစ်ဆိုတဲ့ ချည်တိုင်မှာ ရုန်းရခက်တဲ့ကောင် နင်လှောင်ပြောင် သင့်ပါတယ် ကလေးရယ် ...။ ‘ကိုကြီး’ လို့ခေါ်ရုံနဲ့ ပျော့ညံ့ချင်တဲ့ ဒီလူ ...။ ကြာရင် ငါ ရူးရလိမ့်မယ်လို့ ကြိုတင်တွေးခဲ့ရမှာပါ။ ဘယ်သူ့ ကိုမှလဲ အပြစ်မတင်ချင်ခဲ့ပါ။ အဲဒီလိုနဲ့ တချို့က ပြောတယ်၊ မင်း ကျန်းခန်းက နီးနေပြီ တဲ့။

ဘယ်တတ်နိုင်မလဲလေ။

ငါက အချစ်ဆိုတာမှာ ငြိခဲ့ပြီကိုး။ နင်ကတော့

အဲဒီရက်တွေမှာ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့် နည်းပါးအောင် သူမ က ရှောင်ဖယ်ဖယ် လုပ်နေခဲ့သည်။ သူလည်း သူ့အလုပ်၊ သူမက လည်း သူမကုမ္ပဏီကိစ္စနဲ့ဆိုတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ခွင့်မရှိ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ မိုးမိုးက ...

“နင် ဒီအတိုင်းပဲ ငုံ့ခံနေတော့မှာလား”

လို့ သူ့ကို တတွတ်တွတ်ဆူပူကာ အားမလိုအားမရ။ မျိုးကို ကတော့ ...

“ဒါ မေကျော် မင်းကို သက်သက်စော်ကားတာ၊ မင်းလောက် သူ့အပေါ် နားလည်ပေးခဲ့တဲ့ လူကိုမှရွေးပြီး ဒီလိုလုပ်ခဲ့တာတော့ မကောင်းပါဘူးကွာ”

သူ ဖြေရှင်းချက်တွေ ထပ်မပေးချင်တော့။ ဘဝမှာ အချစ်ကို အရွေးမှားခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းခန်း

မကောင်းတာ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဒီလမ်းက ကံတရားက ရွေးချယ်တာလည်းမဟုတ်။ သူမ စီရင်ခဲ့တာ ...။

“မိန်းမဖြစ်ဖြစ် ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ် ဆိတ်ကွယ်ရာမှာ ဖောက်ပြန်တာ မမ္မတာပဲ မင်းစစ်။ အဲဒီအတွက် ကုထုံးက အသိဉာဏ်ရယ်၊ ဆင်ခြင်တုံတရားရယ်၊ အလိုလောဘရယ် အချိုးမျှတညီညွတ်ဖို့ အရေးကြီးတယ်လေ၊ မေကျော်ရဲ့စိတ်ဓာတ်က အဲဒါတွေ မညီမျှဘူး သူငယ်ချင်း။ မင်းကို အားကိုးတယ်၊ သံယောဇဉ်ကြီးတာ သေချာတယ် သူငယ်ချင်း။ ရုပ်ဝတ္ထုတွေရဲ့ဖိအားကို မေကျော် မခံနိုင်ဘူးလေ၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ဓာတ် ဘုန်းဘုန်းလဲပြီသွားပြီ သူငယ်ချင်း”

အောင်မြင်ဖော်ရဲ့ သတိနဲ့အသိကို ဆင်ခြင်ပြောသွားတဲ့ စကား။ အခါခါသတိပေးခဲ့တဲ့ သူ့နှုတ်ထွက်စကားတွေကို ကြားရဖန်များတော့ မေကျော် သူနဲ့တွေ့ရမှာ ကြောက်နေခဲ့ပြီ။ သူ့ရဲ့ စေတနာစကားဟာ သူမရဲ့နားထဲမှာ သံရည်ပူလို အဝင်ဆိုးစေခဲ့ပြီ။

တစ်ခါက သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားပဲ လိမ်းခြယ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးက အခု နေ့တစ်နေ့တာကို ရယ်ဗလွန်၊ ရှယ်နယ် ၅၊ လော်ရီရယ် အစရှိတဲ့ ကမ္ဘာကျော် နံ့သာတွေလိမ်းခြယ်ပြီး ရင်ကော့ ခေါင်းမော့ကြည့်နေတတ်ပြီ။

သူတို့ရဲ့ မညီညာတဲ့ ကျောက်ခဲလမ်းကြမ်းကြမ်းလေးကို အစက ကတ္တီပါသဲကြိုးအနက်နဲ့ လမ်းလျှောက်တတ်သူက အခုတော့

လက်လေးလုံးဒေါက်ဖိနပ်၊ လက်ငါးလုံးလေဒီရှူးနဲ့လျှောက်ရင်း လမ်းကြမ်းကြမ်းကို အပြစ်တင်တတ်နေပြီ။

အသည်းကွဲခြင်းဆိုတဲ့ ပစ်မှတ်ကို ကံကြမ္မာက သူ့ကို ရွေးချယ်ပြီးမှ ငြင်းဆန်ချင်လို့ရော ရပါမလား။

သူမနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆုံတွေ့ဖို့ နေ့တစ်နေ့ဟာ မင်းကျော် ဒီကို ပြန်လာတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သူ ညနေစောင်း မြို့ထဲကအပြန် သူမတို့အိမ်ရှေ့က အဖြတ် “ဟေ့ကောင်ကြီး”

ကြားဖူးနားဝအသံကြောင့် သူ အိမ်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်တော့ “မင်းကျော်၊ ခွေးကောင်”

ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရတဲ့ ငယ်ပေါင်းသူငယ်ချင်းမို့ အံ့အားသင့်ရင်း ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာမှုက ရင်မှာလိုက်ဖိုမတတ်။ သူ ခြံထဲဝင်ပြီး ဒီကောင်ဝန်းနစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ...

“ခွေးကောင်၊ ပြန်လာတာများ ဖုန်းမဆက်၊ အကြောင်းမကြားနဲ့”

မိုးမိုးက သူ့အစ်ကိုနဲ့ အတူယှဉ်ထိုင်ပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကို သဘောကျနေသည်။ ပြီးတော့လည်း ...

“ကိုကိုကလဲ၊ ကိုကိုသူငယ်ချင်းက အရင်လို မဟုတ်ဘူး”
“ဘာလဲ၊ အမြီးပေါက်နေလို့လား၊ ပြစမ်း”

“ခွေးကောင်”

သူ့ထဆဲတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တဟားဟား ...။

“မင်းစစ်က နာမည်ရဒီဇိုင်းနာ ဖြစ်နေပြီလေ ကိုကို၊ ဝတ္ထုအဖုံးတွေ၊ ပြီးတော့ (.....) ဂျာနယ်က ပင်တိုင်ဒီဇိုင်းနာ”

“ဟာ ... မတော်ရသေးတဲ့ ငါ့ယောက်ဖက တယ်ဟုတ်ပါ လား”

မင်းကျော်စကားကြောင့် သူ မျက်နှာပျက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကို မင်းကျော်မသိ။ မိုးမိုးကတော့ တစ်ဖက်ကို မျက်နှာလွှဲသလို ချောင်းဟန့်သလိုလုပ်ရင်း သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာ ဝန်လေးနေသည်။ သူ စကားလွှဲလိုတာကြောင့် ...

“မင်း ဘယ်တုန်းက ပြန်ရောက်လဲ မင်းကျော်”

နဂိုထက် အသားပိုမည်းသွားတဲ့ ဒီကောင်က ...

“ငါ ညက ရောက်တာ၊ မိုးချုပ်နေတာနဲ့ ငါနဲ့အတူ လိုက်လာတဲ့ ငါ့ဆရာရဲ့တိုက်ခန်းမှာပဲ အိပ်လိုက်တယ်ကွ၊ မနက်ရောက်တော့ ရုံးကိစ္စတွေ အပြီးရှင်းချင်တာနဲ့ ကိစ္စပိစ္စတွေ အရင်ရှင်းပြီး နေခင်းကမှ အိမ်ကိုရောက်တာ”

“မင်း ဝလာတယ်နော်”

မင်းကျော်က သူ့ဗိုက်ကိုကြည့်ပြီး ...

“နယ်မှာ အစားအသောက်လတ်ဆတ်တယ်၊ လေကောင်းလေသန့်လဲ ရတယ်လေ၊ ရောက်ရောက်ချင်းမို့လား မသိဘူး၊ နေရ

ထိုင်ရတာ သိပ်အသားမကျချင်ဘူး၊ ဪ ...”

စကားပြောရင်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ မေကျော်ကို တွေ့သည်။ သူတို့ တွေ့ဖို့ရည်ရွယ်၍ ဝတ်စားဆင်ယင်လာသော မေကျော်ကို မင်းကျော်က

“ညီမလေး ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီမှာ မင်းစစ်ရောက်နေတယ်လေ”

သူ့နာမည်ကြောင့် လှေကားဆစ်မှ ဆင်းလာတဲ့ သူမ သူ့ကို လှည့်ကြည့်ရင်း ရုတ်တရက် အမူအရာပျက်သွားသည်။

“ကိုကြီး ရောက်နေတယ်၊ မေကျော်လဲ ကိုကြီးနဲ့ မတွေ့ရတာကြာပြီ ကိုကို၊ ညီမလေး ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်နဲ့ အလုပ်ကိစ္စ ချိန်းထားတာရှိလို့”

သူတို့ပြောနေစဉ်မှာ ကုမ္ပဏီအမှတ်အသားပါတဲ့ ကားတစ်စီးက မေကျော်ကို လာကြိုဟန်တူသည်။

“ခဏနေပါဦးလား ညီမလေးရယ်”

မင်းကျော်ရဲ့ တားဆီးသံကြောင့် သူမက လာကြိုတဲ့ကားကို လှည့်ကြည့်ပြီး သူတို့ဘက်လှည့်ကာ စိတ်မရှည်သလို ...

“ဟိုမှာ လာကြိုနေပြီ ကိုကိုရဲ့”

“မိကျော်”

ဒေါသနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ခေါ်သံကြောင့် သူမ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ မိုးမိုးက သူမကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ စကားလည်း မပြော

“နင်ထိုင်ဦး၊ ငါပြောစရာ စကားကုန်မှ နင်သွား”
 သွားစေ့ထားတဲ့ ကြားက ထွက်လာတဲ့လေသံ။ မင်းကျော်ရဲ့
 ဒေါသကြောင့် သူပါ အနေခက်လာသည်။
 “ငါပြန်ဦးမယ် မင်းကျော်၊ ညနေမှ”
 မင်းကျော်က သူ့ကိုလက်ငြိကာ ...
 “မင်းမသွားနဲ့ဦး သူငယ်ချင်း၊ ဒီပွဲမှာ မင်းလဲ ရှိသင့်တယ်”
 သူ စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ပြန်ထိုင်မိသည်။ သူမကတော့ သူနဲ့ လက်
 တစ်ကမ်းအကွာသာသာမှာ ရပ်မြဲရပ်နေဆဲ။
 “နင်ကတော့ ငါ့ကို နယ်မှာနေတဲ့ကောင်၊ ငါ့အကြောင်းမသိ
 ပါဘူး။ လှိုမိုလို့ပတ်လို့ ရမယ် ထင်နေတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား မေကျော်၊
 နင် အခုလို ကုမ္ပဏီပိတ်ရက်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်ရအောင်၊ အလုပ်
 သွားရအောင် နင်တို့အလုပ်က ရေကြီးလို့ မြေဖို့နေတဲ့အလုပ် မဟုတ်
 ဘူး၊ နင့်အစား ငါ့ရက်တယ် မေကျော်”
 “ဒီမှာ မိကျော်၊ ငါတို့ ငတ်ပြတ်နေတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခိတတွေ
 လဲ မဟုတ်ဘူး၊ ခြေအကောင်း လက်အကောင်း၊ တတ်နိုင်တဲ့ အစား၊
 ဝတ်နိုင်တဲ့ အဝတ်တော့ ဝတ်ရမှာပဲ၊ နင်က ခန္ဓာကိုယ်ချမ်းသာဖို့
 အတွက်ကို စိတ်ချမ်းသာမှုကို စွန့်လွှတ်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ၊
 ကိုယ့်ချစ်သူအပေါ် လဲ သစ္စာမရှိဘူး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေအပေါ်
 မှာလဲ မျက်နှာမထောက်ဘူး”

“မင်းကျော်”
 “ကိုကို”
 ပြိုင်တူခေါ်လိုက်တဲ့ အသံနှစ်ခုကို မင်းကျော်က ဂရုမစိုက်။ သူမ
 ခေါင်းမာတဖွတ်ထိုးနိုင်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့အစ်ကိုကို ကြည့်ပြီး ...
 “ညီမလေး ဘာလုပ်နေလို့လဲ ကိုကို”
 “ညီမလေး ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ဟား ဟား ဟား ဟား၊ ကျွဲလဲ
 ကျွဲပါကွာ၊ မိကျော် ... နင်လေ ကိုယ့်အပေါ်ကောင်းတဲ့ လူတစ်
 ယောက်ကိုလဲ လိမ်တယ်၊ ငါတို့အားလုံးအပေါ်ကိုလဲ လိမ်တယ်၊ အခု
 ငါတို့အိမ်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ အပေါ်ယံပကာသနတွေအားလုံးဟာ နင့်
 သူဌေးက စစ်မှန်တဲ့စေတနာနဲ့ ပေးတာလို့ နင် ဝန်ခံရလား”
 သူမက သူ့ကို လှမ်းကြည့်သည်။
 “မင်းစစ်ကို နင်မကြည့်နဲ့ မိကျော်၊ ဒီကောင်က နင်လိမ်သမျှ
 ခံနေရတဲ့ကောင်၊ မိုးမိုးပြောတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ နယ်မှာသာရှိတာ၊
 နင်တို့သတင်းတွေ အဆက်မပြတ်ခဲ့ဘူး၊ မင်းစစ်နဲ့ နင်ကြိုက်နေ
 တယ်ဆိုတော့ ဪ ... ဗိုညီမလေးအတွက် ငါ့မှာ စိတ်ချမ်းသာ
 လိုက်တာ၊ ခုတော့ နင်ဟာ မိန်းမရှိတဲ့ယောက်ျားကိုမှ ...”
 “ကိုကို”
 သူမပါးပြင်မှ မျက်ရည်တစ်စက်နဲ့အတူ ထိတ်လန့်မှုကို တောင်
 မြင်ရသည်။

သူ မသိတဲ့အကြောင်းအရာတစ်ချက်က သူပါ အဓိကမိခံရတာ မှန်ပင်။ ကိုမင်းထက်မှာ မိန်းမနဲ့ ...။

သူ့ရင်ထဲမှာ နှမြောတသမူနဲ့အတူ မေကျော်ကို ကြည့်မိသည်။ မေကျော်က သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ စိုးရိမ်မှုနဲ့ လှည့်ကြည့်၏။ ရင်ဘတ်ထဲ စူးခနဲ နာကျင်စေသည်။ နင် ... နင်ဟာ အရမ်းမိုက်တဲ့ မိန်းကလေး ဝဲ မေကျော် ...။

“သူများအသိုက်အမြို့ကို နင် ဖျက်ရဲလား။ အငယ်အနှောင်း ဆိုတဲ့ ရာထူးကို နင် လက်ခံရဲလား မေကျော်၊ နင် အချိန်မီပါသေးတယ် မေကျော်ရယ်”

သူမ မြေပြင်ကိုသာ ငေးကြည့်ရင်း တွေဝေနေသလို ကားဟွန်း တီးသံတစ်ချက်ကြားတော့ သူမ တစ်ချက်တွန့်သွားသည်။ ဒါကို မင်းကျော်က စိတ်ပျက်သလို ခေါင်းယမ်းရင်း ...

“ငွေကြေးဆိုတာ အသက်ရှင်နေသရွေ့ ရှာလို့ရတယ် မေကျော် မေတ္တာတရားဆိုတာ နင်ရှာမယ့်ငွေကြေးနဲ့ ဝယ်လို့မရဘူး၊ ဒါပါပဲ၊ နင် သွားလို့ရပြီ”

စကားအဆုံးမှာ သူမ ခေတ္တရပ်နေပါသေးသည်။ နောက်တော့ လေးလံတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ကားဆီကို လျှောက်သွား၏။ သူမတို့ ကားလေး ထွက်သွားမှ မင်းကျော်က သူ့ပခုံးကိုဖက်ရင်း ...

“ငါ့ညီမကိုယ်စား မင်းကို တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရယ်”

သူ မချီပြီး ပြုံးပြမိရင်း ...

“မလိုပါဘူးကွာ၊ ငါ စိုးရိမ်တာ သူ့အတွက်ပဲ၊ ငါ ပျော့ညံ့သွား တာလဲ ပါပါတယ်ကွာ”

ညနေစောင်း လေပြည်တွေမှာ အပူငွေ့မကုန်ချင်သေး။ ကောင်း ကင်ကို မော့ကြည့်တော့ အလင်းက နည်းပါးနေခဲ့ပြီ။

အိပ်တန်းပြန်ငှက်ကလေးတွေ အုပ်စုဖွဲ့ရင်း ပုံသဏ္ဌာန်မျိုးစုံနဲ့ အဝေးဆီက တရွေ့ရွေ့ ...။

နာရီသံချောင်းခေါက်သံ (၁၁) ချက်အပြီးမှာ မီးတိုင်တည့်တည့် အောက်မှာ ကားလှလှလေးပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိန်းကလေးသည် ကားအတွင်းပိုင်းကို ခေါင်းငုံ့ကာ စကားလှမ်းပြောရင်း ရယ်မောနေတာ တွေ့ရ၏။

သူမတော့ စိတ်မောနေလိုက်ရတာ ...။

ကားထွက်သွားပြီးမှ သူမ လမ်းထဲကိုအဝင်မှာ သူ့ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည်။

သူ သူမဆီ မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်သွားမိသည်။ သူမက မြေပြင်ကိုသာ သဲသဲမဲမဲ ငုံ့ကြည့်နေသည်။

“မေကျော်၊ မင်း ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ၊ မင်းကို စိုးရိမ်နေတဲ့သူတွေ မင်းနောက်မှာ ရှိနေကြတယ်ဆိုတာ မင်းသိရဲ့လား၊ မင်းကို ငါ တန်ဖိုးထားမြတ်နိုးလိုက်ရတာ၊ မင်းကွာ လုပ်ရက်တယ်”

သူ့ရဲ့ တရစပ် စကားပြောသံတွေအောက်မှာ သူမက သူ့ကို ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။ သူ ဆက်ပြောမိပြန်၏။

“ငါ့မှာတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေနဲ့ ပျော်လိုက်ရတာ၊ ငါ့မှာ ကြိုးစားချင်စိတ်တွေ၊ နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ပျော်စရာကောင်းတဲ့အတွက် အနာဂတ်အတွက် ရင်းနှီးလိုက်ရတာ၊ ဒါတွေအားလုံးဟာ နင်စိတ်ချမ်းသာဖို့အတွက် ငါ ကြိုးစားခဲ့ရတာပါဟာ၊ ဘာလဲ မေကျော်၊ ငါ့ရဲ့ ကြိုးစားမှုက နင်စီးနေတဲ့ ဖိနပ်တစ်ရံစာ မရှိလို့လား၊ နင် သွားမယ့် လမ်းက ကားတစ်စီးစာလောက် တန်ဖိုးမဲ့နေလို့”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကို”

“ဘာ ... ကိုကို”

ရစ်ဝဲနေတဲ့ မျက်ရည်စတွေ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ သိုင်းဖွဲ့ရင်း သူမရဲ့ စကားအမှားအတွက် သူမနှုတ်ခမ်းကို ထိကိုင်ရင်း အံ့သြနေပုံ ရသည်။

ကိုကို ဆိုတဲ့စကားတစ်ခွန်းက သူ့အရှိန်ကို ထိမှန်စေသည်။

“ငါနဲ့တွေ့နေရတဲ့ အချိန်မှာတောင် နင့်ရင်ထဲမှာ ငါ မရှိတော့ဘူးလား မေကျော်၊ နင့်နှလုံးသားမှာ ငါ နေရာမရတော့ဘူးလား၊ ပြောစမ်းပါ မေကျော်ရဲ့၊ နင် ငါ့အတွက် မစဉ်းစားရင်နေပါစေ၊ နင်ကို နင် စဉ်းစားဖို့ကို သတိရရဲ့လား၊ နင်သိနေတဲ့ လောကဆိုတာ အရှုပ်ထွေးဆုံး၊ အန္တရာယ်အများဆုံးဆိုတာ ငါ ကြိုသိနေခဲ့တယ်၊ နင်

တပ်မက်မောနေတဲ့ ငွေကြေးတွေက နှင့်ကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးနိုင်လား။ နှင့်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်လား မေကျော်”

သူက သူမလက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆွဲခါးရင်းမေးတော့ သူမက ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသည်။

“မေကျော် မှားပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ မေကျော် မှားနေမှန်းလဲ သိတယ်၊ ကိုကြီး မေကျော်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့နော်”

သူ့ကို မော့ကြည့်ပြီး မျက်ရည်တွေစိုရွှဲနေတဲ့ ကောင်မလေးက အားကိုးတကြီး ပြောပြန်သည်။ သူ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ရင်း ခေါင်းခါယမ်းမိသည်။

“မေကျော်ကို ကိုယ်မထားခဲ့ပါဘူး၊ နေခဲ့မယ်ဆိုရင်လဲ ကိုယ်မထားချင်ဘူး မေကျော်”

သူမက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမလက်မောင်းကို မျက်နှာအပ်တော့ သူ ခပ်ဖွဖွသိုင်းဖက်မိသည်။

“မေကျော် ကတိပေးပါတယ် ကိုကြီးရယ်၊ သူ့ကို မေကျော်ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားတဲ့အထိ မေကျော်ကို အချိန်နည်းနည်းပေးပါ”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

သူမက မျက်ရည်တွေ မခြောက်သေးတဲ့ မျက်နှာနဲ့ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“လူဆိုတာ မှားနေမှန်းသိလျက်နဲ့ အဲဒီအမှားကို စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ ကပ်တတ်ကြတယ် ပေကျော်၊ ကိုယ်တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင်တယ်၊ အဲဒါက ကိုယ် မင်းကို အမြန်ဆုံးလက်ထပ်ချင်တယ်ဆိုတာပဲ”

“ရှင် ...”

သူမက အံ့သြနေသည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာ၏။ အဲဒီအပြုံးမှာ မယုံမရဲစိတ်တွေနဲ့ဆိုတာ သူ သိသည်။

“ကိုကြီး မေကျော်ကို တကယ်ပြောနေတာလား”

သူ သူမကိုသိုင်းဖက်ရင်း လမ်းထဲဝင်ခဲ့သည်။ မီးကင်းစောင့်တဲ့ ဦးမြမောင်က “ဒီစုံတွဲ တည့်သွားပြီလားဟေ့” လို့ လှမ်းအော်ကာ စ၏။ သူက ရယ်မောရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့’ လို့ ပြန်ဖြေခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့ လိပ်ပြာမလေးဆီက ချိုချိုလွင်လွင် ရယ်မောသံတွေ ကြားရပြန်တော့ သူ ကြည်နူးမိသည်။

“ကိုယ်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းအတာ မကြာခင် ရောက်လာတော့မယ် မေကျော်၊ အမေလဲ ကိုယ်တို့ကိစ္စကို သိနေတာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ် မေကျော်”

“ဘာလဲ ကိုကြီး”

“မင်းကိစ္စတွေ ရှင်းလင်းပြီးရင် အဲဒီအလုပ်က ထွက်ရလိမ့်မယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုကြီးရယ်၊ မေကျော် ကိုကြီးနဲ့ဝေးလို့ ဘယ်တော့မှ

ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီအထိကိုလဲ မေကျော် မခံစားနိုင်ပါဘူးနော်”
 လေပြည်တွေ တဖြည်းဖြည်း တိုက်ခတ်လာသည်။ ကောင်း
 ကင်က လမင်းကလည်း ကြည်ကြည်လင်လင် ...။

“ငါ့ထုတ်ဝေသူတော့ ငါ ပြောထားတယ်၊ မင်း စိတ်မပူနဲ့ မျက်နှာ
 (ကောဇာကို ကျွန်တော့်လူနဲ့ ချမယ် လို့ ပြောတော့ သူကလဲ လက်ခံတယ်၊
 မင်းဘက်ကသာ ကြိုးစားပေတော့ ကောင်လေးရေ၊ အဲဒီ စာအုပ်
 အတွက် စာမူကြမ်း ငါ့ဆီမှာ ပါတယ်၊ မင်း ဖတ်ဦးမလား”

“ဟာ ... ဖတ်ရမှာပေါ့ ကိုဇော်ကြီးကလဲ၊ အဲဒါမှ ကျွန်တော်လဲ
 ခံစားလို့ရမှာပေါ့”

ဝတ္ထုစာအုပ်မျက်နှာဖုံးအတွက် သူရဲ့ ပထမဦးဆုံး ကြိုးစားမှု
 ဟာ သူရင်ထဲမှာ တက်ကြွတဲ့အတွေးတွေနဲ့ ...

စာရေးဆရာ ခိုးထက်ဇော်လို့ လူသိများပေမယ့် သူက ကိုဇော်
 ကြီးလို့သာ နှုတ်ကျိုးနေခဲ့သည်။ နှုတ်ခမ်းမွှေးတကားကားနဲ့ ကိုဇော်
 ကြီးကို အချစ်ဝတ္ထုရေးတဲ့ စာရေးဆရာလို့ ဘယ်သူမှ ထင်မှာမဟုတ်။
 အနည်းဆုံး လျှို့ဝှက်သည်းဖို စာရေးဆရာအနေနဲ့သာ သူ့ကိုကြည့်၍

ခန့်မှန်းမှာ သေချာသည်။ ကိုဇော်ကြီးထုတ်ပေးသော ဝတ္ထုကို သူ
တရိုတသေ ကျောပိုးအိတ်ထဲထည့်နေစဉ် ...

“ဟေ့ကောင်လေး”

ရုတ်တရက်ခေါ်သံကြောင့် သူ မော့ကြည့်တော့ သူတို့ထိုင်နေ
တဲ့ ပလက်ဖောင်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ထားတဲ့ ကားတစ်
စီးပေါ်မှာ (Tram) ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျာ ကိုကျော်ကျော်ဦး။

“ခဏနေဦး၊ ငါ ပါကင်ထိုးဖို့ နေရာရှာလိုက်ဦးမယ်”

လို့ လှမ်းပြောပြီး ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းက ကားတစ်စီးစာ နေရာ
လွတ်ရှိရာသို့ မောင်းသွားသည်။ ကိုဇော်ကြီးက သူ့ကို ...

“ငါ သွားဦးမယ် မောင်စစ်၊ ပြီးရင် ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုဇော်ကြီး၊ စိတ်ချပါဗျာ”

သူ့ကို ပန်းပုတံကာ နှုတ်ဆက်သွားသော ကိုဇော်ကြီးကို သူ
ပြန်လည်နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ဆီလျှောက်လာသော ကိုကျော်ကျော်ဦးကို
“ထိုင် အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက ခွေးခြေတစ်လုံး ဆွဲထိုင်တော့ ...

“လက်ဖက်ရည်ပဲလား အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက ‘အေး’ လို့ပြောတော့ သူ လက်ဖက်ရည်
ဖျော်နေသော ကိုမင်းနောင်ကို ...

“အစ်ကိုရေ၊ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးလောက် လုပ်ပါဦး”

သူက ကိုကျော်ကျော်ဦးအတွက် မှာပေးပြီးတော့ ...

“ဘယ်ကလာတာလဲ အစ်ကို”

အင်္ကျီကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဖြုတ်ပြီး ပူအိုက်နေတဲ့ခဏကို
သက်သာသလို ကြိုးစားနေပုံရတဲ့ ကိုကျော်ကျော်ဦးက ...

“ဒီနားက ပလာဇာမှာ အရောင်းမြှင့်တင်ရေးပွဲ ရှိတယ်လေ”

“မေ့ကျော်တို့ မပါဘူးလား”

“မင်း မေ့ကျော်က ဘော့ (စ်) ကို လေဆိပ်လိုက်ပို့တယ်၊ ငါတို့
ဘော့ (စ်) ဒီနေ့ ပြည်ပထွက်မယ်လေ”

ဘော့ (စ်) ဆိုတဲ့စကားကြောင့် သူ ငိုငဲ့တွေသွားသည်။ ရုတ်
တရက်ပြောင်းလဲသွားတဲ့ သူ့အမူအရာကြောင့် ကိုကျော်ကျော်ဦးက
ခေါင်းကိုယမ်းရင်း သက်ပြင်းရှည်ကို ချသည်။

“မင်း ဒါတွေကို သိနေပြီကိုး၊ အေးလေ ... သိနေပြီဆိုတော့
လဲ ငါ မင်းကို သတိပေးစရာရှိတယ်”

သူ မချီပြီးပြီးရင်း “ပြောပါ အစ်ကို” လို့ လမ်းခင်းပေး လိုက်
သည်။ ကိုကျော်ကျော်ဦးက လာချပေးတဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို ဇွန်းနဲ့
မွှေရင်း ...

“ဒီစကားကို ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေရတယ်၊ ဒီစကား
က လက်ခံရင် ကောင်းတယ်၊ လက်မခံဘဲ နားလည်မှုလွဲသွားရင်
ငါ့အတွက်လဲ မကောင်းဘူး၊ တစ်ဖက်က ငါ့အလုပ်ရှင်၊ မင်းက ငါ

ညီလေးတစ်ယောက်လို ခင်မင်နေတယ်လေ၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တော့ မေကျော်ကို ခင်ရပေမယ့် မေကျော်က ခင်စရာကောင်းတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းတယ်ဆိုတာ ငါသိလာရတယ် မင်းစစ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ဖြစ်လာတော့မယ့် အန္တရာယ်ဆိုတာ ကြိုတင်ကာကွယ်ထားရင် မမှားဘူးလို့ ငါ့ဘက်ကထင်လို့ ဒီစကားကို ပြောရတာ”

သူ ကိုကျော်ကျော်ဦးစကားကို သေသေချာချာ နားထောင်ရင်း “ပြောစရာရှိတာ ဖွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ အစ်ကို”

“မေကျော်ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်မထားနဲ့ ညီလေး၊ လှိုင်းဆိုတာ သူ့ထက်အင်အားကြီးတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကိုတောင် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အချိန်ပေးပြီး တိုက်စားတာနော်၊ မေကျော်ဆိုတာ လောကကြီး အကြောင်းကို သိပ်နားလည်တဲ့ကလေးမ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းအပေါ်မှာရှိတဲ့ သူ့ရင်ထဲက သံယောဇဉ်တွေ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေကို ပျောက်ကွယ်သွားအောင် ကိုမင်းထက်က လုပ်နိုင်တာ သေချာတယ်ကွ”

“ကိုမင်းသက်ဆိုတာ”

သူ့ကို နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တွန့် ခပ်ပါးပါးပြုံးရင်း ...

“ငါတို့ကုမ္ပဏီမှာ ရှယ်ယာအများဆုံး ရင်းနှီးမတည်ထားတဲ့ ဟန်မင်းထက်လို့ ခေါ်တဲ့ ငါတို့ ဘော့ (စ်) ပေါ့”

ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့စကားဟာ သူ့အတွက် စေတနာနဲ့ သတိပေးမှန်း သူ သိပါသည်။

“မေကျော်ကျော်နိုင်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကို ငါတစ်သက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးတဲ့ အခွင့်အရေးတွေနဲ့ သူ လမ်းခင်းတယ်၊ ငါလဲ မင်းနဲ့ မေကျော်အကြောင်းကို စကားစပ်မိသလိုနဲ့ ပြောဖူးတယ်၊ သူက ရယ်ပြီး ငါ့ကို ပြောတယ်၊ ချစ်သူရည်းစားဆိုတာ လက်ထပ်ထားတာမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ အပြင်လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီစကားအတွက် အဲဒီနေရာမှာ ဘုန်းခနဲ လဲသွားအောင် ငါ လုပ်မိမှာ ကျိန်းသေတယ် ငါ့ညို၊ ငါ သူ့ဆန်စားနေရတယ်၊ သူ့လက်အောက်ခံ အလုပ်သမား၊ ငါ မခံချင် စိတ်တွေ၊ သတ္တိတွေ တိမ်မြုပ်အောင် မန်နေဂျာဆိုတဲ့ ရာထူးက ရှိခဲ့ပြီလေ၊ မေကျော်နေရာမှာသာဆိုရင် ပိုဆိုးမှာပေါ့”

သူ သက်ပြင်းကိုချမိသည်။ လေးလံနေရင်းနဲ့ သူ မေးခွန်းတစ်ခု မေးမိသည်။

“အခု သူတို့အခြေအနေက ဘယ်လိုလဲ”

“မေကျော်ကို ကိုမင်းထက် ဖွင့်ပြောထားတယ်လို့ ငါတပည့်တစ်ယောက်ဆီကတဆင့် ငါကြားရတယ်”

သူ့ရင် ဆစ်ခနဲ ဖြစ်စေသည်။

“လောင်စာနဲ့မီးဆိုတာ အတူနီးကပ်နေလို့ မသင့်ဘူးလေ၊ မင်း မေကျော်ကို အလုပ်ပြောင်းလုပ်ခိုင်းပါလား၊ ငါ့အသိကုမ္ပဏီ ရှိနေတာပဲ”

သူ ခေါင်းခါယမ်းတော့ ကိုကျော်ကျော်ဦးက အံ့သြနေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူရဲရဲထဲမှာ ကျွန်တော်ရှိနေရင် အလုပ်ပြောင်းစရာ မလိုပါဘူး။
ကျွန်တော်က သူ့စိတ်နဲ့သူ ဆင်ခြင်တာပဲ လိုချင်တာ အစ်ကို”

“မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

သူ ဘာမှပြန်မပြောမိ။

“ငါ မင်းကို ပြောစရာကျန်သေးတယ်”

“ဘာများလဲ အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက ခြောက်သွေ့နေတဲ့နှုတ်ခမ်းကို လျှာနဲ့
တစ်ချက်သပ်ရင်း ...

“ကိုမင်းထက် ... မေကျော်ကို တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဝယ်ပေးဖို့
စီစဉ်နေတယ်၊ အကြောင်းပြချက်ကတော့ ဘောနပ် (အပိုဆုကြေး)
ဆုချတာပေါ့ကွာ၊ နောက်တစ်ခုက သူတို့ ညနေပိုင်းတိုင်း ကုမ္ပဏီ
ကအပြန် လေဆိပ်အိုအေစစ်မှာ အမြဲစားသောက် စကားပြောတတ်
ကြတယ်”

ရန်သူရဲ့ ထိုးစစ်တွေဟာ အဆက်မပြတ် တရစပ် ...။ သူမက
အင်အားကြီးတဲ့ ရန်သူလက်အောက်သို့ အနက်ရောင်အလံတစ်လက်
ကို လွှင့်ထူရင်း သူ့ဆီက စွန့်ခွာဖို့ ကြံစည်နေပြီ ထင်ပါရဲ့။

အချစ်ရဲ့ ကံတရားနည်းပါးမှုအောက်က လူတစ်ယောက်ကို နင်
တစ်ချက်လောက် ဝံ့ကြည့်ပေးပါ ...။

အလွမ်းတွေနဲ့ လောင်ကျွမ်းတောက်ပဖို့ ငါ့ရင်ထဲက အချစ်ကို
မီးစာတစ်ခုလို နင် အသုံးပြုမလို့လား မေကျော်ရယ် ...။

“နင်တို့ ပြန်တည့်သွားပြီဆိုတော့ ငါ့မှာ ဝမ်းသာလိုက်ရတာ ဟယ်၊ နင်တို့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ် တဲ့၊ ညက ငါတို့ညီ အစ်မနှစ်ယောက် ထိုင်စကားပြောဖြစ်ကြတယ်၊ ငါ့ညီမလေးကို ငါ လမ်းမှားမရောက်စေချင်ဘူးလေ၊ သူ့ အခုလို အမှန်ကို ပြန်သိလာ တော့ ငါ တကယ်ဝမ်းသာသွားတယ်၊ ကိုကိုလဲ အခုမှ စိတ်အေး လက်အေး ဖြစ်သွားရတာ”

“သူ့ ငါ့ကို ညက ကတိပေးလိုက်တယ်လေ၊ ငါ ခပ်တင်းတင်း သာပြောနေရတာ၊ သူ့ကိုငါ ညက ချောချင်လိုက်တာဟာ၊ ဒါပေမယ့် သူက သူ့အပြစ်ကို ပေါ့ပေါ့လေး တွေးမိမှာစိုးလို့ဟ”

သူနဲ့ ဘေးချင်းကပ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ မျိုးကိုက ...

“မင်းကလဲ၊ ဟိုက ကိုကြီးလို့ တစ်ခွန်းခေါ်ကြည့်လိုက်၊ မင်း စိတ်ဓာတ်က ပျော့ချင်နေပြီ”

“အေးလေ ... ဟုတ်ပါ”

သူ ရယ်မြဲ ရယ်နေခဲ့သည်။

“သူ့ အခု ဘယ်သွားလဲ မိုးမိုး”

“မရွှေချောက နင့်အမေဆီ သွားလေရဲ့၊ ငါ့ချွက်ထားတဲ့ပင်း ကို ဒေါ်လေးဆီ သွားပို့မယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားတာ၊ ဟွန်း ... မပြော သိုက်ချင်ဘူး၊ တည့်ကြတော့လဲ ကဲပြနေလိုက်ကြတာ”

သူက မိုးမိုးရဲ့အပြောကို သဘောကျမိရင်း ...

“ဟ ... တူမလားဟာ၊ ငါတို့က နင်တို့လို အေးတိအေးစက် စုံတွဲမှ မဟုတ်တာ”

“ဪ ... ဖြစ်တုန်းကတော့ ငါ့ညီမသက်ကတောင် ခိုက် အားဘူး၊ ငါ့သူငယ်ချင်းလေး စိတ်ထိခိုက်ရှာမယ်ဟဲ့ဆိုပြီး ပူပန်နေရ တာ၊ အခုတော့ နင်က ငါတို့ကို ကန်ပြီပေါ့၊ မျိုးကို ... နင့်သူငယ်ချင်း ကို နင်ပြောမလား၊ ငါ ပြောရမလား”

“မပြောနဲ့ မိုးမိုး၊ သူ့ကို သိင်္ဂီနဲ့ ပြောခိုင်းမှ ရမယ်၊ ဟိုက သူ့ကို ဘုဂလနဲ့ကြီးပဲ ပြောတတ်တာ”

သူက သိင်္ဂီဆိုဟော့ မျက်နှာနဲ့မဲသွားသည်။ သူတို့က ဒါကို သဘောကျနေကြသည်။ သူတို့ ရယ်မောနေချိန်မှာ မေကျော် ဝင် လာပြီး ...

“ဘာတွေ သဘောကျနေကြတာလဲ ကိုကြီး”

“ဪ... ညည်းအစ်မက ကိုယ်ဟိုမဂ်လာဆောင်ရင် မေကျော်က သူ့လောက်လှမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ငြင်းနေလို့”

သူ့စကားကြောင့် မိုးမိုးက ကျောက် ဘုန်းခနဲထူကာ ...

“ဪ... ကိုယ်တော်၊ နင်က ညီအစ်မချင်းတောင် ရန်တိုက်ပေးတယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သူကတော့ ကျောက်ပွတ်ရင်း ရယ်မောနေခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူက ...

“ငါမှ မလိမ်တတ်တာ မိုးမိုးရာ”

“လုပ်ပြန်ပြီ”

ဆက်တိုက် လက်ကိုင်မြှောက်တော့ သူ ထပြေးရသည်။ မေကျော်က ထိုအဖြစ်အပျက်တွေကို ကြည့်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်လို ရယ်မောသည်။ သူ မေကျော်လက်ကိုဆွဲပြီး ဘေးမှာထိုင်ခိုင်းတော့ ...

“ဟေ့ ... ဟေ့ အဖြစ်သည်းမနေကြနဲ့၊ အစ်မတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ သတိထားကြဦး”

“မတတ်နိုင်ဘူး မိုးမိုးရာ၊ နော်... မေကျော်”

မေကျော်က မျက်နှာကို သူ့ပခုံးစွန်းကိုမှီကာ ကွယ်ရင်း ရှက်ရယ် ရယ်နေသည်။ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေ့ရက်တွေပဲလေ။ အနာဂတ်ဆိုတာ စိတ်ကြည်လင်သူအတွက် သံသယမရှိတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုပဲလေ။

“ကျွန်တော် ဒီအလုပ်ကို လက်မခံချင်ဘူး ကိုကျော်ဦး”

“မဟုတ်သေးဘူး ငါ့ညီ၊ မင်း ဒီအလုပ်ကို လက်ခံရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအကြောင်းတရားရဲ့ နောက်မှာ အကျိုးဆက်တွေ ရှိနေတယ် မင်းစစ်”

သူ ဘာကိုမှ နားမလည် ...။

“အစ်ကို ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

ကိုကျော်ကျော်ဦးမျက်နှာမှာ နားလည်ရခက်မှုကို သူ တွေ့ရသည်။

“မင်း ဟိုရောက်ရင် ရှင်းသွားမှာပါ၊ ဒီကိစ္စကို မေကျော် မသိစေချင်ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ မင်း ငါ့ကို ထပ်မမေးနဲ့ ငါ မပြောချင်ဘူး မင်းစစ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအလုပ်ကို လက်ခံမှဖြစ်မယ်ဆိုတာ ငါ ပြောရလိမ့်မယ်”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ သူ့ကိုကြည့်ပြီး

ပြောတော့ ...

“ကိုမင်းထက်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို လက်ခံစေချင်တာလား”

“အေး ... မင်းလက်ခံစေချင်လို့ ဒီအလုပ်ကို သူ အပ်တာပေါ့”

သူဦးနောက်ထဲမှာ လုပ်သင့်မလုပ်သင့်ကို ချိန်ဆနေမိသည်။

သူ့အဖြေကို စောင့်နေသော ကိုကျော်ကျော်ဦးက ...

“ဟန်မင်းထက် မင်းကို မြင်ဖူးတယ် မင်းစစ်”

သူ အံ့သြရင်း သူကလဲ ...

“ကျွန်တော်လဲ သူ့ကို တစ်ခါမြင်ဖူးပါတယ်”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ဆက်ပြောပြန်သည်။

“သူက သူ့ကိုယ်သူ သိပ်အထင်ကြီးတယ် ငါ့ညီ၊ စီးပွားရေးပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာအကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ ပြိုင်ဘက်ကို သူယှဉ်ပြိုင်ရင် အပေါ်စီးကနေ မလှုပ်ရှားနိုင်အောင် ဝှင်ဆင်ပြီးမှ အနိုင်ယူတတ်တာ သူ့ထုံးစံပဲ၊ အဲဒီအချက်ကို မင်းသိထားသင့်တယ်”

သူ ဆုံးဖြတ်ချက် ချရတော့မည်။ ရှေ့လာမယ့်အန္တရာယ်အတွက် သူ ရှေ့ဆက်တိုးမှ ရမည်လေ။

“သူအပ်တဲ့အလုပ်ကို ကျွန်တော် ဆွေးနွေးကြည့်ဦးမယ်လို့ ပြောလိုက်ပါ အစ်ကို”

သူ့စကားကြောင့် ကိုကျော်ကျော်ဦးက သူ့ကို စိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့ ...

“မင်း မှန်တယ်၊ အခြေအနေတွေက ဒီလိုဖြစ်လာမှတော့ မင်း ရင်ဆိုင်ရဲရမှာပေါ့”

ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ် ငြိမ်နေမိကြသည်။ အတန်ကြာတော့ သူက စတင်၍ ...

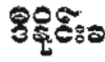
“သူက ဘယ်လိုစိစဉ်ထားလဲ အစ်ကို”

“ဓာတ်ပုံတွေက အဆင်သင့်ပဲလေ၊ ငါနဲ့ ပေးလိုက်လဲ ရတာပဲ၊ ဘယ်လိုလဲဆိုတော့ ကုမ္ပဏီရဲ့ အလှူကုန်ပစ္စည်းတွေကို ကြော်ငြာပေးတဲ့ ဒီဇိုင်းသဘောပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် သူက သန်ဘက်ခါည (.....) ဟိုတယ်ရဲ့ မြက်ခင်းပြင်မှာ ကျင်းပမယ့် ကုမ္ပဏီမိတ်ဆုံစားပွဲကို မင်းကို လာစေချင်တာ အဓိကပေါ့ကွာ”

“အဲဒီအခါကျမှ သူတို့ ဆက်ဆွေးနွေးကြမယ်လို့ မှာလိုက်တယ်” သူ ခေါင်းညိတ်မိသည်။

အဲဒီနေ့က “အန္တရာယ်ရှိသည်” လို့ ရေးထားတဲ့ တားမြစ်နယ်မြေကို တံခါးဖွင့်ကာ ပထမဦးဆုံး စဝင်လိုက်တဲ့ ခြေလှမ်းဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူ သိနေသည်။

ထင်ပါတယ် ...

ဆန့်တန်းထားရာ ဖြောင့်တန်းမယ်ထင်တဲ့ ...

မျဉ်းကြောင်းပေါ်မှာ ...

မင်းနဲ့ ငါရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ...

'သုံး' နဲ့ 'လေး' လို့ ...။

(ခဏ၊ ခြားနားခြင်းကဗျာစု)

အချစ်စစ်ဖြစ်ခဲ့လည်းပဲ ဘဝသစ် ထပ်စပို့ရာ မဖြစ်တော့ဘူး၊

တံတိုင်းတွေ တစ်ယောက်တစ်ဖက်ခြား

အချီးဆုံး ကျောခြင်းကပ်ရင်း အကြီးဆုံးပေးဆပ်ခြင်းတွေ ဗဟို
တော့ဘူး၊

ထပ်ပြီး ငါတို့နှစ်ယောက်ကြား

စားဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဆိပ်သီး အဖူးအဖူးဆွတ်ပို့ရာ မဖြစ်တော့ဘူး

ဆူးတွေ တို့နှစ်ယောက်ကြား

အရှင်တစ်ခွံချိန်က ငါ့ဘဝ နောက်တစ်ခေါက်ရနိုင်ရင်

ပြန်စမယ် အရာရာ ငါလေ မင်းနဲ့

အစထဲက ရှုံးမိမယ် ဇာတ်လမ်း အခုတော့ တစ်ခန်းရုပ်

(ကိုမောင်မောင်မောင်လတ်၏ 'ထားခဲ့ဦး' သီချင်းမှ)

ဓာတ်ပုံတွေကိုကြည့်ရင်း သူ အငိုက်မိစွာ အံ့သြခဲ့ရသည်။ အချိန်
ကာလဆိုတာတောင် သူ မေ့လျော့သွားအောင် ဓာတ်ပုံတွေထဲက
သူမ ...။

“ဒါ ဒါ”

သူ့လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ...

“ခင်ဗျား အံ့သြနေတာလား၊ ဒါ မေ့ကျော်လေ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို
ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီရဲ့ ပစ္စည်းတွေအတွက် တစ်ဦးတည်းသော မော်ဒယ်
အဖြစ် ရွေးလိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ မေ့ကျော်ရဲ့ မျက်နှာက တစ်စုံစီမံ
ကြည့်လေ စွဲမက်လေပဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ကျွန်တော်ရွေးလိုက်တာ”

သူ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်းပဲ ပြောချင်တယ်
ကိုမင်းစစ်၊ ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမရှိတယ်ဆိုတာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်

အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်မိဘတွေရဲ့ အစီအမံနဲ့ ယူခဲ့ရတဲ့ မိန်းမပါ။
“ကျွန်တော် လိုချင်တဲ့ မိန်းမတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တဲ့တိုးပြောရရင်ဗျာ၊
ကျွန်တော် မေ့ကျော်ကို လက်ထပ်ချင်တယ်၊ ပိုင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ နေဦး
ခဏလေး ကိုမင်းစစ်၊ ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးဘူး”

သူပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းပြင်တော့ ကိုမင်းထက်က လက်ကာတား
သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ချစ်နေတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်၊ မိန်းမတစ်ယောက်
ကို ချဉ်းကပ်ရာမှာ ကျွန်တော် ဈေးကွက်တစ်ခုလုံးပဲ သဘောထား
တယ်၊ ကြိုက်တဲ့သူတွေ များမယ်၊ လိုချင်သူတွေ များမယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊
ကျွန်တော်သိတာက တတ်နိုင်ရင် ဝယ်သွား”

သူ ... သူ့ရှေ့လူရဲ့ အတွေးကို အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေမိသည်။

“ခင်ဗျားအတွေးတွေ မှားနေပြီနဲ့တူတယ် ကိုမင်းထက်၊ ခင်ဗျား
ပြောနေတာက လူရဲ့ အသုံးချခံပစ္စည်းအတွက် လူက အသုံးပြုဖို့အတွက်ပဲ
စဉ်းစားတာ၊ ဆုံးဖြတ်တာ၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ ရောင်းတယ် ဝယ်တယ်
ဆိုတဲ့စကားဟာ မေတ္တာ စေတနာနဲ့ နှီးနှယ်နေတဲ့ သက်ရှိလူတွေရဲ့
ရင်ထဲက ခံစားချက်နဲ့ လုပ်လို့မရဘူးလေ ကိုမင်းထက်”

သူ့စကားကို ကိုမင်းထက်က ပခုံးတွန့်ပြီးသည်။

“ကျွန်တော် ရင်ထဲကကိစ္စတွေကို စိတ်မပင်စားဘူး ကိုမင်းစစ်၊
ကဲပါလေ ... ထားလိုက်ပါ၊ ကျွန်တော်အပ်တဲ့အလုပ်ကို ခင်ဗျား

ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

သူ ကိုမင်းထက်ကို စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဆောရီးပဲ ကိုမင်းထက် ကျွန်တော့်နှလုံးသားက လက်မခံတဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော့်ဦးနှောက်က ဘယ်လိုမှ လက်ခံပေးတတ်တဲ့စိတ် မရှိလို့ပါ”

သူ့စကားကို ကိုမင်းထက်က လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ရယ်မောရင်း

“အိုကေ ... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ကို လှောင်တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ခင်ဗျားရဲ့စိတ်ကို ကျွန်တော် သဘော ကျလို့ ကဲ ... အလုပ်ကိစ္စမဖြစ်ပေမယ့် အပြင်မှာ မကြာခင်ကျင်းပမယ့် ကုမ္ပဏီရဲ့မိတ်ဆုံစားပွဲကိုတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဧည့်သည်တစ်ဦးအနေနဲ့ ခဏဖြစ်ဖြစ် နေပေးစေချင်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ၊ ဖြစ်တယ်မဟုတ်လား”

‘မကောင်းတတ်ပါဘူး၊ ခဏတဖြုတ်နေပေးမှ ဖြစ်မယ်’ လို့ စိတ် က ဆုံးဖြတ်မိရင်း ...

“ရပါတယ်”

လို့ ပြန်ဖြေမိသည်။ နှစ်ယောက်သား ဟိုတယ်ခန်းမှ ထွက်ခွာ ဖို့ ထလိုက်ကြသည်။ မင်းသားတစ်ယောက်လို စတိုင်လ်ကျကျ၊ ဟိတ် ပာနီခန့်ညားမှုရှိသော ကိုမင်းထက်သည် တခြားကိစ္စတွေကို ရယ်မော ပြောဆိုရင်း စီးပွားရေးသမားတစ်ယောက်ပီသစွာ ဘာမှမဖြစ်သလို နေနိုင်၏။ သူ့မှာတော့ ပိုပြီး အေးစက်လာသည်။

သူတို့ အခမ်းအနားကျင်းပရာ မြက်ခင်းသို့ ရောက်တော့ သူ့ကို ကိုကျော်ကျော်ဦးက လှမ်းခေါ်တာနဲ့ ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့ စားပွဲဝိုင်းဆီ လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ ကိုကျော်ကျော်ဦးတို့ဝိုင်းမှာထိုင်နေပေမယ့် ကိုကျော်ကျော်ဦးက သူနဲ့အတူ လာထိုင်လိုက်၊ ထသွားလိုက်နှင့် အလုပ်တော်တော်များနေသည်။

သူ အစားအသောက်ကို အနည်းအကျဉ်းသာစားပြီး ပြန်ချင် တဲ့စိတ်က တာစူနေခဲ့သည်။ ကိုကျော်ကျော်ဦး ပြန်လာထိုင်တာနဲ့ ကြုံတော့ ...

“ကျွန်တော် ပြန်ချင်ပြီ အစ်ကို”

“နေဦး ခဏလေး ညီလေး၊ မကြာခင် မင်း ပြန်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပိုဆိုးလာလိမ့်မယ်”

ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့ ထူးဆန်းတဲ့စကားကြောင့် ...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ အစ်ကို”

သူရဲ့ ပြန်မေးတဲ့ မေးခွန်းကို ကိုကျော်ကျော်ဦးက စတိတ်စင် ရှိရာသို့ မေးဝေါ်ပြရင်း ...

“ဟိုမှာကြည့်လေ”

သူ လှည့်ကြည့်တော့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ စကားပြောဖို့ ပြင်ဆင်နေ တဲ့ ကိုမင်းထက်။ သူ စင်မြင့်ဆီသို့ အာရုံလွှဲမိသည်။ ရှင်းလင်းတိကျ စကားပြောကောင်းသူတို့ရဲ့ မာန်နဲ့ စတင်၍ ...

“ဒီကုမ္ပဏီ မိတ်ဆုံစားပွဲမှာ ကျွန်တော် အားလုံးကို ဝန်ခံစရာ တစ်ခုရှိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော် ကျွန်တော့်ရဲ့ စက္ကတေရီ မေကျော်နိုင်နဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ် ဆိုတာပဲ။ မေကျော်ရေ ... ခဏ လောက် စင်ပေါ်ကို တက်ခဲ့ပါကွာ”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်း တီးခတ်ကြသည်။ သူ့မှာ တော့ တာလွတ်မကောင်းတဲ့ စည်းချက်ပျက်တဲ့ ရင်ထဲက အသံတွေနဲ့ ကမ္ဘာပျက်မတတ် ...။

ဒီလက်ခုပ်သံတွေဟာ သူ့နှလုံးသားလိပ်ပြာ လွင့်စင်ပွဲအတွက် ဒါမှမဟုတ် သူ့ကျွမ်းခန်းအတွက်၊ ရက်စက်သူတို့အတွက် ကောင်းချီးပေးတဲ့ ဩဘာသံတွေလား ...။

သူ ဆုံးရှုံးမှုတွေအတွက် ပြင်ဆင်ချိန်မရခဲ့တာ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတယ် ...။ ဆိုတက်ချင်လာတဲ့ မျက်ရည် ...။ ဟင်းလင်း ပွင့်သွားသလို ရင်ထဲမှာ ခံစားရတဲ့ ဝေဒနာ ...။

သူ့ကို အခါခါလိမ်ညာသွားသူအတွက် မချီတင်ကဲတဲ့ ဒေါသ။ လုပ်ရက်လေခြင်း မေကျော်ရယ် ...။ ငါ့မှာ ဘာအပြစ်များ ရှိလို့လဲ ...။

အဖြူရောင်တလက်လက် တောက်ပတဲ့ဝတ်စုံနဲ့ သူမ စင်မြင့် ပေါ်သို့ တက်လာသည်။ ကိုမင်းထက်က အသာပခုံးဖက်ပြီး မိုက်စရိဖုန်းကို ကျန်လက်တစ်ဖက်နဲ့ ညွှန်ပြတော့ သူမက ကိုမင်းထက်

ကို ပြုံးရုံပြုံးပြသည်။ သူမ မျက်ဝန်းကို အသာမှိတ်သည်။ နောက် သူ ရင်းနှီးနေကျ၊ စွဲလမ်းနွံနစ်ခဲ့ရတဲ့ အသံနဲ့ ...

“ကျွန်မ ကိုကိုအောင်မြင်မှုအတွက် ဘေးက ရပ်တည်ခွင့်ရတာ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမရဲ့ တစ်ခွန်းတည်းသော စကား ...။
ဘာတဲ့ ... (ကိုကိုအောင်မြင်မှုအတွက် ဘေးကရပ်တည်ခွင့် ရတာ ...)

နင့်နှုတ်ခမ်းဆီက စကားတွေကြောင့် ငါ့ရင်ထဲမှာ ပူလောင်တဲ့ ငရဲမြစ်တစ်စင်း စီးဆင်းခဲ့ရပြီ မေကျော် ...။ လည်ချောင်းတစ် လျှောက်မှာ မီးစတစ်ခုကို မျှိုထားရသလို ငါ့ရဲ့ ယုံကြည်မှုတွေ၊ မြတ်နိုးမှုတွေ နင် အားလုံး ခြေမ္မပစ်လိုက်တာပဲ မေကျော်ရယ် ...။

နင် ...နင် လုပ်ရက်တယ် ...။
ဘာကြောင့် နင် ဒီလိုလုပ်လိုက်တာလဲ မေကျော်ရယ် ...။ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါ ...။ ငါ သိပ်ချစ်ခဲ့လို့ ငါ မြတ်နိုးခဲ့လို့ ရက်စက်တဲ့ မာယာနဲ့ ငါ့ကို အရှင်လတ်လတ် ငရဲပို့လိုက်တာလား မေကျော်ရယ်။

“မင်းစိတ်ကို လျှော့ချထားစမ်း မင်းစစ်၊ ငါ ဒီကိစ္စတွေ သိတယ်၊ မင်းကိုလဲ သိစေချင်တယ်လေ၊ ဒီည ကိုမင်းထက် ဒီလိုလုပ်မယ် ဆိုတာ မင်းကို အစောကြီးကတည်းက ဖွင့်ပြောမလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ... မင်းဘာသာသိတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်လို့ ငါ မပြောခဲ့တာပါ။ အခု

www.burmeseclassic.com

မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ငါ့ကိုပြော၊ ငါ ကူညီပေးမယ်”
 သူ မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း စိုးတက်လာတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ ရင်ကို သင်္ကေတ
 သာလိုသက်သာငြား နောက်ကျောကို မှီထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် အခုချက်ချင်း မေကျော်ကို တွေ့ချင်တယ် အစ်ကို”
 ကိုကျော်ကျော်ဦး အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ ...

“အိုကေ၊ မင်းဖြစ်ချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရမယ်၊ မင်း ရေကူးကန်
 ဘက်ကစောင့်၊ အဲဒီမှာ လူရှင်းတယ်၊ ခဏနေရင် ကိုမင်းထက် သူ
 မိတ်ဆွေ အရင်းအချာတွေ ရောက်လာတော့မှာ၊ သူ အလုပ်ရှုပ်တော့
 မယ်လေ”

သူ မောင်းညိတ်ရင်း ထထွက်လိုက်သည်။

ဖီးနှစ်ငှက်တစ်ကောင်က နှစ်ငါးထောင်မှာ တစ်ခါ ရှင်သန်
 ထမြောက်ဖို့ မီးပုံထဲကို ခုန်ဆင်းတယ်လို့ ဒဏ္ဍာရီထဲမှာ ငါ ကြားဖူး
 တယ် ချစ်သူ ...။

မိကျော် ... ငါကတော့ နှစ်ကာလ အချိန်ကြာကြာလွမ်းရဖို့
 နင်မွှေးထားတဲ့ စိမ်းကားရက်စက်တဲ့ မီးလျှံတံခါးဆီကို ပျံသန်းခိုဝင်
 ခဲ့တယ် ...။

ကမ်းရိုးတန်းမှာ အနေကြာလာတော့ မုန်တိုင်းဝင်မယ့်အရပ်
 အယောင်ကို ကြိုသိနေတာ မဆန်း။

အခု သူ မုန်တိုင်းနဲ့ နီးကပ်နေပြီ။ စိမ်းပြာရောင်ရေပြင်ရဲ့
 အလင်းဟာ သူမ မျက်နှာပြင်မှာပါ ထင်ဟပ်နေသည်။ ရပ်နေခဲ့ရတဲ့
 အချိန်က တော်တော်ကြာနေခဲ့ပေမယ့် တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စကားမဆို
 ခဲ့ကြ။

သူ သူမကို မျက်နှာမူထားပေမယ့် သူမက ရေကူးကန်ရဲ့
 မျက်နှာပြင်ကိုသာ အသက်မဲ့တဲ့မျက်နှာနဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

မွန်းကြပ်တဲ့ဒဏ်၊ မေးရိုးတွေ တင်းထားရတာ ညောင်းချိနေ
 ပေမယ့် ဖြေလျော့ဖို့ သတိမရ။ သူ တစ်ခုခုပြောချင်နေပေမယ့် အား
 အင်ကုန်ခမ်းနေသူတစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်လို ...။

နင် ငါ့ကို တစ်ခုခုပြောစမ်းပါ မေကျော် ...။ အမြဲတမ်းယုံအောင် ပြောတတ်တဲ့ နင့်စကားတွေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ...။ အမြဲတမ်း တက်ကြွနေတဲ့ မိန်းကလေးက အခုလို စိတ်ပျောက်ဆုံးနေတဲ့အဖြစ် ကို မမြင်ဖူး။ မကြုံဖူးခဲ့။ အစတုန်းကလို တိတိတာတာ ချွံတတ်တဲ့ စကားလုံးတွေ ဘယ်ရောက်နေပြီလဲ။

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အလွဲသုံးစားလုပ်ခဲ့ရပေမယ့် အေးစက်တဲ့ ရင်ထဲကအပူစိတ်က တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်ကျွမ်းလှ မတတ်။

မထင်မှတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ တို့နှစ်ယောက်ကြားက မုန်တိုင်း ကို ဘယ်သူခေါ်လာခဲ့တာလဲ မေကျော် ...။

“နင် ငါ့ကို ဘာဖြေရှင်းချက်ပေးမှာလဲ၊ မဟုတ်ပါဘူးလို့ နင် ငြင်းရင်လဲ နင့်စကားတစ်ခုတည်းကိုပဲ ဖွတ်မှိတ်ပြီး ယုံလိုက်ချင်တဲ့ ကောင်ပါ မေကျော်”

သံသယဝင်စရာ သူ့အသံမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ ထင်ရလောက် အောင် ပျက်စီးယိုယွင်းနေခဲ့ပြီ။

ကျစ်ကျစ်လစ်လစ် ဆုပ်ထားတဲ့ လက်သီးက သူ့ရဲ့ နောက် ကျောကို ပရိယာယ်အကောက်ကြံမှုနဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တဲ့ အကြောင်း ပြချက်ကြောင့်လား မသိ။ အကြောတွေ တုံ့ဆိုင်းသွားပြီလို့ ထင်ချင် စရာ။

မျက်ရည်ဥတွေ တွဲခိုကျနေတဲ့ မိန်းကလေးက သွေးစုပ်ခံသွား ရတဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ အဲဒီမျက်နှာလေးတစ်ခုရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ သံယောဇဉ်တွေ၊ နောင်တတွေ ဘာလို့ ပါနေတာလဲ။ နင် ထပ်ပြီး ညာဦးမလိုလား မေကျော် ...။

“သစ္စာဖောက်ဆိုတဲ့ စကားတစ်ခွန်းဟာ မိတ်ဆွေအချင်းချင်း သံယောဇဉ်ရှိသူ အချင်းချင်းကနေ ရန်သူဘက်ကို ကူးပြောင်းသွား တော့မှ ဖြစ်ပေါ်လာတာ ထင်တယ်၊ ငါကလဲ ကိုယ့်အသည်းနှလုံး ကိုမှ သွားပေးမိတာကိုး၊ ငါလဲ မှားပါတယ် မေကျော်”

“ကို ... ကြီး”

မျက်ရည်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာပြီး သူ့ဆီ ဂြားကပ် လာတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ခိုလှုံခြင်းကို လက်ကာငြင်းကုတ်လိုက်တော့ သူမက သူ့ခြေရင်းမှာ အရပ်ကြီးပြတ် ပုံလဲကျသွားသည်။

“နင့်ရဲ့ လျှာဖျားနဲ့ ငါ့ကို ပုံပြင်တွေ အမျိုးမျိုးပြောဦးမလို့လား”

သူမက ရာဇဝတ်သားတစ်ယောက်လို ခူးထောက်ပြီးသား အခြေ အနေ။ ပခုံးတွေ တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါနေတော့ သူမ ငိုနေမှန်း သိသာ သည်။

“နင် မျက်ရည်ကျနေတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီမျက်ရည်တွေက စစ်မှန်မှုရော ရှိရဲ့လား မေကျော်၊ နင် လုပ်ချင်တာတွေလဲ လုပ်ခဲ့ပြီး ပြီ၊ စော်ကားချင်တိုင်းလဲ စော်ကားခဲ့ပြီးပြီ၊ ကိုကြီးဆိုတဲ့ စကားတစ်

စွန်းနဲ့ နင် ထုံဆေးအထပ်ထပ်ထိုးပေးခဲ့လို့ ငါနှလုံးသားလဲ ထုံကျင်နေပါပြီ မိကျော်၊ နင့်အချစ်ကို ရလိုက်တဲ့ ငါကိုယ်တိုင်လဲ အဆိပ်ပြင်းတဲ့မြွေတစ်ကောင် အကိုက်ခံရသလိုပဲ အဆစ်တွေ တဖြုတ်ဖြုတ် ကြွေပြီး ငါ ခံစားနေရပြီဟာ၊ အချစ်ဆိုတာ အဆိပ်လို့ အဓိပ္ပာယ်နောက်တစ်မျိုးနဲ့ ခေါ်ရတော့မှာလား မေကျော်၊ နင့်အပေါ် ယုံကြည်မှု လွန်ကဲမိတဲ့ ငါနှလုံးသားကိုက ထုံအလွန်းပါတယ်ဟာ”

အဝေးက ဧည့်ခံပွဲလေးရဲ့ စကားပြော ရယ်မောသံတွေဟာ သူတို့ဆီကို တစ်ခါတစ်ရံ လွင့်ပျံ့လာ၏။ ကိုကျော်ကျော်ဦးက သူတို့ မြင်ရမယ့်နေရာ ခပ်လှမ်းလှမ်း အမှောင်ရိပ်နားမှာ လာရပ်တော့ ပွဲသိမ်းဖို့ လာအပ်လာပြီလို့ သူ သိလိုက်သည်။

“ငါ ငိုနေတယ် မိကျော်”

မျက်ရည်တွေအိုင်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ သူမက သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။ မျက်ရည်တစ်စက်မှ မစွန်းထင်းတဲ့ သူ့မျက်ဝန်းတွေကြောင့် သူမ မယုံကြည်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“ငါ ငိုနေတာ လူမသိ သူမသိ ရင်ထဲမှာ ငိုနေတာပါ မေကျော်၊ ငါ့မျက်ရည်တွေကို နင်မြင်သွားမှာ ငါစိုးရိမ်နေခဲ့တယ်၊ မျက်ရည်ဆိုတာ နင်နဲ့မှ မတန်ဘဲ၊ ကြေကွဲစရာ တမ်းတနုမြောမှုအတွက်ပဲ ကောင်းတာလေ၊ အဆိပ်ပြင်းတဲ့ နင့်အချစ်နဲ့တွေ့တော့ ငါရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး အသိဉာဏ်တွေလည်း ကန်း၊ နှလုံးသားလဲ တဆစ်ဆစ်

ကြွေခဲ့ရပြီးပြီ၊ ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး နင်နဲ့ပတ်သက်သမျှကို ငါနှလုံးသား၊ ငါရင်ထဲကနေ အပင်ပန်းခံပြီး မေ့ပစ်ရမယ်”

သူမက သွေးပျက်နေတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

ကိုကြီးလို့ အမြဲတမ်း သုံးနေကျလက်နက်နဲ့ အသုံးပြုတတ်တဲ့ မျက်ရည်တွေ ကြွေပြတယ် ...။ တန်ဖိုးမဲ့ဆုံးရှုံးခြင်းတွေ လေပြည်မှာ ကပ်ပါလာပြီ ထင်တယ် ...။

“အခုဖြစ်ခဲ့တာဟာ ငါ့ဘဝမှာ အမှတ်တမဲ့ လမ်းပေါ်မှာ လျှောက်ရင်း မတော်တဆ ခြေခေါက်လဲသွားတာလို့ ငါ့ကိုယ်ငါ လိမ်ညာထားလိုက်တော့မယ် မေကျော်”

သူ ပြောပြီး လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လှမ်းပြီးမှ အရုပ်ကြိုးပြတ် ပုံလဲကျနေတဲ့ မိန်းကလေးဆီ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး “ဪ ... ကျေးဇူးပြုပြီး တစ်ခုလောက် ကူညီပေးပါလား”

သူမက သူ့ကို ကြည့်နေခဲ့သည်။ သူက ...

“လမ်းမှာတွေ့ရင် မြတ်နိုးတဲ့အကြည့်၊ သံယောဇဉ်မကုန်တဲ့ စကားတွေနဲ့ ငါ့ကို မခေါ်နဲ့၊ မကြည့်ပါနဲ့လို့ တောင်းဆိုချင်တာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမုန်းနဲ့ဆုံးတဲ့ ဇာတ်သိမ်းမှာ လူနှစ်ယောက် လမ်းခွဲပြီဆိုမှတော့ ရက်စက်စိမ်းကားတဲ့အကြည့်တွေ၊ စကားတွေက တစ်ဘဝစာအတွက် ပိုအသုံးတည့်မှာမဟုတ်လား”

“ငါနှလုံးသားရဲ့ အနီးတစ်ဝိုက်ကို မဖြတ်သန်းဖို့ နင့်ကို မောင်း

ထုတ်ပြီးမှ နင်လဲ ထပ်လာစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး”

ဟန်ဆောင်မှုအတတ်ပညာတွေ ကြွယ်ဝတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ထားရစ်ခဲ့ဖို့ဆိုတာ သူမကိုယ်တိုင်ပဲ သင်ကြားပေးခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား။ တန်ဖိုးအမြင့်မားဆုံး နှလုံးသားကို ပေးအပ်လိုက်ရပေမယ့် တန်ဖိုးမထားချင်သူအတွက် အလွမ်းဆိုတာကို နှမြောတယ်။ ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်တဲ့ အဖြစ်အပျက် လမ်းခွဲမှုမျိုးနဲ့ သူ ကြုံတွေ့ရမယ်ဆိုတာ မတွေးမိခဲ့ဘူး ...။

အခုမှ ကျွန်တော် ‘ဥပေက္ခာ’ ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

အတိတ်တွေ ပြီးဆုံးခြင်းအချိန်မှာ သူရင်ထဲမှာ တစ်ခုခု မရှိသလို၊ တစ်ခုခု ဝင်လာသလို ခံစားမိသည်။ ပြီးတော့ အားအင်ကုန် ခမ်းသွားသလို ...။

အင်းလေ ... ပြန်ပြောလို့ ကျေနပ်စရာကောင်းခဲ့တဲ့ အရာမှ မဟုတ်တာ။

မိကိုဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက မျက်မှန်အကြည်အဖြူလေးကို တပ်ဆင်ပြီး မျှဝေခံစားတတ်တဲ့ သူကိုယ်တိုင် နှစ်သက်တဲ့၊ သဘောကျလေ့ရှိတဲ့ နွေးထွေးတဲ့ မျက်ဝန်းတွေနဲ့ သူ့ကို မေးလေးထောက်ကာ ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီနောက်ပိုင်းမှာ ကိုစစ် မေကျော်နဲ့ ထပ်တွေ့သေးလား”

သူ စီးကရက်တစ်လိပ် ထပ်ညှိတော့

“ကိုစစ်၊ ဒီနေ့အဖို့ စီးကရက်သောက်တာ တော်တော်များနေပြီ ထင်တယ်နော်”

သူက ရယ်ရင်း ...

“ဒါ နောက်ဆုံးအလိပ်ပါ မိကိုရယ်”

သူမက သူ့ကို မျက်စောင်းတီးရင်း ...

“ပြောတော့ မလွမ်းဘူး၊ မလွမ်းဘူးနဲ့”

သူ ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိပါသည်။

ဒီကောင်မလေးရဲ့ အပြုအမူဟာ သူ့အတွက် နက်ပြီထင်ပါရဲ့။

ပြီးတော့ အားလည်းနာသည်။ သူမကတော့ လူတတ်ကြီးလုပ်ပြီး သူ့ကို ကြင်နာယုယမှုတွေ၊ ဖေးမနားလည်မှုတွေနဲ့ နှစ်သိမ့်ရင်း သူမ မျက်ဝန်းထဲက အရိပ်ကို အမြဲဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ သို့ပေမယ့် သူမကလွဲ၍ အားလုံး သိကြ၊ နောက်ကြတော့ သူမက အရှက်ပိုကာ သူ့ကိုပဲ မျက်စောင်းထိုးတတ်၊ လုပ်တတ်တာ အကျင့်တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

“မေးတာ ဖြေဦးလေ ကိုစစ်ရဲ့”

“ဟင့်အင်း”

သူမက မျက်ခုံးပင့်ရင်း မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ ‘မတွေ့ဘူး’ လို့ သံယောင်လိုက်တော့ ...

“အင်း ... မင်းကျော်တို့၊ မိုးမိုးတို့နဲ့ ပြဿနာဖြစ်ပြီး ကိုဟန်မင်းထက် ဝယ်ပေးတဲ့ တိုက်ခန်းမှာပဲ သွားနေတယ်လေ”

“ဪ ...”

နောက်လမှာဖွင့်မယ့် လက်ဖက်ရည်ဘားလေးဟာ အခုတော့

တဖြည်းဖြည်း ရုပ်လုံးကြွလာသည်။ မျိုးကိုက စတိတ်စင်ရဲ့ အနေအထား လိုအပ်သမျှကို အင်ဂျင်နီယာကို ပြောပြတိုင်ပင်၏။

“သူတို့ လက်ထပ်လိုက်ကြပြီလား”

သူ သက်ပြင်းရှည်ချရင်း ...

“မသိပါဘူး မိကို၊ ဒီစကားက ဒီမှာပဲ ရပ်လိုက်ကြရအောင် မိကို၊ မိုးလဲ တော်တော်ချုပ်နေပြီ၊ ပြန်ရအောင်၊ မိကို ... တေးသံသွင်းဆိုင် ဝင်ဦးမှာလား”

လုပ်ငန်းရှင်ဆိုတဲ့ ဝေါဟာရနဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ ကလေးမက ပခုံးထိထောက်နေတဲ့ ဆံပင်လေးတွေကို ခါရင်း ...

“မသွားတော့ဘူး ကိုစစ်ရဲ့၊ မနက်ဖြန် ကိုစစ် စာပေစိစစ်ရေးသွားမှာလား၊ သွားရင် မိကို ဘယ်ကိုလာခေါ်ရမလဲ”

“ကိုယ် ဒီည မျိုးကိုတို့ဆီမှာ အိပ်မှာ”

သူမက နှုတ်ခမ်းစု မျက်စောင်းထိုးတော့ (တစ်ခါက ဒီလိုပုံရိပ်မျိုး ...) မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။

သတိရမိခြင်းကို ဇွတ်ခေါင်းခါထုတ်မိတော့ ကောင်မလေးက စူးစမ်းစိတ်နဲ့ သူ့ကို အကဲခတ်ရင်း ...

“ဘာဖြစ်သွားပြန်တာလဲ ကိုစစ်၊ မေကျော်ကို သတိရသွားတာ မဟုတ်လား၊ မလိမ်ပါနဲ့၊ မိကို သိပါတယ်”

သူက သူမရဲ့သဝန်တို့ကို ပြုံးစိစိနဲ့ကြည့်ရင်း ငြင်းရကောပြန်

www.burmeseclassic.com

သည်။ မျိုးကိုက သူတို့ဆီလျှောက်လာတော့ မိကိုက ...

“ကိုမျိုး ပြန်မယ်ဆို၊ မိကို လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ၊ စနေနေကျရင်
ဈေးသွားစရာရှိလို့ မမကို ဝင်ခေါ်မယ်လို့ ပြောပေးနော်”

“အေးပါ မိကိုရယ်၊ ဪ ... ဒါနဲ့ မင်းစစ်၊ ငါ့ဆီမှာ အိပ်မှာ
မဟုတ်လား”

သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သုံးယောက်သား ပြင်ဆင်နေတဲ့
အခန်းထဲက ပစ္စည်းတွေ စုပုံထားတာကို ကွေ့ပတ်ရှောင်ရင်း ...

“အိပ်မှာပေါ့ဟ”

“ဒေါ်လေး ပြန်မရှောက်သေးဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒေါ်လေးသွားတာ ကြာပြီ”

မျိုးကိုနဲ့ မိကိုရဲ့ စကားကို သူက ...

“အမေက နယ်မှာ တော်တော်ကြာမှာ၊ ဟိုမှာ သူညီမတွေ့
သူ့ဆွေမျိုးတွေရှိတော့ တော်တော်နဲ့ ပြန်လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါလဲ
အခန်းသော့ပိတ်ပြီး ဘေးကအခန်းတွေကို မှာခဲ့တယ်လေ၊ မင်းဆီမှာ
အိပ်လိုက်၊ တေးသံသွင်းဆိုင်မှာ အိပ်လိုက်နဲ့ ဂျစ်ပစီဖြစ်နေပြီ”

ကားရပ်ထားတဲ့နေရာရောက်တော့ သူမက ကားသော့ကို သူ့ကို
လှမ်းပေးသည်။ သူက ဒရိုင်ဘာအခန်းမှာ ဝင်ထိုင်သည်။ မိကိုနဲ့မျိုးကို
က နောက်မှာဝင်ထိုင်၏။ ကားမောင်းထွက်တော့ မိကိုရဲ့ အသံကို
စကြာရသည်။

“ကိုမျိုးကြီး၊ ညကျရင် အရက်ဝိုင်းဖို့ မနေနဲ့၊ မမမိုး ပြန်ပြောပြ
လို့ကတော့ ကိုမျိုးကြီး မလွယ်ဘူးနော်”

“ဪ ... ကျေးဇူးရှင်၊ နင့်လူကို နင်ကမတားဘဲ ငါ့ကိုပဲ လာ
မဲနေရလားဟ”

သူမက ...

“ဟွန်း ... ကိုစစ်က ပြောလို့မှမရတာ၊ ကိုမျိုးကြီးတို့ ထိန်းပေါ့”

“နင်ကလေ ... မိမိုးအတိုင်းပဲ၊ မိမိုးလဲ နင့်အဘော်တွေ မိနေ
တယ်ထင်တယ်၊ ငါ့မိန်းမကို နင်မကြပ်ပေးစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ နင် အတို့
အထောင်လုပ်တာ အရေးမကြီးဘူး၊ မမိုးက အချောရခက်တယ်ဟ”

သူပါ သူမနဲ့အတူ ရောရယ်မိသည်။ တိုက်ခန်းအောက်ရောက်
တော့ ကားဟွန်းသံကြောင့် မိုးမိုးက ဝရန်တာမှ ထွက်ကြည့်ရင်း ကား
ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ မိကိုကို ...

“အိမ်ပေါ်တက်ခဲ့ဦးလေ”

သူမက ဝရန်တာကို မော့ကြည့်ရင်း ...

“မတက်တော့ဘူး၊ ဖေဖေကို ဆေးတိုက်ရဦးမယ်၊ စနေနေ့မှ
ပဲနော် မမိုး”

မိုးမိုးက ‘အေး ... အေး’ လို့ ပြန်ပြောတော့ သူမက ရှေ့ခန်း
တံခါး ဖွင့်ဝင်ထိုင်ပြီး ...

“ကိုစစ် သိပ်မသောက်နဲ့ဦးနော်”

အမြဲတမ်း သူ့အတွက် စိုးရိမ်ပူပန်တတ်တဲ့ ကလေးမလေးကို
သူမ ကျေနပ်စေရန် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။ ဒီအခါမှ သူမ ကျေနပ်
သွားဟန်တူသည်။ ကားကို မောင်းထွက်သွားသည်။ သူ ထွက်သွား
သောကားကို လက်ပိုက်ရပ်ငေးမိတော့ ဟိုကောင်က ...

“မနက်ဖြန် ထပ်တွေ့ရမှာပဲ၊ ပြောတော့ ဘာမှမဟုတ်ကြဘူး၊ လို့
ငြင်းနေပြီးတော့”

သူက ဒီကောင့်လက်မောင်းကို ရယ်မောရင်း လှမ်းထိုးမိပါသည်။

မိုးမိုးက နောက်ဆုံးကြော်ထားပြီးကာစ ကြက်ဥကြော်ကို
စားပွဲပုလေးပေါ် လာချပေးရင်း မျိုးကိုရဲ့ဘေးနားမှာ ဝင်ထိုင်သည်။
အောင်မြတ်စော်က ဆော်ဒါရောထားတဲ့ အရက်ခွက်ကို သူနဲ့ မျိုးကို
ရှေ့ကို လှမ်းထိုးပေးနေသည်။ မျိုးကိုက မိုးမိုးကိုမြင်မှ သတိရသွား
ဟန်နဲ့ ...

“ဪ ... မိကို မှာလိုက်တယ်၊ စနေနေ့ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးသွား
မယ်တဲ့၊ အဲဒါ သူ လာခေါ်မယ်လို့ ငါ့ကို မှာလိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား”

သူ ရေခဲထည့်ထားတဲ့ခွက်ကို ခပ်မျှင်းမျှင်း မျောချတော့ လည်
ချောင်းတစ်လျှောက် ပူဆင်းသွားသည်။

“နေပါဦး၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် နေ့ခင်းက ဘာတွေပြောနေကြ
တာလဲ”

မျိုးကိုကကားကြောင့် သူက ...

“ငါနဲ့မေကျော်ရဲ့ အတိတ်က အကြောင်းတွေပါကွာ”

သူ့စကားကြောင့် မိုးမိုးကလည်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“နင့်ကို မိကိုက မေးတယ်၊ ဟုတ်လား မင်းစစ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါလဲ သူ့ကို အကုန်ပြောပြမိတယ်”

“မိကို မင်းစစ်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာ သိပ်သိသာတယ်နော်၊
မင်း သူ့ကို ဘာလို့ ဖွင့်မပြောတာလဲ မင်းစစ်၊ မင်းက တစ်ဖက်သားရဲ့
ခံစားချက်ကို လျစ်လျူရှုနေသလိုပဲ”

မျိုးကိုရဲ့ စကားကို မိုးမိုးက ခေါင်းညိတ်ရင်း ...

“မေကျော်က ငါ့ညီမသာ ဆိုတယ်၊ ငါ နင့်ဘက်ကကြည့်ပြီး
သဘောမတူချင်တာ အမှန်ပဲ မင်းစစ်၊ နင့်အပေါ်ကောင်းတဲ့၊ သဘော
ထားလဲ ပြည့်ဝတဲ့ မိကို ကို နင်ရွေးသင့်တာ နင် သိသင့်တယ်၊ ဒီကောင်
မလေးကို ငါ့ညီမအရင်းလို ငါ ချစ်တာဟာ၊ နင့်အပေါ် စိုးရိမ်စိတ်တွေ
နင့်အကြောင်းတွေ ငါ့ကိုမေးတာ စုံနေတယ်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကောင်
မလေးကိုကြည့်ပြီး သူ့အစား ငါရင်မောမိတယ် မင်းစစ်”

သူ ဒုတိယအကြိမ်မြောက် ထပ်မောပြန်သည်။ ဒါကို အောင်
မြတ်ဇော်က ...

“မင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါတို့အားလုံးနဲ့ ခင်မင်ရဝေမယ့် မိကိုက

တို့အားလုံးနဲ့ ချက်ချင်းကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်လို ရင်းနှီးမှု အရမ်းမြန်
သွားတယ်နော်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ၊ မင်းသိလား”

သူ ခေါင်းခါတော့ အောင်မြတ်ဇော်က ...

“မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ပိုနေလို့ပဲ သူငယ်ချင်း၊ မင်းနဲ့ပတ်သက်
သမျှကို သူ အလေးအနက် ထားတတ်တယ်လေ”

မျိုးကိုက အောင်မြတ်ဇော်စကားကို ထောက်ခံဟန်နဲ့ ခေါင်း
ညိတ်သည်။

“အလုပ်ရှင်နဲ့ အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် ငါတို့မှ မဟုတ်ပါဘူး၊
ဘယ်သူမဆို သူ တလေးတစား ဆက်ဆံတတ်တာ အားလုံးအသိ
လေ၊ ဒါ သူ့ရဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်ရင်းအမှန်ပဲ”

သူ တစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောမိသေး။ အယ်လ်ကိုဟောနဲ့ အတွေး
တွေက ခေါင်းထဲမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်နေကြမှာ သိပ်သေချာသည်။ စကား
တစ်လုံးတစ်ပါဒမျှ ဝင်မပြောသောသူ့ကို မိုးမိုးက ခပ်ငေးငေးကြည့်
ပြီး ...

“နင် မေကျော်အပေါ် စိတ်မပြတ်နိုင်သေးဘူးလား ငစစ်၊ နင့်
ရင်ထဲမှာ အဆိပ်တစ်လိုဖြစ်စေမယ့် ငါ့ညီမကို နင်ခုခံသင့်ပြီလို့ ငါ
ထင်တယ်၊ နင် ဆုံးဖြတ်သင့်ပြီ၊ မိကိုဆိုတာ ငါ့ညီမပေးခဲ့တဲ့ ဒဏ်ရာ
ကို ကုသပေးမယ့် အကောင်းဆုံး သမားတော်တစ်ယောက်ဆိုတာ
နင် သိရဲ့သားနဲ့ ဘာကြောင့် တွေဝေနေရတာလဲဟယ်”

“ငါ သူ့ကို အားနာတယ်”

သူ့ရဲ့ လေးလေးပင်ပင်စကားကြောင့် အားလုံးက နားမလည်ကြပြန်။

“ဘာ ...”

“ဘယ်လို ... အားနာလို့ ဟုတ်လား”

သူ့စကားကို ဘယ်သူမှ နားမလည်တာ သိပ်သေချာသည်။

“ငါ့ကိုယ်ငါ လိပ်ပြာမသန်တူးကွ၊ သူ့အကြင်နာတွေ သူ့စေတနာတွေ တန်ဖိုးကြီးမှန်း သိလာတော့ ငါပြောရမယ့်စကားက နှုတ်မရဲတော့ဘူး။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ရှက်လာတယ်”

“ဟာ ... မဆိုင်တာကွာ”

“အေးလေ”

သူ့အတွေးတွေက ရူးကြောင်ကြောင် နိုင်ချင်နိုင်နေမှာပါ။

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ မေကျော်နဲ့ လမ်းခွဲပြီးနောက်မှာ အလုပ်တွေ လုပ်ရင်း ပိုပြီးတော့လဲ အရက်ကို သောက်လာတယ်လေ၊ ငါ့ အသက် အရွယ်နဲ့မလိုက်အောင် မရင့်ကျက်တာလဲ ပါမှာပေါ့၊ ငါ ဖြစ်ချင်တဲ့ စီးရီးကာဗာလိုင်းမှာ အောင်မြင်စပြုနေတဲ့အချိန်ပေါ့၊ ငါ အဲဒီတုန်းက မိကိုဖေဖေရဲ့ တေးထုတ်လုပ်ရေး (My Heart) မှာ ပိုစတာနဲ့ ဝေါလ်ရှိတွေ၊ ဒီဇိုင်းတွေ စီစဉ်ပေးရတဲ့အချိန် သူ့ကို ငါ တစ်ခါပဲ တွေ့လိုက်ရတယ်၊ အဲဒီတစ်ခါဟာ ရင်ထဲမှာ ခံစားနေရတဲ့ ငါ့ဝေဒနာနဲ့

ပြုအမှားတွေကို သူ လမ်းပြကုသပေးခဲ့တယ်၊ အဲဒီနေ့ကို ငါ မေ့မရခဲ့ဘူး၊ ရင်ထဲက လှိုက်မောဖွယ်ရာ ဖြစ်ရပ်အတွက် ငါ့ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောတယ်၊ သိပ်ကျွေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်”

“ငါတို့ အဲဒီကိစ္စကို မသိရပါလား မင်းစစ်”

မျိုးကို စကားကြောင့် အောင်မြင်ဖော်ကလည်း ...

“လုပ်စမ်းပါဦးကွာ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်းလေး”

အရက်သောက်ချင်စိတ်မရှိအောင် တမ်းတလွှမ်းမောဖွယ်ရာ နေ့ရက်တွေ၊ သူ ဖန်ခွက်ကို မှောက်လိုက်ပြီး ရှေ့တိုးထားတော့ အားလုံး အံ့အားသင့်နေခဲ့သည်။

မိကိုဆိုတဲ့ လပြည့်ဝန်းလေးရဲ့ အလင်းဟာ သူ့ရဲ့ မှောင်မိုက်နေတဲ့ဘဝကို အလင်းရောင်ပေးခဲ့တယ်။

သူ မရရှိ၊ မခံစားဖူးတဲ့ တန်ဖိုးမြင့်မားတဲ့ သံယောဇဉ်တွေ ပုံအပ်ခဲ့တာ သူ သိနေတာပဲလေ။

ကျေးဇူးပါပဲ ကလေးရယ် ...။

ဖေဖေနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်မိသည်။ ညဉ့်သိုးသိုးမျက်နှာ၊ မသပ်မရပ် ပါးသိုင်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေး ငုတ်တိုနဲ့ ဆံပင်ရှည်ကုတ်ထောက်ကြောင့် ပင်ကိုယ်ရုပ်ကို ခန့်မှန်းလို့မရ။ သူမ တစ်နေရာမှာ တွေ့ဖူးသလိုလို၊ စိတ်ထဲ ဧဝေဧဝါ ဖြစ်နေခဲ့မိသည်။ ဘယ်မှာ တွေ့ဖူးတာလဲလိမ့်။

အဖြူလျော့လျော့ ဂျင်းတောင်းဘီ မသပ်မရပ် ဝတ်ဆင်ထားသော အဆင်အပြင်နဲ့ ဂျစ်ပစီဆန်ဆန်ပုဂ္ဂိုလ်သည် ဖေဖေနဲ့ တော်တော် ခင်မင်ရင်းနှီးပုံရသည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင် ဖေဖေ သိပ်မကျန်းမာသဖြင့် သူမက ဖေဖေကို အကူအညီပေးရင်း လိုက်ပါလာရသည်။

“မောင်စစ်ရေ၊ ဒါ ဦးသမီးလေး ဖြူမိကိုတဲ့၊ နောက်ပိုင်း ဦးအလုပ်တွေကို သူပဲ ဦးစီးမှာကွဲ့၊ ဦးက ကျန်းမာရေးမကောင်းတော့ သမီးကိုပဲ လွှဲပေးရမှာ၊ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေကို မင်းတို့လူငယ်ချင်းပဲ

တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး လုပ်ကိုင်ကြပေါ့ကွာ၊ သမီး ...ဒါ မောင်မင်းစစ်တဲ့ မျက်နှာဖုံးကာဗာဒီခိုင်နာလေ”

အရောင်မှိန်ဖျော့ဖျော့ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေနဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က သူမကို ခပ်ဖျော့ဖျော့အပြုံးနဲ့ ဧည့်ခံသည်။

မင်းစစ် ... မင်းစစ် နေပါဦး၊ ဒီနာမည်ကို သူမ ဘယ်မှာ ကြားဖူးပါလိမ့်။

ဦးအောင်ကြီး၊ ဟုတ်ပြီ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်လကျော်ကျော်လောက်က ဈာပနတစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူ။ ဟင် ... အဲဒီတုန်းက အမြဲတမ်း ဖျတ်လတ်တက်ကြနေတဲ့ ဟိုးယခင်က ပုံရိပ်နဲ့ အခု။ ဘာကြောင့် ပုံစံပြောင်းလဲသွားရလိမ့်။

ဒီမေးခွန်းကို သူမ သိချင်လာသည်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဟန်ပန်အမူအရာတွေ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲနိုင်လို့လားဆိုတာ ...။

ဖေဖေနဲ့ ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ သူ့နောက်ကျောကို ကြည့်ပြီး သူမ သိချင်နေတဲ့မေးခွန်းကို ဖေဖေက စတင်၍ ပြောပြပါသည်။

“အစက မောင်မင်းစစ်က ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်တဲ့ သူငယ်လေး သမီးရဲ့ အခုနောက်ပိုင်း ဘယ်လိုကနေဘယ်လို အခုလို အေးတိအေးစက် ဖြစ်သွားမှန်းကို မသိတာ”

ဖေဖေစကားကြောင့် သူမက ဖေဖေကို ...

“ကြည့်ရတာ ဖေဖေလူက အသည်းကွဲတိုးရစ်ကြီးနဲ့ တူပါတယ် ဖေဖေရာ”

ဖေဖေက သူမစကားကြောင့် ရယ်ပါသည်။

“ငါ့သမီးကတော့လေ”

အဲဒီတုန်းက အမှတ်တမဲ့ပြောခဲ့တဲ့ ကိုမင်းစစ်ကို သူမ အမှတ် တမဲ့တွေကြားထဲမှာ သတိမေ့လျော့သွားခဲ့တာ ဝန်ခံရမှာပင်။ အဲဒီ ရက်ရဲ့ နှစ်ရက်မြောက်နေ့တစ်နေ့မှာ သူမတို့ရဲ့ မနီးမဝေးက ဦး အောင်ကြီးရဲ့ဆိုင်ကို သွားရင်း ထပ်ဆုံမိပြန်သည်။

သူမတို့မိသားစုနဲ့ ဆွေမျိုးသားချင်းလို ရင်းနှီးနေသော ဦး အောင်ကြီးရဲ့ ဆိုင်ထဲကို အခါတိုင်းလိုဝင်ရင်း အရောင်းကောင်တာ က ကောင်မလေးတွေကို ဒီရက်ပိုင်းထွက်တဲ့ စီးရီးအခွေတွေကို မေးကြည့်မိရင်းက ...

“ခိုင်ခိုင်၊ ဦးအောင်ကြီးရော”

“ရှိတယ် မမ၊ အခန်းထဲမှာ”

ဦးလေးအရင်းတစ်ယောက်လို ခင်မင်ရင်းနှီးနေကျမို့ ဆီးရောင် မှန်တွေ တပ်ထားသော အလူမီနီယံတံခါးကို အသာတွန်းရင်း ...

“လေးလေးတို့ကလဲ၊ အလုပ်မလုပ်ဘဲ အိပ်နေ”

သူမ လာတိုင်း တစ်မျိုးမဟုတ်တစ်မျိုး ဦးအောင်ကြီးကို ဂျီကျ နေမိတဲ့အတိုင်း ပါးစပ်က ပြောလာမိသည့် နှုတ်ထွက်စကားက သူမ

ကို ကျောပေးထားတဲ့ လူရိပ်ကြောင့် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ သူမအသံ ကြောင့် ထင်သည်။ ထိုသူ လှည့်ကြည့်ပါသည်။

ဪ ... ကိုမင်းစစ်။ သူက သူမကို မှတ်မိဟန်နဲ့ ပြုံးပြသည်။

“ဟာ ... ဂျီသရီးတော့ ရောက်လာပြီ၊ လာထိုင်ဦး သမီး၊ ခဏ လေး”

သူမက ခံတစ်ခံဆွဲယူရင်း ဦးအောင်ကြီးဘေးမှာ ဝင်ထိုင်မိသည်။ လေးလေးတ သူတို့ပြောတဲ့စကားကို ပြန်ဆက်ဟန်တူသည်။

“ငါ ကျော်ဦးနဲ့တွေ့လို့ မင်းသတင်းတွေကြားရတာ စိတ် မကောင်းဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်း အလုပ်အကိုင်ချက်လောက်တဲ့အထိ တော့ စိတ်မလေသင့်ဘူး ငါ့ညီ”

သူမ သူ့ကို မသိမသာ ခိုးကြည့်မိသည်။ သူက သွားဖွေးဖွေး လေးတွေပေါ်ရုံ ဒဏ်ရာရသူတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးမျိုးနဲ့ ...

“ခဏလေး စိတ်လွတ်သွားတာပါ အစ်ကိုရာ”

“မင်းကြီးတော် စိတ်လွတ်သွားတာ၊ ကိုယ့်အသက်လဲ မငယ် တော့ဘူး၊ သတိနဲ့ ဆင်ခြင်မှပေါ့ကွာ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက သရိုင်းမှာတွေ့တဲ့ ကောင်မလေးဆို”

ကိုမင်းစစ်က ခေါင်းညိတ်ဖြုတ် တွေ့သည်။ စကားအနည်းငယ် ပြောပြီး သူက စားပွဲပေါ်က ဆေးလိပ်တူးကို ကောက်ယူပြီး ‘ပြန်ဦး မယ်ဗျာ’ လို့ဦးအောင်ကြီးကို နှုတ်ဆက်ကာ သူမဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ် ဖြူမိကို”

ရုတ်တရက်ငေးနေမိရာမှ သူမ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရင်း ‘ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို’ လို့ ကမန်းကတန်းပြောတော့ သူက သဘောကောင်းတဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ရဲ့အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြပါတယ်။ သူ ထွက်သွားပြီးမှ ...

“ငါတူမကြီးကလဲ မင်းစစ်မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလိုက်တာ”

သူမက သူ့အဖြစ်ကိုမြင်သွားသော ဦးအောင်ကြီးကို ‘ဦးအောင်ကြီးနော်’ လို့ မရေမရာ ရန်လုပ်မိသေးသည်။ ပြီးတော့ ...

“သူပုံစံက တစ်မျိုးပဲနော် ဦးအောင်ကြီး”

သူမရဲ့အမြင်ကို ဦးအောင်ကြီးက ခေါင်းညှိတ်ထောက်ခံသည်။

“အစက ဒီကောင်လေးက လူပျော်လူနောက် သမီးရဲ့ ကောင်လေးက လူတစ်ဖက်သားအပေါ် စေတနာလဲထား။ ကူလဲ ကူညီတတ်တယ်။ အရင်က ဒီပုံစံမှမဟုတ်ဘဲ၊ အခုနောက်ပိုင်း ကောင်လေးက တဖြည်းဖြည်း နာမည်ရလာပြီလေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကောင်မလေးနဲ့ ပြဿနာမဖြစ်ခင် ကာလအထိပေါ့”

“သူ့ကောင်မလေးနဲ့”

“ဟုတ်တယ် မဖြူရဲ့၊ ကျော်ဦးဆိုတဲ့ ဦးလေးရဲ့ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဆီက သူ့သတင်းတွေ ပြန်ကြားရတာ၊ ယေငယ်လေးကတည်းက သံယောဇဉ်ကြီးလာတဲ့ သူ့ရည်းစားက ခြံခန့်သွားတယ်

ဆိုလား ဘာလားမသိပါဘူး၊ မိဖြူ ... သမီး မြင်ဖူးမှာပါ၊ ဟို တစ်ခါ စာပန်မှာလေ၊ ကောင်မလေးက သူ့ထက် ခုနစ်နှစ်လောက်ငယ်ကယ်လို့ ပြောတာကြားဖူးဟယ်၊ သမီးထက်တောင် နည်းနည်းငယ်ဦးမယ်”

“သနားပါတယ်နော်”

သူမရဲ့ အမှတ်မထင်စကားကြောင့် ဦးအောင်ကြီးက “မဖြူနော်” လို့ စတော့ သူမက ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြန်လာခဲ့မိသည်။

အဲဒီကစပြီး ကိုမင်းစစ်ဆိုတဲ့လူတစ်ယောက် သူမရင်ထဲကို တစ္ဆေမြှောက်သလို ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း ကိုတွေးပြီး သူ့အပေါ် ကရုဏာပိုခဲ့မိသည်။ သူ အခုလိုဘဝမျိုးနဲ့ ဖြတ်သန်းသွားရမှာကို မဆီမဆိုင် သနားနေမိပြန်သည်။ ဖေဖေဆီက သတင်းကြားရတော့ သူ့အတွက် ပိုပြီး စိတ်ပူလာမိသည်လေ။ ဖေဖေ က ကရုဏာဒေါသနဲ့ တဗျစ်တောက်တောက်။

“အဲဒီကောင်လေးကတော့လေ၊ အရက်ပဲသောက်နေတယ် ထင်တယ်၊ စိစစ်ရေးတင်ရမှာ၊ အော့ဖ်စက်တင်ရမှာ ကြိုပြောထားရဲ့ သားနဲ့၊ ခွေက သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက် ဖြန့်ချင်နေတာ”

သူမက သူ့အတွက် အကာအကွယ် ပေးမိပြန်သည်။

“ဒီတစ်ရက်နစ်ရက်ဆို သူ လာမယ်ထင်ပါတယ် ဖေဖေရော၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

ဖေဖေက ‘အေးလေ’ လို့ မရေမရာ ညည်းပါသည်။

နောက်တစ်ရက် ညနေစောင်း ကျောင်းတုန်းက သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဆီကအပြန် ကားမောင်းလာရင်း ရက်စတော့ရင့်တစ်ခု ထဲကို ဝင်သွားတဲ့ သူ့ကိုမြင်တော့ ကားကိုပြန်ကွေ့လိုက်ပြီး ဆိုင်ရှေ့မှာ ရပ်ကာ အထဲဝင်မိသည်။

အရက်ကို အဓိကရောင်းတဲ့ဆိုင်မို့ ဆိုင်ထဲက စားသောက်နေ တဲ့ ရီဝေဝေမျက်လုံးတွေဟာ ဒီဆိုင်အနေအထားနဲ့ သူမရဲ့အပြင် အဆင်ပုံစံကြောင့် သိသိသာသာ လေ့လာနေကြသည်။

သူမက ကြောက်လန့်စိတ်ဖြစ်သွားရင်း သူ့ကိုရှာတော့ ခပ်လှမ်း လှမ်း ချောင်တစ်ချောင်မှာ ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ငှဲကာ သောက်ဖို့ကြံ စည်နေတဲ့ သူ့ကို တွေ့သည်။ သူမ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ရင်း သူ့ရှိရာ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အစ်ကို”

အသံကြောင့် သူက မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဟာ ...မိကို”

အံ့အားသင့်သွားတဲ့ သူ့ပုံရိပ်။ ပြီးတော့ မိကိုလို့ ထူးထူးခြားခြား ခေါ်လိုက်တဲ့အသံ။

“ညီမလေး၊ ဒီဆိုင်ထဲ ဘာလာလုပ်ကာလဲ”

သူက ဘေးဘီဝဲယာကို အကဲခတ်သည်။ ပြီးတော့ စိတ်အလို

မကျသလို့။ သူမကတော့ ရှေ့ကရုံမှာ ဝင်ထိုင်ပြီးနေပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ပုံစံကို ဆိုင်ထဲကလူတွေက တိုးတိုးတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်မျိုး စပ်စုချင်ကြတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ကြည့်နေ ပြောနေမှာ သေချာပါသည်။

“အစ်ကို့ကိုမြင်လို့ မိကို ဝင်လာတာ”

သူမ စကားကြောင့် စိတ်ပျက်သလို အမူအရာနဲ့ ...

“ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲ၊ ဒီလိုနေရာကို လာသင့် မလာသင့် မစဉ်းစားမိဘူးလား”

သူမကို ဆူဆူပူပူ ပြောလာတဲ့ သူဟန်ပန်ကြောင့် သူမ ဝမ်းနည်းသွားကာ မျက်ရည်ပျံ့လာ၏။

ဟုတ်ပါတယ်။ သူမကိုယ်က ရှည်တာပါ။ သူ့အပေါ်ထားတဲ့ စေတနာကိုက မှားတာ။

ဝမ်းနည်းစိတ်နဲ့ ခေါင်းငုံ့မိတော့ သူက သူမမျက်ဝန်းကို သေသေချာချာနဲ့ ငုံ့ကာ စူးစမ်းကြည့်ပြီး ...

“ဟောဗျာ၊ မျက်ရည်ပဲနေပါလား၊ ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ် စကားမှားသွားတယ်၊ ကိုယ် မင်းအပေါ်ကို စေတနာအေးသနဲ့ ရုတ်တရက် ပြောမိလိုက်တာကွာ နော်”

စိတ်ကိုလျှော့ရင်း သူမကို နှစ်သိမ့်တော့ ဒီလိုကြင်နာတတ်တဲ့ သူ့ကို သူ့ကောင်မလေးက ဘာကြောင့်ပစ်သွားရတာလဲလို့ မဆီမဆိုင်

အတွေးဝင်လာသည်။ ပြီးတော့ သူမက ...

“ဖေဖေက အစ်ကို့ကို ဆူနေတယ်၊ အဲဒါ မိကို နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကြည့်ပြီးပြောပြထားရတယ် အစ်ကို”

သူမ၏ စကားကြောင့် သူမကို အားနာသွားဟန်နဲ့ ...

“ဟာ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကိုယ့်လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ကတိပျက်သွားလောက်အောင် ကိုယ့်ဦးနှောက်က ပျက်စီးမေ့တတ်နေပါလား၊ အဲဒီဒီဇိုင်းက မနက်ဖြန်လောက်ဆို ပြီးပါပြီ၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် မိကို၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်ကို မပေးနိုင်တာ”

သူ မျက်စိမျက်နှာပျက်နဲ့ တောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ တစ်စက်မှ မထိရသေးတဲ့ခွက်ကို သူမရှေ့မှာ ကိုင်ရမှာ ဝန်လေးနေဟန် တူ၏။ နောက် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ အတန်ကြာငြိမ်သက်နေရာမှ သူက စတင်၍ ...

“မိကို၊ ပြန်ပါလားဟင်”

“ရှင် ...”

သူမ မျက်လုံးဝိုင်းသွားရင်း အဓိပ္ပာယ်မပေါက်ခဲ့။ သူက ခေါင်းကုတ်ရင်း ...

“ကိုယ်လေ ... ကိုယ် ... သူစိမ်းမိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ အရက်သောက်ရမှာ အားနာလို့”

“အစ်ကို့ကို ညီမလေး စကားနည်းနည်းပြောချင်တယ်”

သူမစကားကြောင့် သူက သူမကို မျက်ဝန်းချင်း ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။

“ဒီစကားဟာ အစ်ကိုတစ်ယောက်ကို ညီမလေးတစ်ယောက် ကပြောတဲ့ စေတနာစကားလို့ အစ်ကို နားလည်ပေးပါ”

သူက သူမကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမြဲ။

“အစ်ကိုအကြောင်းတွေကို မိကို ဦးအောင်ကြီးဆီကရော တခြားလူတွေဆီကပါ ပြန်ကြားရ၊ သိရပါတယ် အစ်ကို”

သူမစကားကြောင့် သူ ရက်အမ်းအမ်း ပြစ်သွားပုံရသည်။ သူ့နှုတ်က သူမကိုယ်တိုင်မရည်ရွယ်ဘဲ ရုတ်တရက် စကားလုံးတွေ ထွက်ကျလာသည်။

“အချစ်ဆိုတာ လောကကြီးအတွက် အလုံးစုံပြည့်စုံသွားတဲ့ အရာလို့ သတ်မှတ်လို့ရရဲ့လား အစ်ကို၊ အစ်ကိုဘဝ၊ အစ်ကိုအနာဂတ်အတွက် အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရပ်တည်လို့ ရတယ်ထင်လို့လားဟင်၊ ညီမစကားမှားသွားရင် ခွင့်လွှတ်ပေးပါ အစ်ကို”

သူက ခပ်တိုးတိုး ‘ရပါတယ်’ လို့ ပြန်ပြောပါသည်။

“ဒီနေရာနဲ့ မိုင်ပေါင်းများစွာရဲ့ အဝေးမှာ စစ်ဖြစ်နေတဲ့ နိုင်ငံတွေ ရှိလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အစာရေစာပြတ်လို့ ငိုကြွေးနေသူတွေလဲ ရှိလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအတွက် ဖြေရှင်းနေရသူတွေ၊ ကယ်တင်ရမယ့်သူတွေဟာ အချစ်ဆိုတာ မေ့ရင်တောင် မေ့နေကြမှာ၊ ကမ္ဘာမြေကြီး

ရဲ့ အေးအေးသက်သာနေရတဲ့ ငြိမ်းချမ်းတဲ့ ကောင်းကင်အောက်မှာ အပူအပင်မရှိဘဲ ရပ်တည်ခွင့်ရနေတဲ့ အစ်ကိုက ကိုယ့်ဘဝကို အနာခံ၊ နှံ့အနစ်ခံပြီး အကြောင်းမရှိ ကိုယ့်ထက်မာကြောတဲ့ ကျောက်ဆောင်ကို အသလွတ်ဝင်တိုက်နေတာ၊ မိကို နားမလည်နိုင်ဘူး အစ်ကို”

သူ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ သူမ ဘာကြောင့် ပြောမိပါလိမ့်လို့ သူမရှေ့က ပုဂ္ဂိုလ်ကိုကြည့်ရင်း တွေးမိပြန်သည်။ ဒါဟာ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ဝင်ရောက်လာတဲ့ အမည်ဖော်ရခက်တဲ့ ရင်ခုန်သံကြောင့်လား။

အမှန်တော့ သူမလည်း အချစ်ရဲ့သားကောင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် သူမရှေ့က သူ့ကို အမြဲတမ်းပျော်ရွှင်နေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒနဲ့ မြင်ချင်နေပြန်တာ အတ္တလို့ ပြောချင်ပြောကြပါစေတော့။

“ကျွန်မ အစ်ကိုကို အကြံဉာဏ်တစ်ခုပေးမယ်၊ အစ်ကိုအသုံးပြုရင် ဖြူကြည့်လေ၊ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ပြို့ပျက်နေတဲ့ အစ်ကိုရင်ထဲက နှလုံးသားကို အလုပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ခိုင်းကြည့်စမ်းပါ၊ အဲဒီလိုမှ မေ့လို့မရပါဘူးဆိုရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုအလျော်အစားမျိုး ပေးရမလဲ အစ်ကို”

သူမရဲ့ အလောင်းအစား စကားလုံးကြောင့် သူက သူမကို အမေ့တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ သူမကတော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်ဟန်

ဆက်ပြောသည်။

“သိပ်သေချာတာတစ်ခုကတော့ အဲဒါ အကောင်းဆုံး ကုထုံး တစ်ခုဆိုတာ ကျွန်မ သိနေတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒါဟာ အစ်ကိုကောင် မလေးပေးတဲ့ ဆိုးဝါးနာကျင်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေကို အေးအေးသက်သာ ဖြတ်ကျော်နိုင်တဲ့ အဓိကအချက်ပဲလေ”

စကားပြောကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးလို့ သူကတော့ ထင်နေ မှာပဲ။

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ အနာဂတ်ကို အချစ်ဆိုတာကြီးက ဖျက်ဆီး လိုက်လို့ ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်အားနည်းချက်ရှိသူတွေရဲ့ စာရင်းမှတ် တမ်းမှာ အစ်ကိုနာမည်ကို ကျွန်မ မတွေ့မိရပါစေနဲ့လို့ ကျွန်မ ဆု တောင်းဖူးတယ်၊ ကျွန်မ စိုးရိမ်မိတာတော့ အမှန်ပဲ”

သူမကို ကြည့်နေတဲ့ သူရဲ့မျက်ဝန်းဟာ စိတ်အတွေးတွေ လွင့် နေသူရဲ့ မျက်လုံးတွေလို။ ဒါမှမဟုတ် ဟိုးအဝေးကြီးကို ရောက်ရှိ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့်နေသလိုလို။ သူမ စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းယမ်းမိပါသည်။ ပြီးတော့ သူမက ခပ်တိုးတိုး ‘ပြန်တော့မယ်’ လို့ ပြောကာ ခြေလှမ်းကို စပြင်တော့ ...

“မိကို”

သူမက ကျောခိုင်းထားသည့် အနေအထားအတိုင်း ရပ်နေဆဲ။

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူ ပြန်လိုက်ခဲ့ပါမယ်”

သူမ သူ့ဘက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း မျက်ရည်အဝိုင်းသား ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည်။

ဒါဟာ ကြည်နူးဝမ်းသာခြင်းတွေရဲ့ မျက်ရည်စက်တွေပါ ကိုစစ်ရယ် ...။

ဒီနောက် ရက်ပိုင်းတွေမှာ သူမနဲ့ကိုစစ် ပိုမိုရင်းနှီးလာကြသည်။ ပိုမိုခင်တွယ်လာကြသည်။ အရက် လုံးလုံးမသောက်တာ မဟုတ်ပေမယ့် အခါတိုင်းလို အမြဲတမ်းတော့ မသောက်တော့။ ပြီးတော့ သူ့အလုပ်တွေနဲ့ နေ့မအားညမအား လုံးထွေးနေရင်း 'အလွမ်း' ဆိုတဲ့ ဝန်ပိုကြီးကို တဖြည်းဖြည်း ဖယ်ရှားပစ်လာနိုင်သည်နဲ့ တူပါသည်။

သူမက သူ့ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သူရှိရာ အိမ်လေးဆီသွားရင်း သူ့မေမေနဲ့ ခင်မင်လာကြသည်။ ပြီးတော့ မမိုးမိုးတို့ လင်မယား။ နောက် ကိုမင်းကျော်၊ ကိုအောင်မြတ်ဇော် အပါအဝင်ပေါ့။ သူတို့အားလုံးဟာ သူမကို ညီမရင်းတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံကြသည်။ မမိုးက သူမကို မေကျော်အစား ဝင်ရောက်လာတဲ့ ညီမလေးတစ်ယောက်တဲ့။

သူမရဲ့ ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင်က တစ်ခါတစ်ရံ စိတ်လိုလက်ရရှိလျှင်

သူရဲ့ ကောင်မလေးအကြောင်းကို ဟိုရောက်သည်ရောက်နဲ့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြောပြတတ်၏။

ဒီလိုနဲ့ ရက်တွေကြာလာရင်း သူမ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒများအား သူနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အကူအညီတောင်း ပူဆာမိ၏။ (Mr. Guitar) လို လက်ဖက်ရည်စနက်ဘားတစ်ခု ဖွင့်ရန်စိတ်ကူးကို သူ့အား အပြင်အဆင်ဒီဒိုင်းပြုလုပ်ပေးရန် ဇွတ်အတင်းပြောရသည်။

သူမ ဘာပြောပြော စိတ်ရှည်သည်းခံတတ်တဲ့ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ပြုံးရွှင်အလိုလိုက်တတ်တဲ့ အကြင်နာအယုအယများစွာဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်က ကဗျာတစ်ပုဒ်လို ဖြစ်တည်ခွင့်ရှိပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူမရင်ထဲက သံယောဇဉ် ပိုနေမိတာကိုလည်း မညာချင်း ဒါပေမယ့် သူမက မိန်းကလေးမလဲ။

သိပ်လှပပြီး သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အနောက်တိုင်းကောင်းသွင်ကားထဲက ဆိုင်လေးပုံစံကို သူ ဖန်တီးပေးသည်။ ဆိုင်နာမည်ကို နှစ်ဦးသား၊ ခေါင်းချင်းဆိုင်ရွေးချယ်ပြီး 'Messenger' လို့ ပေးခဲ့ကြသည်။ အဲဒီ မြန်မာလို 'သတင်းပေးပို့သူ' လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတဲ့ ဆိုင်လေးဟာ သူနဲ့ကျွန်မအတွက် အိပ်မက်တွေနဲ့ ယှဉ်တွဲခွင့်ရတဲ့ ဘဝတစ်ခုလိုပေါ့။ ပြီးတော့ အဲဒီဆိုင်အတွက် မန်နေဂျာအဖြစ် အစစအရာရာ ဦးဆောင်နိုင်တဲ့သူကို လိုက်ရှာမိရင်း ကိုမျိုးကို ကျွန်မ ဇွတ်အတင်း အကူအညီတောင်းမိသည်။

သူ့အပေါ် ပိုလွန်းမိတဲ့ အကြင်နာ၊ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်မိတဲ့ အတွယ်အတာဟာ ကြားလူတွေကတောင် ချစ်သူတွေ လားလို့ ထင်ချင်စရာပါ။ (ထင်လည်း ထင်ခဲ့ကြပါတယ်။)

ပြီးတော့ မမိုးမိုးနဲ့ ညီမအရင်းလို တတွဲတွဲခင်မင်လာတော့ သူ့ အကြောင်းတွေ တစ်စတစ်စ သိရှိလာလေလေ ပိုကရုဏာသက်မိ လေပဲ။

နောက်ပြီး ဘာ့ကြောင့်မှန်းမသိ မေကျော်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေး ကို မြင်ဖူးချင်မိပြန်၏။

'Messenger' ဒုတိယဆိုင်ခွဲသစ်ကို ဖြင်ဆင်နေချိန်မှာ မမိုးမိုး နဲ့အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ရင်း သူမ မြင်ချင်တဲ့ မေကျော်ဆိုတဲ့ မိန်း ကလေးကို မြင်ခွင့်ရဖို့ ဆန္ဒပြည့်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့ ဈေးကအပြန် သူမ မမိုးကိုပြန်ပို့ပြီး မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ လမ်းက ဆိုင်ကို လမ်းကြိုဝင်ခဲ့မိသည်။

နယ်ပို့ဖို့ စာရင်းရေးမှတ် ပါကင်စက္ကူဘူးတွေကို စိစစ်နေတဲ့ ဆွေဆွေက သူမဝင်လာတာမြင်တော့ ...

“မမမိ၊ ခုနက အစ်မသူငယ်ချင်းလား မသိဘူး၊ လာမေးတယ်”

သူမ ဆွေဆွေ စကားကို အမှတ်တမဲ့ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ဆွေဆွေ၊ ဘာမှာသွားသေးလဲ”

ဆွေဆွေက ကောင်တာမှာ ဂဏန်းပေါင်းစက်နဲ့ စာရင်းပေါင်း တွက်ချက်နေရင်းက ရပ်၍ သူမကို မော့ကြည့်သည်။

“မေကျော်နဲ့ ပြောလိုက်ပါတဲ့၊ ဓဏနေရင် ပြန်ဝင်လာခဲ့မယ်တဲ့”

“ဘယ်သူ ... မေကျော်”

သူမ အံ့သြမှုနဲ့ ဆွေဆွေ ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ မေကျော်

သူမဆီ ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ သူမကို တွေ့ချင်ရတာလဲ။
မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး ခေါင်းထဲမှာ လက်ခံထည့်ခဲ့ရင်း ...။

သူမ ဆိုင်ခန်းနောက်က ရုံးခန်းသဘော အခန်းလေးထဲဝင်ရင်း
ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ကာ မေးခွန်းတွေကို တတ်နိုင်သမျှ အဖြေရှာ
ကြည့်သေးသည်။

ဒီအဖြေကို သူမ ကြာရှည်စောင့်လိုက်ရ။ အခန်းတံခါး တွန်း
ဖွင့်သံနှင့်အတူ လှပ ဆွဲဆောင်အားကောင်းတဲ့ သူမတို့နဲ့ မတိမ်း
မယိမ်း မိန်းကလေးတစ်ယောက် တံခါးဝမှာ ရပ်နေတာ တွေ့မိသည်။
ပြီးတော့ သူမကို ရည်ရွယ်ကာ ...

“ဒီက ဖြူမီကိုဆိုတာ ထင်တယ်”

သူမကို မေးရင်း ဖော်ရွေနှစ်လိုဖွယ် ပြုံးပြတဲ့ မိန်းကလေးကို
ဝေဝေဝါ ငေးမိပြန်သည်။ ထိုမိန်းကလေးက ...

“ကျွန်မ မေကျော်ပါ ဖြူမီကို”

အဲဒီအခါကျမှ သူမ ရုတ်တရက် သတိဝင်လာကာ ...

“ဟာ... ဆောရီး မေကျော်၊ ကျွန်မ ဘယ်သူမှန်းမသိလို့ ကြည့်
နေမိတာ”

“ရပါတယ် ဖြူမီကို”

သူမတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထားမှာ ထိုင်မိရင်း
သူမကပဲ စတင်၍ ...

“မေကျော် တစ်ခုခုသောက်ပါလား။ အပူဖြစ်ဖြစ်၊ အအေးဖြစ်
ဖြစ်ပေါ့”

သူမရဲ့ စဉ်းစားပြုမှုကို မေကျော်က ...

“မိကို အချိန်ရနိုင်မယ်ဆိုရင် တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို လိုက်ခဲ့လေနိုင်မလား”

သူမ ဓကစဉ်းစားမိရင်း သူမရဲ့အဖြေကို စောင့်နေတဲ့ မေကျော်
ကြောင့် ...

“ရပါတယ်၊ အနီးအနားက တစ်ဆိုင်ဆိုင်ကို သွားတာပေါ့
မေကျော်”

သူမ ဆွေဆွေ့ကို မှာသင့်တာမှာရင်း သူမနဲ့အတူ အနီးအနား
က ကော်ဖီတားလေးတစ်ခုဆီ သွားခဲ့ကြသည်။

တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းတဲ့ ဆိုင်လေးရဲ့ အစွန်ဆုံးစားပွဲမှာ သူမတို့
မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ရင်း အစားအသောက်ကို မေကျော်က ဦးဆောင်
မှာသည်။ သူမက ဘာမှဝင်မပြော။

သူတို့မှာထားတဲ့ ကော်ဖီနဲ့မုန့်ကို စားပွဲထိုးလေးက လာချပေး
အပြီးမှာ မေကျော်က စားပွဲပေါ် ကို တံတောင်ဆစ်ထောက်ကာ သူမကို
ကြည့်ပြီး သူမ မထင်မှတ်တဲ့စကားကို စပြောသည်။

“ကျွန်မ မိကိုနဲ့ကိုကြီးရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်တယ် မိကို”

“ရှင် ...”

လုံးဝမထင်မှတ်ထားတဲ့ စကားကြောင့် သူမ ကြိုတင်ပြင်ဆင်

ချိန် မရလိုက်။ ပြီးတော့ သူမ ဆိုလိုရင်းကို နားမလည်ပြန်။ ဒါကို ရိပ်မိပုံရတဲ့ မေကျော်က ...

“ကျွန်မ စကားပြောလောသွားတယ် မိကို၊ ဆောရီး”

သူမ မသိမသာ သက်ပြင်းချမိသည်။ မေကျော်က စားပွဲပေါ်က ကော်ဖီခွက်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်နေရင်းကနေ ...

“စိတ်မရှိပါနဲ့ မိကို၊ ကျွန်မ မိကိုနဲ့ ကိုကြီးအခြေအနေသိမှ ကျန် တဲ့အပိုင်းကို ကျွန်မ ဆက်ပြောလို့ရမှာမို့လို့ပါ”

ဒီမေးခွန်းကို သူမ အမှန်တကယ် မခြေချင်ခဲ့ပါ။ ဒါပေမယ့် သူမ မေကျော်ကို ပြောပြရတော့မှာပဲလေ။

“ကျွန်မနဲ့ ကိုစစ်က သာမန်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ မေကျော်၊ ဒီထက်မပိုကြပါဘူး”

“တကယ်ပြောနေတလား မိကို”

သူမ အသာအယာခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ကျွန်မ ဘာလို့လိမ်ရမှာလဲ မေကျော်”

မေကျော်က သူမမျက်လုံးတွေကို အတန်ကြာအောင် စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သူမမျက်လုံးတွေထဲမှာ နောင်တရဲ့အရိပ် တွေ ခပ်ရှရှဖြတ်ပြေးနေတာ သူမ သတိပြုမိသည်။

“ကျွန်မ အရမ်းမှားသွားတယ် မိကို”

“ဘာကိုလဲ မေကျော်”

မေကျော်က တစ်နေရာကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ...

“အစက ကိုကြီးလို့ တစ်ခွန်းထဲသာ ခေါ်လိုက်၊ ကျွန်မကို ဘယ် လောက်စိတ်ဆိုးစိတ်ဆိုး သူ့ကိုအနိုင်ယူတဲ့ လက်နက်တစ်ခုအဖြစ် ကျွန်မ အသုံးချခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီစကားတစ်ခွန်းက ဘယ်လို အစွမ်းအစမှ မရှိတော့ဘူး မိကို၊ ကျွန်မပေးလိုက်တဲ့ ဆိုးဝါးနာကျင်မှု တွေက သူ့ရင်ကို ဥပေက္ခာတရားတွေဝင်လာအောင် သင်ပေးလိုက် သလို ဖြစ်သွားပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မ အရမ်းမှားသွားတယ် မိကို ‘နောင်တ’ ဆိုတဲ့စကားတိုင်းမှာ ဘယ်လောက်ပြင်းထန်တဲ့ ဒဏ်ရာတွေပါနေလဲ ဆိုတာ ကျွန်မကိုယ်တိုင် သိနေရပြီ”

သူမ ကိုစစ်အတွက် သွေးအေးစွာ ပြုံးမိခဲ့သည် ထင်သည်။

“ကိုစစ်ဆိုတာ သူ့ရင်ထဲက မေကျော်အပေါ် တန်ဖိုးထားခဲ့တာ၊ အင်အားကြီးတဲ့အချစ်တွေကို စကားပြောကောင်းရုံသက်သက် ထုတ် ပြမှာမဟုတ်ဘူး မေကျော်၊ အဲဒီအတွက် သူညီတယ်လို့ ကျွန်မကို ပြော ဖူးတယ်၊ ကျွန်မ သူညီတယ်လို့ မထင်ဘူး”

ကိုစစ်အတွက် သူမနှုတ်ခမ်းက အင်အားတွေ ပါနေသလို။

“ပိုက်ဆံနဲ့ချစ်ခြင်းရဲ့ တိုက်ပွဲကြားမှာ ကိုစစ် စတေးခံလိုက်ရ တယ်လို့ ကျွန်မ ထင်နေတယ်”

သူမရဲ့စကားကြောင့် မေကျော် မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ပြီးတော့ ကျွန်မကို အရမ်းနာကြည်း မုန်းတီးသွားပေအောင် မိကို”

သူမ ခေါင်းခါမိသည်။ မေကျော်က သူမကို အံ့သြသလို ကြည့်သည်။

“ချစ်တယ်ဆိုတာ တယ်အချိန်အခါဖြစ်ဖြစ် လျော့သွားတာ၊
ပြောင်းလဲသွားတာ မေကျော် ကြုံဖူးလို့လား။ ကြုံဖူးရင် အဲဒါ အချစ်
မှမဟုတ်ဘဲ မေကျော်၊ လူတစ်ယောက်က တစ်ယောက်အပေါ် ချစ်
တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်ဆိုတဲ့ ဘဝကိုစွန့်လွှတ်ပြီး ချစ်တတ်ကြ
တာပါ”

သူမရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲ တစ်ခုခုရှာဖွေသလို စိုက်ကြည့်နေတဲ့
မေကျော်က ...

“မိကိုရော ချစ်ခဲ့ဖူးသလား”

သူမ မေကျော်နဲ့ မျက်ဝန်းချင်း တန်ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်နေမိရာ
မှ ခေါင်းလှဲရင်း ...

“ဒီမေးခွန်းကို ကျွန်မ မဖြေပါရစေနဲ့ မေကျော်”

သူမတို့ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

“ကျွန်မ ကိုကြီးနဲ့တွေ့ချင်တယ်၊ ပြီးတော့ မမနဲ့လဲ တွေ့ချင်
သေးတယ် မိကို၊ ကျွန်မကို ကူညီပေးနိုင်မလားဟင်”

သူမ ခေါင်းညိတ်မိပြန်သည်။

တိုက်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ဖွင့်ချင်းမှာ မမိုးက သူ့ကို ပြုံးပြီး ...

“မိကို တစ်ယောက်တည်းလား၊ ဟိုကောင် ...”

တစ်ဝိုင်းတစ်စ ပြတ်တောက်သွားတဲ့ စကားတစ်စွန်းဟာ သူမရဲ့
နောက်ကျောက ပုံရိပ်ကြောင့် ထင်ပါသည်။ အနည်းငယ် ပြူးကျယ်
သွားသောမျက်ဝန်းနောက်မှာ မမိုးရဲ့ ပွင့်ဟသွားသော ပါးစပ်၊ ပြီးတော့
သူမနောက်က မေကျော်ရဲ့ တုန်ရီသော အသံ။

“မမ”

မေကျော်ရဲ့ ပြိုဆင်းလာသော မျက်ရည်တွေ ...။ မမိုးကတော့
တင်းမာခက်ထန်သော မျက်နှာနှင့် ...

“နင် ဘာလာလုပ်တာလဲ မေကျော်၊ နင်နဲ့ငါတို့ တာဆိုင်တော့
လို့လဲ”

အေးစက်ပြတ်တောက်တဲ့ မမိုးရဲ့စကားကြောင့် မေကျော်က
မမိုးရဲ့ခြေအစုံမှာ ဒူးထောက်ပြိုလဲရင်း ...

“မမ ငါ့မှာပါပြီဟာ၊ ငါ့ကို တစ်ယောက်တည်း ပစ်ထားပါနဲ့ နော်”

လက်သီးနှစ်ဖက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ထားရင်း နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး တဲ့ မမိုးကို သူမ ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အစကတည်းကလဲ နင့်ကို ဘယ်သူမှ နှင်မလွှတ်ကြပါဘူး၊ နင့်ဘာသာ ငါတို့ဆီက ထွက်သွားတာပါ။ ဒါတွေအားလုံးဟာ နင့်ကိုယ်တိုင် စီမံတာချည်းပါ။ ဟုတ်လား မေကျော်”

မမိုးဟာ ဝရန်တာအပြင်ဘက်က တစ်စွန်းတစ်စ ကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်ရင်း ဆို့ဆို့နင့်နင့် ပြောနေသည်။

“ဖြစ်ပြီးတာတွေလဲ ဖြစ်ပြီးခဲ့ပြီပဲ မမိုးရယ်၊ အခုသူတစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေမှတော့ မမိုးညီမလေးကို မမိုးတို့ ဖေးမပေးရမှာပေါ့”

သူမရဲ့ ဖြတ်ဝင်လာတဲ့ ဖျန်ဖြေစကားကြောင့် မမိုးက သူမဘက် ငဲ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သူမကို ဦးတည်ပြီး ...

“သူက သူ့အတွက်ပဲ သိပ်ကြည့်တတ်တဲ့မိန်းကလေး မိကို၊ ကျန်တဲ့လူတွေအတွက် ငဲ့ကြည့်ဖို့ သူမစဉ်းစားတတ်ဘူး။ အဲဒီအတွေးအခေါ်တွေ ဘယ်သူက သူခေါင်းထဲ ထည့်ပေးလိုက်တာလဲ၊ စဉ်းစားလို့ မရဘူး မိကို”

“ဒါတွေအားလုံး ပြီးခဲ့ပြီပဲ မမိုးရဲ့၊ မေကျော်လဲ သူ့မှားတယ်ဆိုတာကို သိနေပါပြီ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး သူ့အတွက်ကောင်းဖို့ မမိုးတို့ ထိန်း

သိမ်းပေးရမှာပေါ့”

သူမက ပြောရင်း မေကျော်ကို တွဲထူကာ ဆက်တိုက်ရုံရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ မေကျော်က မျက်ရည်စကို လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ အသာတို့ရင်း သူမကို ကျေးဇူးတင်ဟန် အသာအယာ ပြုံးပြသည်။ မမိုးက သူမတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ...

“နင့်ကောင်နဲ့ကိစ္စရော၊ ဘယ်လိုရှင်းခဲ့လဲ”

မမိုးရဲ့ မပြေနိုင်သေးတဲ့ ဒေါသသံကြောင့် မေကျော်က ခေါင်းငုံ့ရင်း အသံတိုးတိုးနဲ့ ...

“မေကျော်တို့ လက်မထပ်ဖြစ်ကြပါဘူး မမ၊ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ဘက်ကိုလဲ မဖြတ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ...”

တစ်ပိုင်းတစ်စစကားကြောင့် မမိုးက မျက်မှောင်ကြုတ်သည်။

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

မေကျော်က သက်ပြင်းချရင်း ...

“တကယ်တမ်း မေကျော်ကို ကြည့်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အကြည့်တွေအောက်မှာ မေကျော် မနေရဲတော့ပြန်ဘူး မမ”

မမိုးနှုတ်ခမ်းကို ခပ်တွန့်တွန့်ကွေးသည်။

“နင်က ဟန်ဆောင်တတ်မှုနဲ့ ငွေကြေးတွေရဲ့ အရသာကိုမှ မက်မောခဲ့တာကိုး၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် နင် ... မေတ္တာစူးတတ်မေကျော်”

မေကျော်က သူ့အစ်မကို မော့ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ စို့တက်လာသည်။

“ဟိုတစ်ယောက်ကတော့ နင်ပေးလိုက်တဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေနဲ့ ရူးမကတ်ပဲ မေကျော်၊ နင့်အပေါ် အဲသလောက်ကောင်းတဲ့သူကို နင် မငဲ့ညှာဘူး၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမအပေါ်လဲ နင် မငဲ့ညှာဘူး၊ ကိုကိုကဆို နင့်ကို စိတ်နာတာတစ်ပိုင်း၊ နင့်အကြောင်းကို အမြဲမပြတ် စုံစမ်းရတယ်၊ စိုးရိမ်ရတာနဲ့ ဒါတွေကို နင်သိရဲ့လား မေကျော်”

မေကျော် ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေတော့ မမိုးက ပြောလိုအားရတော့ စိတ်လျော့လိုက်ပုံရသည်။

“ကဲပါလေ၊ ပြီးခဲ့တာတွေ ထားလိုက်တော့၊ ကိုကို့ဆီသွားရအောင်”

“မိကို ... ညီမလေးကိုလဲ မမ သိပ်ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

သူမ မမိုးရဲ့စကားကြောင့် ခေါင်းညိတ်ပြုံးပြကာ ခုမှ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါသည်။

“ဘယ်လို၊ ကျွန်တော့်ကို တွေ့ချင်တယ်၊ ဟုတ်လား မိကို”

ကားကို မှန်မှန်ထိန်းမောင်းလာရင်း မိကိုက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဆိုင်ကနေ ထွက်လာတုန်းက ‘ကိစ္စရှိလို့၊ ဓဇာလာခဲ့ပါ’ လို့သာ မိကိုပြောခဲ့သည်။ လမ်းတစ်ဝက်ရောက်မှ အကြောင်းစုံသိရတော့ သူအံ့သြရသည်။

မေကျော်တွေ့ချင်တာကို လိုက်ပို့ပေးတဲ့ သတ္တိကောင်းကောင်းနဲ့ ကောင်မလေးကို သူ ဘေးတစောင်း ငဲ့ကြည့်မိသည်။ သူမက ကားကို မှန်မှန်မောင်းလာရင်း ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ သိပ်ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေးပဲ။

သူမ ဘယ်လောက် ဟန်ဆောင်ကောင်းနေနေ သူမရင်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သူ သိနေခဲ့တော့ သူမအတွက် ရင်ခုင့်ချင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စတေးခံပြီး ဝေသာန္တရာလုပ်ချင်တဲ့ ဒီမိန်း

ကလေးအတွက် သနားလည်းသနား၊ ဒေါသလည်း ဖြစ်မိသည်။

သူမ ရင်ခုန်သံတွေကို သူ စက္ကန့်နဲ့အမျှ မြင်နေသိနေရသည်။
ဘာကြောင့် လိမ်ချင်ရတာလဲ မိကို့။

“တွေ့လိုက်ပါ ကိုစစ်ရယ်၊ သူ ကိုစစ်ကို တောင်းပန်ချင်တာက
ဝေဒနာတစ်ခုလို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေတာ”

သူမစကားကြောင့် သူ ရင်နင့်နင့်ပြုံးမိရင်း ...

“သူများဝေဒနာကိုကြည့်ပြီး ကိုယ့်ဒဏ်ရာကိုယ်မေ့နေရင် အခက်
တွေ့မယ် မိကို”

သူ့ရဲ့စကား မိကို့မျက်နှာကို အပြောင်းအလဲမဖြစ်စေခဲ့။ ဘေး
တစ်စောင်းမြင်နေရတဲ့ သူမကို သူ စိမ်ပြေနပြေ ကြည့်နေမိသည်။

“အမှန်ကော့ ဒီအချိန်မှာ ကိုစစ် သူ့အနားမှာ ဖေးမသင့်တယ်”

သူမ ခေါင်းညိတ်တာမြင်တော့ သူ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

သူ့ဘဝအမှောင်ကာလတွေကို ကူညီဖြေရှင်းပေးတဲ့ ဒီမိန်း
ကလေးရဲ့ စေတနာတွေဟာ သူ့အပေါ် သာမန်ရိုးရိုးသံယောဇဉ်လို့
သူ မထင်ခဲ့။

“မင်း ကားခဏရပ်ပေးပါ မိကို”

သူ့ခပ်ဆတ်ဆတ်စကားကြောင့် သူမက သူ့ဘက် မျက်လုံး
အဝိုင်းသားနဲ့ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လူရှင်းတဲ့ လမ်းဘေးပလက်ဖောင်း
ဘေးမှာ ကားကို ကပ်ရပ်သည်။

“ငါ မင်းကို စကားတစ်ခွန်း လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တယ်
မိကို”

သူ့ရဲ့ ညင်သာနူးညံ့တဲ့ လေဖြည်လိုစကားကြောင့် သူမက သူ့ကို
ကြည့်ပြီး အတန်ကြာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နောက် သူ့ကို အတိတ်မှ
နေသူတစ်ယောက်လို ငေးမောကြည့်နေ၏။

သူ သူမပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း

“မင်းကို ငါ”

“မပြောနဲ့”

အလန့်တကြား ကျူးအော်ရင်း အတိတ်မှ လန့်နိုးသူလို သတိ
ဝင်လာကာ သူ့ကို တားဆီး၏။ သူ့လက်အစုံကြားမှ ရုန်းထွက်သည်။
ပြီးတော့ သူမပါးပြင်ပေါ်မှာ မထင်မှတ်ဘဲ မျက်ရည်စတွေ ...။

သူ ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ရင်း ...

“မင်းဘာဖြစ်လို့ တားဆီးနေတာလဲ မိကို၊ မင်းရင်ထဲမှာ ဘာ
တွေရှိနေလဲဆိုတာ ငါသိနေတာပဲ၊ ပြောမယ်ကွာ ပြောရမယ်၊ မင်းကို
ငါသိပ်ချစ်တယ်၊ ကဲ ...”

သူ ဒေါသနဲ့အတူ ပြောရင်း ခေါင်းမာလွန်းတဲ့ မိန်းကလေးကို
သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။ သူမကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း
အချစ်ဆိုတာကို ငြိမ်သက်စွာ ခံစားနေတုန်း သူ့ရင်ဘတ်တွေ ခူနွေး
စိုစွတ်လာသည်။ ထို့နောက် ရှိုက်သံတစ်ခုကြောင့် ...

“ဟင် ... မင်းငိုနေတယ်”

သူ သူမကို ကမန်းကတန်း ဖက်တွယ်ထားရာမှ လွတ်လိုက်တော့ သူမက ကားနောက်မှီပေါ် လျောချထိုင်ရင်း မျက်ဝန်းကိုမှိတ်သည်။ နောက် ပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေက အရှိန်ဖြင့် စီးကောင်းတုန်း။ ပြီးတော့ ...

“ကိုစစ်က ကျွန်မကို ရင်ထဲက တကယ်ကို မြတ်နိုးမှု၊ လိုအပ်ချက်အတွက် ဒါမှမဟုတ် မေကျော်အတွက် အစားထိုးချင်တာလား”

“ဟာ ...”

သူ မျက်ဝန်းကိုမှိတ်၊ နှုတ်ခမ်းကိုက် ခေါင်းယမ်းကာ သူရင်ကို ထိရောက်အောင် ပစ်နိုင်တဲ့စကားကို မကြားချင်ခဲ့။

“မိကို ဟန်ဆောင်နေတာ ကိုယ်သိတယ်၊ မင်း ကိုယ့်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတာလဲ ကိုယ်သိတယ်၊ ကိုယ်လဲ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးခဲ့တာ၊ ကိုယ် ဘာနဲ့သက်သေပြရမလဲ၊ ကိုယ် မင်းအပေါ်စိတ်ပျက်သွားအောင် ဒီစကားနဲ့တော့ အသုံးမချပါနဲ့ မိကိုရယ်”

သူမက တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ မျက်ရည်တွေကို သုတ်သည်။

“တကယ်လို့ မိကိုအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် မေကျော်ကို ကိုစစ် ပြန်လက်တွဲပေးပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မိကို၊ မင်းလုပ်ချင်တိုင်း၊ အမိန့်ပေးတိုင်း လုပ်ရအောင် ငါက အသက်မဲ့နေတဲ့ အရပ်မဟုတ်ဘူး၊ ရင်ထဲက အချစ်

နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို မင်းပြောသလို လွှဲပြောင်းလို့ရမလား”

သူ့ရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ငြင်းပယ်တဲ့စကားကြောင့် သူမက သူ့မျက်ဝန်းနဲ့ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကြည့်သည်။ ငိုပြီးစ အလှတရားတစ်ခုက သူမ၏မျက်ဝန်းမှာ စိုလက်လက် ...။

“မိကို ဒုတိယဆိုတဲ့ အစားထိုးအသုံးချမရတဲ့အဖြစ်ကို မလိုချင်ဘူး ကိုစစ်၊ ပြီးတော့ ကိုစစ်အပေါ် မိကို အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သံယောဇဉ်ရှိတာပါ”

“အဲဒါ မင်းလိမ်တာ၊ ငါ ...မယ့်ဘူး”

သူက မထိန်းချုပ်နိုင်စွာ သူမပခုံးကို ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခတ်ကာ မေးတော့ ...

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုစစ်၊ မိကို့မှာ စေ့စပ်ထားတဲ့သူ ရှိတယ်”

သူမက သူ့ကိုမကြည့်ဘဲ ကားရှေ့မှန်မှတစ်ဆင့် အပြင်သို့ကြည့်ကာ လေးလေးနက်နက် ပြောသည်။

အတိုင်းအဆမရှိတဲ့ ရင်ထဲကို အလှအယက်ဝင်လာတဲ့ ဆုံးရှုံးမှုတွေ မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုပြောလိုက်တာလဲ မိကိုရယ် ...။

သူမကို သူ ငေးကြည့်မိသည်။ သူ အေးအေးစက်စက် လေသံနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောမိသည်။ နောက်တော့ မျက်ဝန်းကိုမှိတ် စိတ်ကိုလျှော့ချရင်း ...

“တကယ် မင်း ငါ့ကို မေကျော်နဲ့ တွေ့စေချင်တာလား”

အတန်ကြာတဲ့အထိ သူမက ပြန်မဖြေ။ ဒါပေမယ့် တွေ့စေချင်တဲ့ ငြိမ်သက်မှုမျိုးကြောင့် သူ စိတ်က ဆုံးဖြတ်လိုက်မိပါသည်။

ကံစီမံရာပေါ့ မိကိုရယ်။ မဟုတ်သေးဘူး။

“မင်း အလိုကျ ဇာတ်ကွက်မှာ ငါ နယ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်ပါ။ မင်း ဖြစ်ချင်စေချင်သလို ငါ နေမယ်၊ ကောင်းပြီလေ၊ မင်းစိတ်ချမ်းသာသလို နေမယ် မိကို”

ဒီတစ်ခါ သူမက သူ့ကို လှည့်ကြည့်သည်။ သူမမျက်ဝန်းထဲမှာ သူ မသိနားမလည်တဲ့ အရိပ်တွေက တဖျတ်ဖျတ်။ အတန်ကြာတော့ ကားကိုစက်နှိုးကာ မေကျော်နဲ့ ချိန်းဆိုရာသို့ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ကားကို မေကျော်ရပ်နေရာ ကန်ရေပြင်အစပ်သို့ မရောက်ခင် မေကျော်ရဲ့ နက်ပြာရောင်ကားလေးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်လိုက်သည်။

မေကျော်က သူမကို ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ ပြုံးပြပြီး သူမ ကြားလောက်အောင် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မိကို”

မိကိုက ခုနက ဘာမှမဖြစ်သလို ပြုံးရွှင်ရယ်မောခြင်းမျက်နှာသစ်တစ်ခုကို ဖန်တီးပြီး မေကျော်ကို အပြုံးနဲ့ ရတယ်လို့ ရယ်ရယ်မောမော ပြန်ပြောပါသည်။

သူ ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းတော့ ...

“မိကို အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ မစောင့်တော့ဘူး ကိုစစ်”

သူ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရပ်နေတဲ့ မေကျော် မကြားအောင် ကားတံခါးပေါင်ကို လက်ထောက်ငုံကြည့်ကာ သူမကို ...

“မင်းသဘောအတိုင်းပဲလေ၊ မင်းစိတ်တိုင်းကျ ငါ နေပေးပြီးပြီပဲ၊ မင်းက ငါ့ရဲ့ ဇာတ်ဆရာပါ”

သူ့စကားကြောင့် သူမ ခေါင်းငုံ့သွားရင်း ကားစက်ကို နှိုးသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်ချက် မျက်ဝန်းပင့်ကြည့်ကာ သွားတော့မယ်လို့ ခပ်ပြုံးပြုံး နှုတ်ဆက်၏။

သူ ကားတံခါးပေါင်မှ ခပ်ခွာခွာနောက်ဆုတ်ရပ်ကာ သူမကားလေး အဝေးထွက်သွားသည့်အထိ ငေးကြည့်မိသည်။ သူမကားလေးကို မမြင်ရတော့မှ မေကျော်ရှိရာသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မေကျော်က ခုံတန်းတစ်ခုမှာ ထိုင်နေတော့ သူ မေကျော်ရဲ့ အစွန်းတစ်ဖက်ရပ်မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ရေပြင်ကို ငေးမောကြည့်နေမိ၏။

အချိန်ကြာသည်အထိ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမဆိုမိကြ။ နောက် သူမဆီက ခပ်တိုးတိုး တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းလေသံ ...

“ကိုကြီး၊ ဖြစ်ပြီးသမျှအတွက် မေကျော်ကို နှင့်လွှတ်ပါလို့ မေကျော် တောင်းပန်ပါတယ်”

သူမဆီက စကားကြောင့် သူမကို သူ ကြည့်မိတော့ သူ့ရဲ့တစ်ချိန်က လမင်းလေးက စိုးရိမ်မှုတွေ၊ မျက်ရည်တွေ ရောနှောသွားတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့ ငေးမောကြည့်နေပါသည်။ အဲဒီအသံ၊ အဲဒီစကားတွေဟာ

သူ့ကို တစ်ချိန်က စိုးမိုးထိန်းချုပ်ဖူးသည်။ အခု သူစိက်က ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ မေကျော်ကို ငေးကြည့်နေရင်း မျက်နှာလေးတစ်ခုက ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာတော့ မျက်ဝန်းမှိတ်၊ သက်ပြင်းချမိပါသည်။ ခက်လိုက်တာကွာ ...။

“တောင်းပန်တယ်ဆိုတာ ထပ်စော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ မေကျော်၊ မင်း လုပ်လိုက်တဲ့ အမှားကြီးတစ်ခုအတွက် ပါးစပ်က တောင်းပန်လိုက်ရုံနဲ့ ကျေနပ်သင့်သလား”

တည်ငြိမ်လေးနက်စွာ ပြောမိတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ်တောင် ပြန်အံ့သြမိသည်။ ကိုယ့်နှုတ်ခမ်းကိုလည်း အံ့သြမိရသည်။

သူ မတ်တပ်ရပ်ကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း ကန်ရေပြင်အစပ်သို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ အေးမြတဲ့ လေထုရဲ့ ခပ်သော့သော့အတိုးမှာ သူ စိတ်တွေ လတ်ဆတ်လာသည်။

“ငါ့ဘဝသက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ ပုံစံခြားနားတဲ့ အချစ်တွေကို ငါ တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ၊ တစ်ခုက ပြင်ပအရောင်တွေ စွန်းထင်းနေတဲ့၊ အတ္တတွေ ရောနှောနေတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ အဲဒါက မင်းဆီမှာ တွေ့ခဲ့တာ မေကျော်၊ အချစ်ဆိုတာကို ငွေကြေးနဲ့ယှဉ်ပြီး မင်း ရွေးချယ်သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲဒီပွဲမှာ ငါ ရင်ကွဲပက်လက် အထိနာဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်၊ အဲဒါတော့ မင်းသိမှာပါ”

သူ သူမဘက်ကို လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမက ခေါင်းငုံ့တဲ့ အနေ

အထားအတိုင်းပဲ ...။

“နောက် ပုံစံတစ်ခုက”

သူမက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းထောင့်မှာ သိရှိနေတဲ့ မျက်ရည်တွေ ...။

“ကိုယ်ချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်အတွက်သာ စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကိုယ် ကိုကိုယ် အနစ်နာခံခြင်းဆိုတဲ့ နှိပ်စက်မှု နေရစ်ပေးတဲ့ ဖြူစင်အေးမြတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ”

မျက်ဝန်းကိုမှိတ်ရင်း ခေါင်းမော့ပြောမိတော့ နောက်ဆုံးစကား အဆုံးမှာ သူ့ရင်ထဲကို ငြိမ်းချမ်းတဲ့လေပြည့်တွေ လာခိုနားသလို ပုံရိပ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု မြင်ယောင်လာသည်။

အရက်ဆိုင်ထဲကို လှမ်းဝင်လာတဲ့ သူမရဲ့ ခြေလှမ်း ...။

(ကိုစစ်ရဲ့ ရင်ထဲက ဒဏ်ရာတွေ ပျောက်မယ့်နေ့ကို အရင်ဆုံး မြင်တွေ့ခွင့်ရချင်သူဟာ ကျွန်မ အဦးဆုံးဖြစ်မှာပါ)

ကန္တာရရဲ့ ကျောက်စက်ရေလေးတစ်စက် ...။

မျက်ဝန်းဖွင့်တော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ သူ့ကိုကြည့်နေတဲ့ သူ့ရဲ့ တစ်ချိန်က အရိပ်ကလေး ...။

မေကျော်နဲ့ အတူတူရှိနေပေမယ့် အဝေးဆုံးက ပုံရိပ်ကို သူ လှမ်းနေရပြီ။

အခက်အခဲတွေများစွာ ကွေ့ဝိုက်ရှောင်ဖယ်ရတဲ့ ငယ်ငယ်က

ကစားဖူးတဲ့ 'မြေနဲ့လှေကား' ကားချပ်လေးလို အချစ်ဆိုတာ တကယ့်
လှည့်ကွက်ဝင်ပါ။

ဆက်ပြီး စကားဆိုရန်မရှိတော့။ လျှောက်လဲချက်အသစ်တွေ၊
ဆက်သွယ်မှုအသစ်တွေ သူတို့ကြားမှာ မရှိတော့။

“မေကျော်”

သူမက ဖြည်းဖြည်းစွာ မော့လာတော့ သူက ...

“မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ မောင်နှမသံယောဇဉ်ပဲ ထားလိုက်ကြ ရင်
ကောင်းမယ်”

သူ စိတ်လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ယောက်ယက်ခတ်သွားသည်။

“ဘယ်လို၊ ပြောပြစမ်းပါဦး မျိုးကို”

သူ့ရဲ့ အသံခပ်ကျယ်ကျယ်ကြောင့် ဆိုင်ထဲက အနီးဆုံးဘေး
ဝိုင်းက အုပ်စုတောင် လှည့်ကြည့်သည်။

“မင်းနဲ့တွေ့ပြီးအပြန် မေကျော် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်လို့”

“ဟာ ...”

မျက်လုံးတွေ ပြာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်တာကို သတိနဲ့
လှမ်းထိန်းရင်း မျက်ဝန်းမှိတ်မိတော့ သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေက
သူ့ကို စတင်နှိပ်စက်ပြီ။

“အခု ဘယ်မှာလဲ မျိုးကို”

“(.....) ဆေးရုံမှာ၊ ဟိုမှာ မိကိုနဲ့မိုးမိုးတို့ ရောက်နေပြီ၊ မင်းလာ
ရင် လွှတ်လိုက်တဲ့”

မျက်နှာနဲ့ကုပ်ပိုးကြားမှာ ရွေးစက်တွေ စိုရွဲသွားအောင် သူရင်ထဲက ပူလောင်မှုတွေက အဆမတန်။ မျိုးကိုက ကောင်တာနောက်ကနေ အတွင်းခန်းကို လှမ်းအော်သည်။

“မောင်အေး၊ မောင်အေး”

သူ ကားသေ့ကို ကောက်ကိုင်ရင်း ...

“မခေါ်နဲ့တော့ မျိုးကို၊ ငါပဲ မောင်းသွားမယ်”

“ဖြစ်ပါ့မလား”

သူက ‘ရတယ်’ လို့ ပြောရင်း ဆိုင်ပြင်ကို ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမနဲ့ပတ်သက်လို့ တည်ငြိမ်ပြီထင်ခဲ့ပေမယ့် အခုလို အရေးကြီးတော့လည်း စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေနဲ့ သနားခြင်းက ရင်ကို ထိုးနှက်ပြန်၏။

ကားကိုမောင်းလာပေမယ့် စိတ်က စောရောက်နေသည်။ သူဘဝ၏ ပထမဆုံး စိတ်မရှည်သောအချိန်သည် မီးပွိုင့်သာဖြစ်မည်ထင်သည်။ အချက်ပြဘုတ်ပြားမှ နံပါတ်တွေကို စိတ်စောစွာ ရေတွက်ရင်း မီးမဝခင် ဘီးကရွေ့နေသည်။ မီးစိမ်းတော့ တာမှလွှတ်လိုက်တဲ့ မြင်းတစ်ကောင်လို ဒုန်းစိုင်းကာ ကားလေးက လျင်လျင် မြန်မြန်။

ဆေးရုံက ကားပါကင်ရှိရာသို့ မောင်းဝင်လာရင်း ကားတွေကို စိစစ်ညွှန်ကြားသူက သူ့ကို လွတ်လွတ်ကင်းကင်းရှိရာသို့ အချက်ပြ၏။

ကားကို စက်သတ်ပြီး ဆေးရုံဝင်းထဲကို အလောတကြီးဝင် လာ

ကာ ကောင်တာမှ စာရေးမလေးကို သူက မေကျော်နာမည်နဲ့ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကိုပြောတော့ ကောင်မလေးက တတိယခန်းရှိ အခန်းနံပါတ်ကို ပြောသည်။

သူ ဓာတ်လှေကားနှင့် တတိယထပ်သို့ တက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဖွင့်ဖွင့်ချင်း အပြေးဟစ်ပိုင်းထွက်လာကာ နံပါတ်တွေကို ကြည့်လာသည်။ စိရွဲနေတဲ့ နားထင်စပ်မှ ရွေးစက်တို့ကို မသုတ်အားပါ။ အခန်းဝရှေ့ရောက်တော့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ရင်း ...

“မေကျော်”

ခုတင်ပေါ်မှာ မျက်လုံးမှိတ်ငြိမ်သက်ရင်း ခေါင်းမှာ ပတ်တီးစနဲ့ သူ့ရဲ့တစ်ချိန်က မေကျော်၊ ခုတင်ဘေးမှာ မိုးမိုး၊ မင်းကျော်နဲ့ သူ့ရဲ့မိကို။

သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မျက်နှာအနေအထားကို ကြည့်၍ မင်းကျော်က သူ့ဆီလျှောက်လာကာ ပြုံးပြပြီး ...

“စိတ်ပူစရာမရှိတော့ဘူး မင်းစစ်၊ ဆေးရုံရောက်ကာစက တော်တော်လေး အခြေအနေဆိုးတယ်”

သူ ခေါင်းညိတ်ရင်း ခုတင်ဘေးမှာရပ်ကာ သတိလစ်နေတဲ့ သူမကို ငေးကြည့်နေမိသည်။

“အခုရော သတိပြန်ရပြီလား”

သူ့စကားကို မိုးမိုးက ...

“နင်မလာသေးခင်ကမှ သတိရတာ၊ အခု ဆေးအရှိန်နဲ့ အိပ်
ပျော်သွားတာ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်။

သူ့ရဲ့ တိတ်တဆိတ်ကြွေကွေမှုကို မိကိုက ငေးမောနေမယ်ဆို
တာ သူသိသည်။ ရင်ထဲမှာဖြစ်နေတဲ့ ဆန္ဒကို သူ ဖုံးကွယ်ဖို့မကြိုး
စားချင်သလို ဖြစ်စေတော့ဆိုပြီး လွှတ်ထားလိုက်သည်။

“ကားကတော့ မေကျော်မောင်းတဲ့ဘက်က တစ်ခြမ်းကြေမှု
သွားတယ်၊ ခြေထောက်အရိုး နည်းနည်းအက်သွားတယ်လို့ ဆရာ
ဝန်က ပြောတယ်”

မိကို သူ့ကိုဦးစာညှပ်ပြောတော့ သူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မိကိုရှိလို့ပေါ့ ငစစ်ရာ၊ ငါလဲ သတင်းကြားတော့ ဘာလုပ်လို့
ဘာကိုင်ရမှန်းမသိဘူး”

မိုးမိုးက ပြောသည်။ မင်းကျော်ကတော့ သူနဲ့ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်
ရင်း ...

“တကယ်တမ်းဖြစ်လာတော့ သွေးချင်းသားချင်းဆိုတဲ့စိတ်နဲ့
စိုးရိမ်ပူပန်မှုက ဝင်လာတာပဲ သူငယ်ချင်း၊ အခုတော့ အသက်
အန္တရာယ်တော့ မစိုးရိမ်ရတော့ပါဘူးကွာ”

သူကတော့ ထိုစကားတွေထက် သူ့ရဲ့ ပြောဆိုမှုကြောင့်လို့
စိတ်ကထင်နေတုန်း။

ပြီးတော့ သူမအပေါ် ဖြစ်ပေါ်လာပြန်တဲ့ သံယောဇဉ်က ‘အချစ်’
ပြန်ဖြစ်ပေါ်လာတာလားလို့ ယောင်ဝါးဝါးဖြစ်နေမိပြန်သည်။

တိုက်ခန်းဝရန်တာက အောက်ခြေကားလမ်းကို ကြည့်တော့
မီးရောင်တွေ ရွေ့လျားနေသည်။ ကားသံကို ပီပီသသ မကြားရပေ
မယ့် တစ်ချက်တစ်ချက် ယုံလွင့်လာသည်။

တိုက်နှစ်ခုကြားက မြင်ရတဲ့လမ်းက တစ်စွန်းတစ်စ။ သံမ
တလင်းပေါ် ခပ်တိုးတိုး နင်းဖြတ်လာတဲ့ခြေသံကြောင့် သူ လှည့်
ကြည့်မိသည်။

“မျိုးကို”

မျိုးကိုက သူ့ကို စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ သူ လှမ်း
ယူရင်း ကိုယ်နှင့်ကွယ်ကာ မီးခြစ်ကို လေမတိုက်အောင်ကွယ်ပြီး မီးတို့
လိုက်သည်။

“မင်း အိပ်မပျော်ဘူးလား မင်းစစ်”

သူ ခေါင်းယမ်းပြီး ...

“အိပ်မပျော်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အိပ်ကိုမအိပ်ရသေးတာ မျိုးကို၊

မိုးမိုးရော အိပ်သွားပြီလား”

မျိုးကိုက ခေါင်းညိတ်ရင်း စီးကရက်ဖွာကာ သူ့ကို ကြည့်သည်။
သူကတော့ အတွေးထဲရောက်သွားလိုက်၊ ပြီးတော့ လက်ရှိကာလကို
ပြန်ရောက်လာလိုက်နှင့် ချာလပတ်လည်နေဆဲ။

“မင်းဘာဖြစ်နေတာလဲ မင်းစစ်”

“ငါ ... ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မျိုးကိုက ‘မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ’ လို့ ညည်းရင်း ...

“မင်းတစ်ခုခုဖြစ်နေတာတော့ သေချာတယ်၊ မေကျော်ကိစ္စ
လား၊ ဒါမှမဟုတ် မိကိုလား”

သူ ခေါင်းမော့ကာ စီးကရက်ငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်ကာ ...

“နှစ်ယောက်စလုံးပဲ ဆိုပါတော့”

“နှစ်ယောက်စလုံး၊ ဘယ်လို ... ငါနားမရှင်းဘူး”

“မင်း နားမရှင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုယ်ငါတောင် နားမလည်

နိုင်ဘူး မျိုးကို”

သူ့ရဲ့ ရှုပ်ထွေးတဲ့စကားကို မျိုးကိုက ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်
၏။ သူ ဆက်ပြောမိပြန်သည်။

“မေကျော် ဆေးရုံတက်ရတုန်းက ငါ့စိတ်မှာဖြစ်နေတာက ရိုးရိုး
သံယောဇဉ်လား ဒါမှမဟုတ် အချစ်ဆိုတာ ပြန်ဖြစ်လာသလားလို့ ငါ
သံသယဖြစ်မိတယ်”

မျိုးကိုက သူ့စကားကြောင့် အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။
 “မင်းပြောချင်တဲ့ မေးခွန်းကို ငါသိတယ်မျိုးကို၊ မိကိုကိုစွ
 မဟုတ်လား။ ငါ မိကိုကို ချစ်တယ်လို့ ဖွင့်ပြောပြီးပြီ”

“အဲဒါဆိုရင် ဖြေရှင်းရမှာက မင်းစိတ်ကို မင်းဖြေရှင်းရမှာ
 မင်းစစ်”

စီးကရက်ကို သမံတလင်းပေါ် ဖိနပ်နဲ့ နင်းချေပြီး

“ဟုတ်တယ်၊ ငါလဲ ဒီအဖြေကို သိချင်နေတာ”

“သိပ်တော့ ခေါင်းရှုပ်ခဲမနေပါနဲ့ကွာ၊ တစ်ခါတစ်ခါမှာ ခက်ခဲ
 တဲ့အဖြေဆိုတာကို အချိန်ကာလက သူ့အလိုလို ဖြေရှင်းပေးတတ်
 ကြတယ်”

“အချိန်ကာလ”

သူ့ရဲ့ တိုးတိုးရွတ်ဆိုမှုကို မျိုးကိုက ခေါင်းဆတ်ပြသည်။

“သံယောဇဉ်ဟောင်းနဲ့ သံယောဇဉ်အသစ်ကြားမှာ မမြင်ရတဲ့
 ကြိုးတွေနဲ့ မင်းအဖြစ်က ရုန်းရခက်နေတာပါ။ မင်းရဲ့ လက်ရှိအခြေ
 အနေက အားနာမှုတွေ၊ စာနာမှုတွေ၊ ထင်ယောင်ထင်မှားစိတ်တွေ၊
 တကယ့်အချစ်ဆိုတာကို နီးရက်နဲ့ ပျောက်ကွယ်သလိုဖြစ်နေတာကိုး”

“ငါက နီးရက်နဲ့ ပျောက်ကွယ်နေတာ ဟုတ်လား”

မျိုးကိုက သူ့ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြုံးကြည့်ရုံသာ အမူအရာ ပြသည်။

“ငါ မင်းကို အဆုံးအဖြတ်မပေးချင်ဘူး၊ ဒီပွဲမှာ မင်းက ကာယ

ကံရှင်၊ မင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဆုံးဖြတ်ပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ငါလဲ သွားအိပ်
 တော့မယ်၊ မင်း မအိပ်သေးဘူးလား”

“မင်း အိပ်ချင်အိပ်လေ၊ ငါ နေခဲ့ဦးမယ်”

မျိုးကိုက သူ့ကို ခေါင်းညိတ်ပြရင်း အထဲဝင်သွားသည်။ သူက
 တော့ မွန်းကြပ်မှုတွေနဲ့ သန်းခေါင်ယံကို ကျော်လွန်ရတော့မည်။
 အချစ်ဆိုတာ အဲဒီလောက် ပြဿနာရှုပ်ထွေးပွေလီနေတဲ့ ပုစ္ဆာတစ်
 ပုဒ်မှန်း သူ မသိခဲ့။ နှလုံးသားဆိုတာကို ရေခွေးငွေ့အင်ဂျင်လို လုပ်အား
 နှုန်းကို အပြည့်အဝ အသုံးချရလောက်အောင် ခိုင်းစေခဲ့ရပြီးပြီလေ။

ငါ ပင်ပန်းလွန်းလှပြီ ချစ်သူ ...။ ငါ့နှလုံးသားမှာ နင် ဘယ်သူလဲ။

သစ်လွင်တောက်ပတဲ့ အပြင်အဆင်တွေ၊ မီးရောင်မှိန်မှိန်နဲ့ အခန်းကလေးဟာ ရှင်းလင်းတိကျတဲ့ အိပ်မက်ခန်းကလေးတစ်ခုလို့ မိကိုက သူနှင့်အတူ စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“စတိတ်နောက်က လိုက်ကာက ဘာလို့ဖုံးထားရတာလဲ မိကို”
သူ့ရဲ့ အမေးစကားကို မိကိုက အသိရမိတဲ့အပြုံးနဲ့ ပြုံးပြပြီး
“ကိုစစ်ကို ကျွန်မ ပြောထားသားပဲ၊ ဒီစတိတ်နောက်ခံ အပြင် အဆင်ကို ကျွန်မ ဒီပြင်ဒီခိုင်နာတစ်ယောက်ကို အပ်ထားပါတယ်ဆို၊ ကိုစစ် မသိချင်ပါနဲ့ဦး”

သူမရဲ့ ဖုံးကွယ်စကားကြောင့် သူ ပိုပြီးသိချင်တာတွေ အမှန်။
“ထားပါလေ၊ မိကိုက မသိချင်နဲ့ဆိုရင် ကိုယ် မမေးတော့ပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တယ်တော့ဖွင့်မှာလဲ”

သူမက စတိတ်ရှိရာသို့ ငေးမောရင်း ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“နှစ်သစ်ကူးည”

“ဘယ်လို”

သူမက သူ့ကို ရင်ဆိုင်ကြည့်ပြီး ...

“ကိုစစ်နဲ့ မေကျော်ရဲ့ ချစ်ခြင်းဖြစ်တည်ခဲ့တဲ့ အဲဒီညကို အမှတ် ရစေအောင် မိကို အဲဒီညကို ရွေးလိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ ကိုစစ်မွေးနေ့ အမှတ်တရအတွက် ကျွန်မရဲ့ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

သူ ဘာမှမပြောနိုင်အောင် သူမကို ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း ကြည့်မိသည်။ တစ်ဖက်သားရဲ့ ခံစားချက်ကိုသာ ဦးစားပေးတတ်တဲ့ ထိုမိန်းကလေး ကို သူ အားနာမိသည်။

“အခုလိုအခြေအနေမျိုးမှာ မေကျော်အနားမှာ အရှိသင့်ဆုံးကု ဟာ ကိုစစ်ပဲ၊ ပြီးတော့ ကန်စွန်းကြီးနှစ်ရွက်နဲ့ နှစ်သစ်ကူးညကို ကိုစစ် တကယ်ရော မေ့လိုရလို့လား။ အမြဲတမ်းမဟုတ်တာတောင် အ ကြောင်းတိုက်ဆိုင်တိုင်း ကိုစစ် သတိရနေမှာပါ။ နှလုံးသားဆိုတာ လွတ်လပ်စွာ ရွေးချယ်တာကိုပဲ မိကို လိုချင်တယ်၊ ငဲ့ကွက်တာတွေ၊ အားနာတာတွေ မိကို မလိုချင်ဘူး”

သူ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေမြဲ။ သူမကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကယောင်ကတမ်းပြောနေသူလို ...။

“မိကိုနဲ့ ပတ်သက်တဲ့အတွက် နေမင်းရဲ့အလင်းရောင်လို အင် အားကြီးတဲ့ အလင်းတွေ မပေးနိုင်ပေမယ့် အစွမ်းရှိသလောက်လင်း

တဲ့ ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ရဲ့ အလင်းရောင်လောက်နဲ့တော့ ရသလောက် လင်းပေးချင်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ သူ့ကို လှည့်ကြည့်တဲ့ သူမရဲ့ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ စွန်းထင်းနေတာ သူ မြင်သည်။ ပြီးတော့ တုန်ခါချင်နေတဲ့ သူမရဲ့အသံ ...။

မင်း ဘာလို့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လိမ်ညာချင်ရတာလဲ မိန်းကလေးရယ် ...။

သူမရဲ့ စေတနာ၊ သူမရဲ့ နားလည်မှုဟာ သူ့ရင်ကို ထိခိုက်စေခဲ့တာတော့အမှန်။ အနိုင်ယူခြင်းရဲ့ အောင်မြင်ခြင်းလက်နက်က မေတ္တာတရားလား။

သူ့ရင်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးမယ့် အဖြေကို မက်မက်မောမော အငမ်းမရ သူလိုက်ရှာခဲ့ရတာ ဘယ်သူသိမှာလဲ။

တစ်ချိန်က ...။ ပြီးတော့ ယခုပစ္စုပ္ပန် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။ မတူညီတဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်တစ်စင်းမှာ ကမ်းနှစ်ဖက်နဲ့တူနေတဲ့ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်။

သူ လက်ရှိကာလအထိ ကမ်းမကပ်နိုင်အောင် ရေစီးနဲ့ မျောနေခဲ့ရပြီ။

မာယာရဲ့ လက်တစ်ဖက်နဲ့

ကွယ်ဝှက်ထားတဲ့ သစ်ပင်။

နတ်ဆိုးတွေ စကားထာဝရလားတဲ့

အနူးညံ့ဆုံး အကွရာ

ဒီသစ်သီး ဒီစကားလုံး

ကြာပါပြီ ငါ လုံးလုံး မေ့နေခဲ့တာ ...။

(ခဏ၊ ခြေရာဖျောက်ကဗျာမှ)

“ဒီပွဲက မိကိုဆိုင်သစ်ဖွင့်ပွဲလား၊ မင်းမွေးနေ့လား၊ မင်းစစ်”

ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့ ရယ်မောမေးသံကြောင့် သူ ရယ်မြဲရယ် နေခဲ့သည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။

ကော်ဖီခန်းမမှာရော၊ ခြံဝင်းထဲက ရောင်စုံမီးသီးတွေနဲ့ လင်းလက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေကြားက စားပွဲတွေမှာပါမကျန် မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကို သူ ဧည့်ခံနေရသည်။

နေကောင်းခါစ မေကျော်ကတော့ တုတ်ကောက်ကို အားပြုကာ သူ့အစ်မ မိုးမိုးဘေးမှာ မိကိုတို့နဲ့ ရယ်မောအဖွဲ့ကျနေသည်။ မျိုးကိုက စားပွဲဝိုင်းတွေကို လှည့်လည်ကာ စကားပြောကောင်းနေတုန်း။

သူ ကိုကျော်ကျော်ဦးရဲ့ဝိုင်းမှာ ခဏတဖြုတ်နားနေတုန်း နှစ်ယောက်သား ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆိုမိကြသည်။

“ခုနက လူတော်တော်များတယ်နော် မင်းစစ်”

သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အခုကျန်တာ လူရင်းတွေပဲလေ၊ ဆယ့်နှစ်နာရီကျော်မှ ပြန်မယ့်လူတွေချည်းပဲ”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက မျက်မှန်ကိုချွတ်ကာ စားပွဲပေါ်တင်သည်။

“လူဘဝရဲ့ ဖြတ်သန်းလာတဲ့ နှစ်ကာလအတွင်းမှာ လူဆိုတာ ကိယ့်အတွက်ပဲကြည့်တတ်တာ များတယ်နော် မင်းစစ်၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲ”

လေးလေးနက်နက် ပြောလာတဲ့ ကိုကျော်ကျော်ဦးစကားကြောင့် သူ အံ့သြရပါသည်။

“အတ္တကြောင့်ပဲ၊ ဘယ်လောက်ပဲ စေတနာမေတ္တာကြီးကြီး ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပဲ အရင်စဉ်းစားတတ်တာ လူပဲလေ၊ ဒါပေမယ့်”

“ဘာ ဒါပေမယ့်လဲ၊ ဆက်ပြောပါဦး အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦးက မေကျော်တို့ဝိုင်းကို ကြည့်သည်။

“အချစ်ဆိုတာဝင်လာရင် အတ္တဆိုတာ ပျောက်ချင်လဲ ပျောက်သွားတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုမှာတွေ့လား၊ မေကျော်ဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့ ကိုမင်းထက်”

မေကျော်တို့ဝိုင်းကို သူ ကြည့်မိသည်။ ကိုမင်းထက်က မေကျော်ကို အကြွေအလည် ပြောပြနေဟန်၊ မေကျော်က ခေါင်းငုံ့တာ ခေါင်းခါ

တာတွေမိသည်။

“ကိုမင်းထက်လို လူမျိုးကျတော့ အချစ်ဆိုတဲ့စကားကို အကာ အကွယ်ပြုပြီး သာယာမှုကို လိုချင်ကြတယ်၊ ခုံမင်ကြတယ်၊ လူပြော များတဲ့ အချစ်ဆိုတာ မသန့်စင်တော့ဘူး၊ အဲ ... နောက်တစ်ယောက် မိကို”

“မိကို ...”

မျက်မှောင်ကြွတ်မိသည်။ ကိုကျော်ကျော်ဦး ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီကောင်မလေးရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ငါလေးစားတယ်၊ အပြင်ပုံစံက ကလေးတစ်ယောက်လို လောကကြီးကို မသိသလို၊ နားမလည်သလို နေတတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအပေါ် သူထားတဲ့ စေတနာမေတ္တာက ငါ ကြားသမျှမြင်သမျှ အံ့ဩလောက်အောင် ကြီးတယ်၊ မယောင်းတိုင် လို မိန်းကလေးမျိုး”

“မယောင်းတိုင်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ် မီးစာလို အလောင်ကျွမ်းခံပြီး အလင်းပေးချင်တဲ့ ကလေးမ”

“မေ့ကျော်ကျတော့ရော အစ်ကို”

ကိုကျော်ကျော်ဦး သူ့စကားကို သဘောကျသလို ပြုံးတော့ သူ မလုံမလဲ။

“မေ့ကျော်၊ ဒီမိန်းကလေးကတော့ နောင်တရဲ့ ဒဏ်ခတ်မှုတွေ

ပေးဆပ်လိုက်ရတဲ့ ကလေးမပေါ့၊ ပိုက်ဆံ၊ ဂုဏ်သိက္ခာတို့ရဲ့ ကစား ကွက်မှာ အစာအဖြစ် အသုံးချခံလိုက်ရတာပါကွာ၊ အင်းလေ ... အချစ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက်ရဲ့ ရင်တွင်းနဲ့ပဲဆိုင်တာ၊ ပြစ်ချက်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေ မေ့ထားချင် မေ့ထားလိုရတာပဲ မဆိုင်တာကိုနော့”

ကိုကျော်ကျော်ဦးစကားကြောင့် သူ ခေါင်းထဲကို ရှုပ်ထွေးရသလို မေးခွန်းတွေ တစ်သိကြီး ဝင်လာတာ အမှန်ပင်။

“သိပ်မစဉ်းစားနဲ့ ညီလေး၊ တချို့ကိစ္စတွေက အရမ်းနီးတော့ မမြင်တတ်ကြဘူး”

သူ ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိပါသည်။ သူ့ပုံစံကို ကိုကျော်ဦးက သဘောကျသလို တဟားဟား ရယ်မော၏။

“မင်းစစ်”

မျိုးကိုရဲ့ခေါ်သံကြောင့် သူက ဘာလဲလို့ မေးသည်။ မျိုးကိုက သူ့ဘေးကရဲ့မှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ...

“မေ့ကျော် မင်းကို ခေါ်ခိုင်းလို့”

မျိုးကိုစကားကြောင့် ကိုကျော်ကျော်ဦးကို ‘ခဏ’ လို့ပြောကာ မေ့ကျော်တို့ဝိုင်းဘက် ကူးလာခဲ့သည်။ သူ ကိုမင်းထက်နဲ့မေ့ကျော် တို့နားရောက်တော့ ကိုမင်းထက်က မော့ကြည့်ရင်း ...

“ဪ ... ကိုမင်းစစ်”

မေ့ကျော်က သူ့ကိုကြည့်ရင်း ...

“ကိုကြီး၊ ခဏထိုင်ပေးပါလား”

သူက သူတို့နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။ သုံးယောက် သား စကားမဆိုဖြစ်ကြသေး။ “ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ မေကျော်ရဲ့ ဝဋ်ပက္ခဟာ အချိန်ကာလကို တိတိဆိတ်သွားအောင် ထိခိုက်စေသည်။ ပထမဦး ဆုံး စကားပြောသူက မေကျော် ...။

“ကျွန်မ ကိုကြီးနဲ့ပတ်သက်နေလို့ ကိုမင်းထက်ကို ငြင်းတာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကိုကြီးမင်းစစ်ရှေ့မှာ ပြောချင်လို့ ခေါ်ခိုင်းခဲ့တာပါ။ အခု အခြေအနေမှာ ကျွန်မရင်ထဲမှာ ပြီးခဲ့တဲ့ အတိတ်ဆိုတာလဲ မရှိတော့ ပါဘူး ကိုမင်းထက်”

မေကျော်စကားကြောင့် သူ အံ့သြရသလို ကိုမင်းထက်ပါ မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ ဘေဘီ၊ ကိုယ် ...”

မေကျော်က ကိုမင်းထက် ဆက်မပြောအောင် လက်ကာပြ သည်။ သူကတော့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သာသာ အခြေအနေမျိုး။

“ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ ငွေကြေးဆိုတာကို ကောင်း ကောင်းသဘောပေါက်သွားပါပြီ ကိုမင်းထက်၊ ကျွန်မကို ကိုမင်းထက် ဝာရားဝင်ယူမယ်ပြောတုန်းက ကျွန်မဟာ သူများအိမ်ထောင်ကို ဖျက် ဆီးပြီး ဒုတိယဆိုတဲ့ ဂုဏ်ပုဒ်ကို ကျေကျေနပ်နပ်ယူရမယ်ဆိုတော့လဲ တကယ်တမ်း သတ္တိမရှိတော့ပြန်ဘူး၊ လုပ်လဲ မလုပ်သင့်ဘူး၊ မဟုတ်

ဘူးလား ကိုမင်းထက်၊ ကျွန်မပြောချင်တာ ဒါပါပဲ”

သူမရဲ့ စကားကြောင့် ကိုမင်းထက် ကုလားထိုင်ကို မှီလျော့ လျော့ထိုင်ရင်း စိတ်ဓာတ်ကျသွားပုံရသည်။ နောက်တော့ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ကိုယ် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဘေဘီဆုံးဖြတ် တဲ့အတိုင်း ကိုယ် နာခံရတော့မှာပေါ့၊ ဂဲ ... ကိုယ့်ကို ခွင့်ပြုကြပါဦး”

စကားလည်းအဆုံး ကိုမင်းထက်က မတ်တတ်ရပ်ရင်း သူ့ကိုပါ နှုတ်ဆက်ကာ တစ်မျိုးတည်း လစ်သွားတော့သည်။

သူနဲ့မေကျော် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ကြည့်မိ ကြသည်။ သူ ထမည်အပြု ...

“ကိုကြီးကို ကျွန်မ ပြောစရာတစ်ခု ကျန်သေးတယ်”

သူမရဲ့အသံကြောင့် သူ ပြန်ထိုင်မိပြန်သည်။ သူမက စတိတ် စင်ရှိရာ လိုက်ကာကို ငေးငေးရံရံကြည့်ပြီး ...

“အခုလက်ရှိအချိန်က ကိုကြီးရင်ထဲက မေကျော်အပေါ်ထား တဲ့ အစစ်အမှန်ကိုသာ လိုချင်တယ်၊ ငဲ့ညှာတာတို့၊ သနားတာတို့၊ မေကျော် မယူပါရစေနဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီသနားငဲ့ညှာမှုနဲ့ မေကျော်ဟာ ကိုကြီးအတွက် ကောင်းခဲ့တဲ့ မိကိုအပေါ် အနိုင်မလိုချင်ဘူး၊ အဲဒီ တစ်ခုကိုတော့ ကိုကြီး အမှန်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပေးပါ”

သူ ခေါင်းညိတ်မိပါသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ မီးရောင်တွေ မိန့်ကျသွား ရင်း အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ ခပ်ဝက်ဝက်အလင်းသာ အခန်းထဲမှာ

ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဒါပေမယ့် စတိတ်စင်ကတော့ အလင်းရောင်ဖြာနေဆဲ။ ပြီးတော့ စပီကာမှ ကြည်လင်တဲ့ ကြေညာသံတစ်ခု။

ဒါ မိကိုအသံပဲ။ ဟုတ်ပါတယ်။ မိကိုအသံ အစစ်ပါ။

သူ စတိတ်စင်ရှိရာကို ကြည့်တော့ အနက်ရောင်ဝတ်စုံနဲ့ သူ့ရဲ့ အရင်းနှီးဆုံး မိကို။ သူမက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဧည့်ပရိသတ်ကို စကားစပြော၏။

“အခုလို နှစ်သစ်ကူးညမှာ ကျွန်မတို့ ခုတိယမြောက် ဆိုင်သစ် ဖွင့်ပွဲကို တက်ရောက်ဂုဏ်ပြုကြတဲ့ မိတ်ဆွေအားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ ...”

စကားကို ခဏရပ်ရင်း သူတို့ဘက် မျက်လုံးရွှေ့၏။

“ဆယ့်နှစ်နာရီမထိုးခင်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနဲ့အတူ ကျွန်မ အခင်မင်ဆုံး မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲလေးကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ကျင်းပပေးချင်ပါတယ်”

လက်ခုပ်သံတွေ တဖြောင်းဖြောင်းဆူညံသွားသည်။ သူ့ရော၊ မေကျော်ပါ အိုင်ကံမိအံ့သြရတဲ့ အဖြစ်အပျက်။ အံ့သြနေစဉ်မှာပင်

“ဒီဇင်ဘာ သုံးဆယ့်တစ်ရက်နေ့မှာ မွေးတဲ့ ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုလိုခင်တဲ့ ကိုမင်းစစ်နဲ့ ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့မှာမွေးတဲ့ ညီအစ်မ အရင်းလို ခင်မင်ရတဲ့ မေကျော်ကျော်နိုင်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို အခု ဆယ့်နှစ်နာရီအကူးအပြောင်းမှာ ကျွန်မရဲ့ ဆိုင်ဖွင့်ပွဲနဲ့အတူ ကျင်းပပါမယ်။

မွေးနေ့ရှင်များ စင်မြင့်ပေါ်ကို အတူတကွခံပေးပါ”

စင်ပေါ်က မီးရောင်မှိန်ကျသွားပါသည်။ ဝိုးတဝါးအလင်းနှင့်အတူ စင်မြင့်နောက်ခံ လိုက်ကာဟာ တရွေ့ရွေ့ကြွလာတော့ နောက်ခံပုံရိပ်ဟာ ...

“ဟာ ...”

“အို”

“ဟာ ... လှတယ်ကွာ”

အာမေဠိတံသံတွေ။ သူတို့ကိုယ်တိုင်ရော ပတ်ဝန်းကျင်ကပါ တအံ့တသြနဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုဖွင့်ဟမိကြသည်။

မီးဆလိုက်ထိုးအားကြောင့် အနက်ခံပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်ကန်စွန်းကြီးရွက်တွေ အပြည့်။ နောက်ခံကားချပ်ဟာ အသက်ဝင်လှပနေပါသည်။ တကယ့်သစ်ရွက်တွေအတိုင်း ...။

အဖြူရောင်စာလုံးနဲ့ (Messenger) ဆိုတဲ့ လက်ရေးသော အင်္ဂလိပ်စာလုံးဟာ ကြွတက်နေသည်။ မေကျော်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်ဥတွေ သီခိုနေသည်။ မိကိုရဲ့ ပေးဆပ်နိုင်မှုဟာ သူတို့ရင်ကို ထိခိုက်နှင့်သီးစေတာ အမှန်ပင်။

စင်မြင့်ပေါ်ကို သူနဲ့မေကျော် အိပ်မက်ထဲမှာ အသိစိတ်မဲ့ လမ်းလျှောက်သလို လှမ်းရင်း ရောက်မှန်းမသိ ရောက်သွားခဲ့သည်။ လက်ခုပ်သံတွေကို စည်းချက်ကျကျ ကြားနေရသည်။

သူမက မေကျော်ကို လက်ဆန်တန်းကာ နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆို၏။ သူတို့ စင်ပေါ်ရောက်ပြီး ဝန်ထမ်းကောင်လေးများက စင်ပေါ်ကို စားပွဲနှင့် ဖယောင်းတိုင်တွေ စိုက်ထားတဲ့ မွေးနေ့ကိတ် ကို သူတို့အနီးမှာ ခင်းကျင်းပေးသည်။

ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို ကူးယူမီးညှိပေးသော မိကိုရဲ့ လက်တွေ သိမ်သော တုန်ခါနေတာ သူ တွေ့သည်။ သူ့လိုပဲ မေကျော်လည်း မြင်မှာပါ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မဖြစ်ခဲ့။ တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်သင့်ပြီဆိုတာ သိရက်နဲ့ စိတ်က လေးကန်နေသည်။ မီးတွေ ကူးယူညှိပြီးတော့ သူမက သူ့ကိုကြည့်ကာ သုံးဦးသား ကြား လောက်တဲ့လေသံနဲ့ ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းက မေကျော်ကို ဆိုခိုင်းတော့လေ ကိုစစ်”

သူ ပြန်ပြောရန် အားယူသော်လည်း ပါးစပ်တွေက ပိတ်နေပြီ။ မေကျော်ကလည်း ဖယောင်းတိုင်မီးတွေကို ငေးနေ၏။ စင်ပေါ်က သူတို့ရဲ့ လက်ရှိအခြေအနေကို သူ့အကြောင်း ရင်းရင်းနှီးနှီး သိသူ များမှလွဲ၍ ဘယ်သူကမှ ရိပ်မိမှာမဟုတ်။

ဒီလက်ရှိ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အချိန်ကြီးကို တစ်ဦးက ဖောက် ခွဲပစ်ဖို့ လိုတာအမှန်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးက မျက်

တောင်တွေကို ပုတ်ခတ်ရင်း မျက်ရည်ဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပစ်ဖို့ ကြိုး စားပါသည်။ ပြီးတော့လည်း ...

“ကိုစစ်နဲ့မေကျော် ထပ်တူတပ်မျှ ငြိမ်းချမ်းအေးမြကြပါစေလို့ မိကို ဆုတောင်းပေးပါတယ်။ ဟက်ပီဘတ်ဒေး ကိုစစ်၊ ဟက်ပီးဘတ် ဒေး မေကျော်”

သူမက တစ်လှည့်စီ မွေးနေ့ဆုတောင်းကိုပြောရင်း ခေါင်းငုံ့ မျက်နှာလွှဲကာ သူတို့ကို ကျောခိုင်းသွားသည်။ စတိတ်စင်ရဲ့ ဘေး ပေါက်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားသော သူမကို မေကျော်ကငေးရင်း သူ့ဘက် တဖြည်းဖြည်းလှည့်လာကာ စာနာနားလည်သလို ခပ်ငွေ့ ငွေ့ပြုံးသည်။

“လက်တွေ့မှာ ဘယ်သူဟာ အစစ်အမှန်လဲဆိုတာ ကိုစစ် သဘောပေါက်သင့်ပြီလို့ မေကျော် ထင်တယ်။ ကိုစစ် အခုအချိန်မှာ တွေဝေနေသင့်တော့ဘူး”

မေကျော်စကားကြောင့် သူ မေကျော်ကိုကြည့်တော့ မေကျော်က ပြုံးရင်း ‘သွားလေ’ ဟု ပြောသည်။

သူ မွေးနေ့ကိတ်မှာ စိုက်ထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကို ဆွဲနုတ် ငြိမ်းသတ်ပြီး ...

“ကိုယ် မိကိုနောက် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်”
မေကျော်က ကျေကျနပ်နပ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကိုစစ် မှန်ပါတယ်၊ အမြန်လိုက်သွားတော့လေ”

သူ့ကိုတွန်းလွှတ်ရင်း မေကျော်က ဟတ်ပီးဘတ်ဒေးသီချင်းကို စဆိုရင်း ပွဲကိုထိန်းလိုက်သည်။

မိကို ...။ ငါဘဝရဲ့ အလင်းရောင်လေး ...။ မင်းဆီကို ကိုယ် လာပြီ ...။ မင်း မျှိုသိပ်ဦးမလား ...။ ဟန်ဆောင်ဦးမလားဟင် ...။

သူမ မြက်ခင်းပေါ်ထိုင်ချရင်း ဘားခန်းအတွင်းမှ မေကျော်ရဲ့ မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းသံကို ကြားရတော့ မျက်ရည်တစ်စက် လိမ့်ဆင်းလာသည်။

“ကိုစစ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ဖို့အတွက် ဒဏ်ရာခပ်နက်နက်ကို ရင်း လိုက်ရတာ မိကို ကျေနပ်ပါတယ် ကိုစစ်ရယ်”

သူမ မျက်ဝန်းကို မှိတ်ထားမိသည်။

အတွေးထဲမှာ မေကျော်နဲ့ ကိုစစ်တို့ရဲ့ ပုံရိပ်။ ပြီးတော့ မွေးနေ့ ဆုတောင်းသီချင်း ...။

ပါးပြင်ပေါ်မှာ ပူနွေးစွတ်စိုမှုအထိအတွေ့ကို ရလိုက်တော့ သူမ မျက်ရည်ကျပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ မျက်ဝန်းကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖွင့်ကြည့်တော့ မျက်ရည်မှန်ဝါးဝါးနဲ့အတူ တဖြည်းဖြည်း မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်း ...။

ဖယောင်းတိုင်ရဲ့ အလင်း ...။

“ဟင် ...”

သူမရဲ့ ဘယ်ဘက်ထောင့်နုလုံးသားပိုင်ရှင် ကိုစစ် ...။ ကိုစစ်က သူမရှေ့မှာ ခူးထောက်ကာ ထွန်းညှိထားတဲ့ ဖယောင်းတိုင်ကိုကိုင်ရင်း သူမကို ခပ်တိုးတိုးပြောသည်။

“ကိုယ့်အတွက် မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်းလေး မဆိုပေးတော့ဘူးလား မိကို”

သူမရင်ထဲမှာ လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးသွားသည်။ ပြီးတော့ ...

“မဟုတ်ဘူးလေ ကိုစစ်၊ အထဲမှာ မေကျော်”

သူမရဲ့ နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးဖျားလေးနဲ့ ခပ်ဖွဖွ ထိကပ်ရင်း ပြုံးသည်။

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ အလင်းရောင်လေးဟာ မိကိုဆိုတာ မေကျော် သိနေတယ်လေ၊ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် မိကိုဆီကို ကြည့်ကြည့်ဖြူဖြူ လွှတ်လိုက်တာ၊ မင်းမရှိရင် ကိုယ်မနေတတ်တော့ဘူး ကလေးမရဲ့”

ကိုစစ်ရဲ့ စကားကြောင့် သူမ လှိုက်ဖိုသွားရင်း ပြုံးမိသည်။ သူမ ကိုကြည့်ပြီး ကိုစစ်က သဘောကျသလို ရယ်မောပြီး ...

“ဟာ ... ဒီကောင်မလေးက မျက်ရည်တွေကျပြီး ရယ်နေပါလား။ ရူးသွားပြီနဲ့ တူတယ်”

သူမက ကိုစစ်လက်မောင်းပေါ် မျက်နှာအပ်မိတော့ ...

“ကိုယ့်ကို အဖြေမပေးတော့ဘူးလား မိကို”

သူမ မျက်နှာမဖော်ရဲအောင် ရှက်နေမိသည်။ ကိုစစ်က သူမရဲ့ မျက်နှာကို မော့နေအောင် လက်နဲ့မေးဖျားကို အသာအယာ ပင့်တော့ သူမ ကိုစစ်ကို အသေအချာ ကြည့်မိသည်။

“ကျွန်မ ကိုစစ်ကို အဖြေပေးရမယ်၊ ဘယ်လိုပေးရမှာလဲဟင်” ကိုစစ်က လက်ထဲက ဖယောင်းတိုင်ကို မေးဝေရင်း ...

“မွေးနေ့ဆုတောင်းသီချင်း ဆိုပေးလေ”

သူမက ...

“ဟာ ကိုစစ်ကလဲ၊ အထဲမှာ မွေးနေ့ပွဲ လုပ်နေတာပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မင်းအတွက် တစ်ဘဝစာဆိုင်တဲ့ သီချင်း”

သူမက နှုတ်ခမ်းဖျားများကိုကိုင်ရင်း ရယ်ချင်စိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့မှ အားတင်းရင်း ခပ်တိုးတိုး စဆိုသည်။ နောက်တော့မှ သူမနဲ့အတူ ကိုစစ်ကပါ လိုက်ဆိုသည်။

သူမ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်တော့ သန်းခေါင်ယံကြယ်တွေ ပိုမိုလင်းလက်လာပြီး ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတယ်လို့ ထင်မိပါသည်။

ဣန္ဒြေသိက္ခာကြီးတဲ့ လမင်းကတောင် ပြုံးလို့ရယ်လို့လေ ...။